

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Nr. 43.

23. oktober 1919.

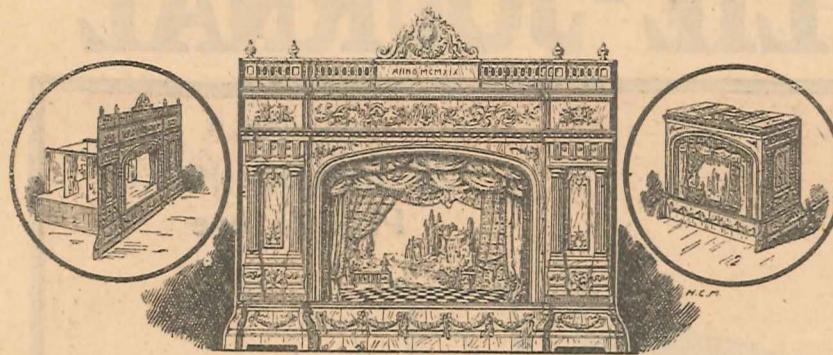
Pris 25 øre

Perlefiskere.

Perler — disse smaa, kostbare, lysende kuler som straaler i damenes halskjeder og armbaand, og som ved sin blændende glans formaar likesom at hypnotisere os mennesker — er i virkeligheten ikke andet end sykelige dannelser i perlemuslingens legeme, litt kulsur kalk, "perlemor" som har leiret sig rundt om en ubetydelig midz, et sandkorn eller lignende. Det er perlenes sjældenhed og vanskeligheden ved at skaffe dem tilveie, der har gjort dem saa værdifulde. Perlefiskeri er nemlig en yderst farlig og vanskelig beskæftigelse. Den drives af de indføde i egne omkring Ekvatorhavene, og det er en utrolig færdighed, disse mennesker kan erhverve sig i at opholde sig under vandet uten at frække pusten selv i længere tid. Fra baaten hopper de — ganske niske og bare med en kniv i haanden til at verge sig mot haier med — ned i dypet; med en lynsnar bevegelse løsner de muslimene nede på banken, og i næste minut er de atten oppe ved vandkanten og hales ind i baaten med sit bytte av perlemuslinger; disse indeholder dog ikke altid perler, hver imod, en dykker kan gaa ned mangfoldige ganger og bringe hundreder af de smaa skaldyr op til overflaten, før det lykkes at finde et, som gjemmer paa en virkelig pen og værdifuld perle. Ved Den persiske Bugt, hvorfra dette billede stammer, lever 30,000 mennesker af perlefiskeri, og det er ikke saa faa 100,000 kroner, deres virksomhet indbringer hvertaar.

Egte perler er for tiden i høi pris. Det perlehalskjede som den engelske prinsesse Patricia nylig fik ved sit bryllup, hadde saaledes en værdi af 396,000 kroner.

Vort nye dukketeater.

Sammenlægbar og med dekorationsmagasin.

(Sluttet.)

Saa utskjeres de forskjellige stykker med løvsagen, og til at begynne med

Fig. 15.

sættes først de to fløystykker E-F og G-H fast til rammen omkring pro-

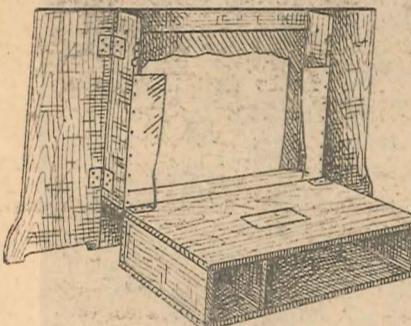

Fig. 16.

sceniumsaapningen. De sættes fast med hængsler, saaledes at profilen af ge-

simsen, oven til og fotstykket nedentil kommer foran rammen og herved dækker den sorte tegning paa denne. (Fig. 15.)

Hæfster paasættes, likewise med hængsler, overstykket I-K i den lynde trælist i overkanten av rammen, saa topsykket N-N og tilsidst de to hjørner L og M, som sættes fast med hængslene i de nedenunder værende store fløystykker. (Se fig. 16.)

For at holde proseniet „stivt“, saa det er slaat ut paasættes nogen smaa kroker som kan grøpe om en liten skru paa det motsatte stykke. (Se fig. 16.)

Saa kommer selve scenen med dens opstandere til kulisser og bakteppe.

I dette næmed lages 6 pinder, ca. 1 cm. tykke, 2 cm. brede og 23 cm. lang (fig. 17). Paa den smale forkant av disse pinder slaas nogen strimler blik der er bojet som vist paa tegningen i fig. 17. I den øverste ende av pinden sættes en ca. 1-5 cm. lang stift, et stykke tykt staal-

traad, en spiker uten hode eller liggende; og nedentil paa den flate side som vender inded mot scenen paaskur hængsler, dr gjen skrus fast i scenegulvet paa de steder som er vist i fig. 18. Disse 6 pinder kan alt saa nu, ved at dras omkring hængslene, enten ligge paa

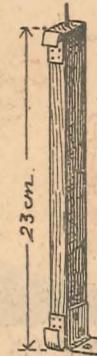

Fig. 17.

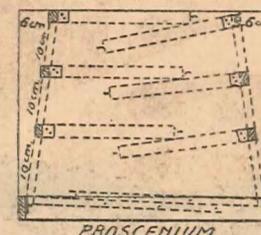

Fig. 18.

gulvet eller staa ret op; men for at holde dem oppe i den rigtige avstand fra hverandre, sættes to andre pinder, ogsaa paa hængsler, fast paa den indvendige side av de lodrette lister ved proseniet, like oyer draperi-kulisene. (Se fig. 19.) I disse to, ca. 34 cm. lange pinder, bores nu huller, niaglig passende til tappene paa

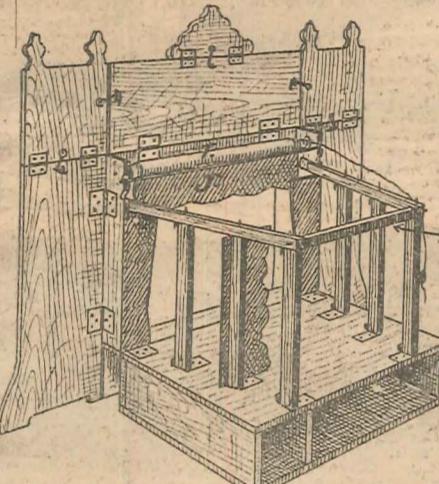

Fig. 19.

de 6 pinder paa scenen (fig. 19), og for endnu mer at støtte indssættes, likewise med tapper av staaltraad og huller, en pinde mellem de to bakerste av seks pinder, der hvor bakteppet skal staa. (Fig. 19.)

Forteppet paa sin rundstok sættes paa plads med tappene i hullene i de to lodrette lister ved proseniet (T paa fig. 19), draperisoften hænges paa plads i hakkene paa de samme to lister (S), og teatret er færdig.

Når teatret skal pakkes sammen, tas pinden (P i fig. 19) bort, de seks kulissoepstandere lægges ned, mens de to overliggere dreies op mot proseniet, bakteppet og kulisser lægges ned i de dertil bestemte rum under gulvet, og hele proseniet dreies ned mot scenegulvet, eller om man vil, gulvet dreies op mot proseniet (fig. 20). Saa brettes overdelen af proseniet ned over aapningen i kassen som en slags laas, og derefter brettes fløiene tilside, og hjørnene med vasene ned over over-

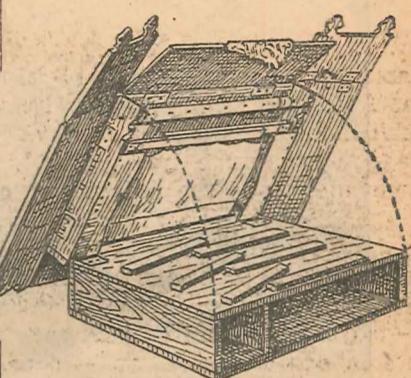

Fig. 20.

stykket, som jo nu danner et lok over kassen, og hele det store teater ser da

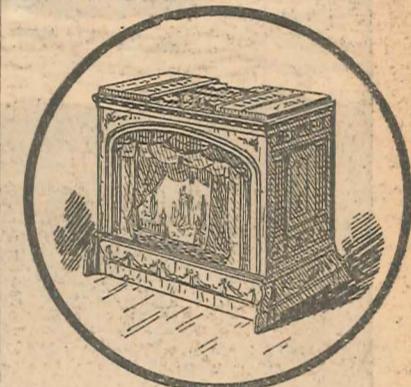
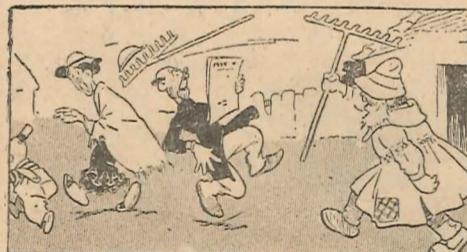

Fig. 21.

ut som slutningsbilledet, en flat kasse, som ikke tylder meget og let kan gjemmes bort.

Munstre musikanter eller utak er verdens løn.

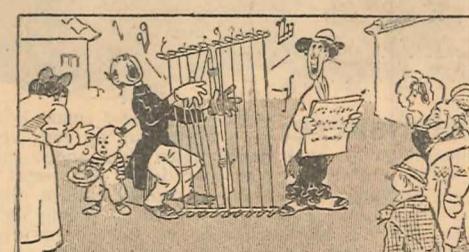
1. Den glade gatesanger hr. Drossel med kone og barn hadde netop slutet sangen „Sonner av Norge“, og nu stod de og ventet paa, at bonden skulle komme ut med en liten skilling til belønning.

2. Og ingen kan fortænke dem i, at de blev meget ubehagelig overrasket, da de istedetfor en skilling fik to gamle jernriver i hodet. Men hr. Drossel var et munstre gemyt, som saa altting fra den lyseste side.

3. „Se her, fru Drossel!“ sa han til sin stemmebegavede livsledsagerinde. Nu ointer vi de to river sammen og spænder litt av den gamle staaltraad ut mellem tænderne. Og hvad sier du saa til den harpe her?“

4. Fru Drossel smilte beundrende op til sin geniale mand. Og da kunstnertrioen gav sin næste konsert i landsbyen var der stuende „fuldt hus“ paa gatehjørnet, og folk var begeistret over hr. Drossels storartede harpespil.

En moderne Cæsar og Aleksander.

To ynglinger, Cæsar og Aleksander, var i fuld antik krigsrustning paa ferieudflugt i Abessinien. Mens de paa klassisk vis stillet sin storst ved at øse vand av en bæk op i sine hjelmer, formørkedes bakgrunden pludselig av en flok indfødte med utpræget krigerske tilhøjeligheder.

Cæsar og Aleksander var trods sin krigsmaling mindre krigerske anlæg, da viden komst vakte derfor dyp bekymring i deres bryst – en bekymring som dog hurtig avløstes

av jublende glæde, da det viste sig at de to krigsmænds skjolder paa en tur maate lot sig anvende til at flygte paa (se billedet).

Pris kr. 3,25 pr. kvartal.

25 øre pr. nummer.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 43

23. oktober 1919.

43 aarg.

Livet i Londons parker begynder etter at utfolde sig let og lyst.

Originaltegning av F. Matania. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet af „Allers Familie-Journal“.

Sommerliv i Londons fornemste park.

(Til ovenstaaende billede.)

London holder paa at anta sit gamle utseende. Skjønt gamle! Vil idethelet Englands hovedstad saa litet som nogen anden by i verden etter krigen anta det samme utseende som før? Ja, husene og trærne og brostene er naturligvis de samme, men er menneskenes syn paa husene og trærne og paa hverandre indbyrdes det samme, eller er det ikke saa forandret, at alt ser anderledes ut for os end før krigen og som følge deray ogsaa er forandret. For intet i verden er jo anderledes end menneskene selv ser det.

London holder paa at anta sit gamle utseende. Hvilket altsaa vil si, at londonerne synes deres by holder paa at bli den samme som før krigen. Det lyse fortrænger det mørke. Mændenes uniformer og kvindenes enkle, mørke dragter, som under krigen var del alt dominerende i billede, der utfoldel sig paa gater og i parker, i offentlige forsamlinger og i private selskaper, holder paa ganske at bli avløst av civile dragter og festlige og elegante kostymer. Kvindene, som, optrædende i jakker og bukser, hadde overtagt mændenes hverv, holder paa efter at bli trængt fra del offentlige livs stillinger ind i hjemmenes

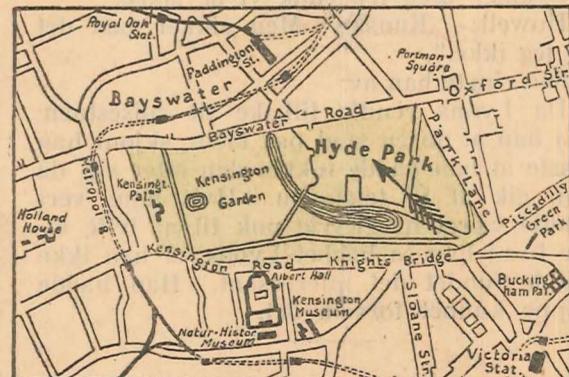
stille stuer, og gatelivets form og tempo er sat op eller ned efter fredstidens fordringer.

Nogen av de steder hvor man sterkest fornemmer krigstidens vekslen med fredstidens ro og lykke, er Londons store parker, disse fredhellige steder, hvor kjæmpebyens millionbefolkning om aftenene etter dagens arbeide, men særlig om søndagene søker hen for at nyde saa meget

Londons parker er dens stolthet. Faa byer under saa nordlige breddegrader har saa herlige parker. Rundt om i kjæmpebyen findes smaa, grønne anlæg med uhindret adgang for enhver, og mange steder, men særlig i den saakaldte „Westend“, den fornemste del av London, findes der vældige og prægtige parker, som er samlingssted for tusener av mennesker dagen igjennem.

Mest storartet, mest berømt og mest „fashionabel“ er Hyde Park. Sammen med Kensington Gardens, som Hyde Park glir fuldstændig over i, danner den et anlæg paa ikke mindre end to hundre og femti hektar eller ca. en engelsk kvadratmil og bestaar af blote, grønne plæner, hvorpaas tusener av mennesker kan leire sig uten at genere hverandre, av milelange spaser- og rideveier og store sjøer, som benyttes baade til seilas og til badning paa visse tider av dagen, av større og mindre, elegantere og mer enkle kafeer og tepavilloner, ja, endog av samlingspladser, hvor enhver som har noget paa hjerte, poltisk eller religiøst, samfundsgavnig eller mindre almindelige liberalitet kan faa lov til at stille sig op og tale til folket, samle tilhørerskarer om sig og slaa et slag for sin sak.

Paa bestemte tider av dagen er Hyde Park samlingsstedet for tusener av mennesker, men sær-

Kart over Hyde Park og nærmeste omgivelser.

godt av den korte engelske sommers sol og skjønhed, som der nu en gang kan bli beskaaret den, der ikke har raad til at reise ut av byen.

lig paa søndagene, hvor den brede befolkning bokstavelig tar parken i besiddelse, er der flere mennesker i Hyde Park end indbyggere i de fleste av verdens hovedstader.

Det er særlig søndagene som i denne første fredssommer, der i England har været varm og deilig, har vist at London holder paa at gli ind i sine daglige folder. Fra tidlig søndag morgen til mørket bryter frem, ser man i alle hovedgatene, som fører til Hyde Park, særlig de berømte Picadilly og Oxford Street, ustanselige strømmer af søndagsklædte mennesker bevæge sig mot parken, og indefor hovedindgangen ved den saakaldte „Hyde Park Corner“, hvor den verdensberømte ridevei „Rotten Row“ møles med to av parkens andre hovedveier, utfolder der sig et billede saa lyst og livlig, saa vekslende og mangfoldig og broget, som bare et menneskeocean som London er i stand til at frembringe.

Det billede av Hyde Park-livet en søndag formiddag, som tegneren her har valgt at præsentere os, viser netop det berømte hjørne like indenfor hovedindgangen, hvis kolonnade ses i bakgrunden.

Mysteriet i Park Avenue.

AV

Roman Doubleday.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

„Hvorfor talte han ikke rent ut med hende?“

„Han prøvde paa det en gang, men hun lot som hun ikke visste hvad han talte om. Derefter beslutlet han at iagtta hende endnu næiere. Han foregav at være kaldt bort paa en liten forretningsreise. Med næste tog reiste hun til sit gamle hjem og gik straks op til den mand, med hvem hun hadde korrespondert.“

„Hvorfra visste De — hvorfra visste Deres ven hvem den manden var?“

„Han hadde engang fundet et brev som var kassert, for det var blit færdig, og av det fik han hvite hvem manden var.“

„Var det et kjærighetsbrev?“

Olden støttet hodet i sine hænder.

„Ikke i ord eller uttryk. Men det visste at denne mand eide en fortrolighed som hun ikke skjænket sin egtefælle. I det talte hun om sit ulykkelige egteskap som noget, han vilde forstaa — noget, de allerede hadde drøftet sig imellem. Forekommer dette Dem som en bagatell?“

„Nej, jeg forstaaer det. Hvad gjorde saa han?“

„Endnu intet. Men jeg er ræd for at han vil gjøre noget. Hvis han nu dræpte denne mand, vilde De saa si at han begik en uret?“

„Hvad kunde det nytte?“ spurte Lyons i en let tone.

„Det spør man ikke om naar blodet brænder som ild. Da ser man bare den ene ting. Hele verden er utslettet for en — og bare den ene ting brænder med ildskrift for ens øine. Jeg formoder at man føler saaledes, naar man er paa grænsen til at bli vanvittig. Alt andet er ligesom helt utslettet for en undtagen den ene ting som man ikke kan glemme hverken nat eller dag — vaaken eller sovende —“

Hans stemme skjælv av en lidenskap som truet med at ta magten fra ham. Hvis Lyons hittil hadde tvilt paa at manden fortalte sin egen historie, saa kunde han ikke tvile længer nu. En slik medfølelse skjænker man ikke en vens sorger.

„Forstaaer jeg rigtig, naar han endnu ikke har dræpt denne mand?“

„Nei — ikke endnu.“

„Nuvel, saa vil jeg raade ham til at vente litt — og se til at bli ganske sikker i sin sak. Der er ingen sund fornuft i at handle overilet i saadanne tilfælder. Si til ham

at han skal tælle til ti. Si ham ogsaa at tilfældige beviser er den rene elendighed. Der er altid utsigt til at en sak forholder sig ganske anderledes, end den ser ut til. Se nu for eksempel Lawrencees sak —“

„Ja — hvad den?“

Olden hadde fattet sig og han gjorde dette spørsmål halvt interessert, halvt ironisk.

„De tilfældige beviser mot ham er meget graverende, men De vil ikke ønske at faa ham henrettet paa basis av dem?“

„Det vilde jeg ikke,“ sa Olden med en pludselig latter som lød besynderlig efter den lidenskabelige bevægelse han hadde befundet sig i for et øieblik siden. „Jeg kan ikke tænke mig noget, jeg nødigere vilde, end at faa Deres ven Lawrence henrettet. Jeg drikker paa hans snarlige løsladelse.“ Han fyldte sit glas og drak det ut i et drag.

I det samme ringte telefonen saa høit og skarpt at det gav et sæt i dem begge. Olden gik ut i hallen for at høre hvem det var, men kom straks tilbage igen.

„Mr. Lyons, det er nogen som vil tale med Dem — en Mr. Howell.“

„Aa, javel. Jeg formoder, han har faat vite mit nummer i mit tidligere logi.“

Han gik bort til telefonen og der fulgte følgende samtale:

Hovell: „Hallo, Lyons — er De flyttet ind i andre værelser?“

Lyons: „Ja, jeg fulgte Deres raad.“

Howell: „Det er, hvad jeg vilde tale med Dem om. Jeg blir rent nervøs av at skulle opsætte min samtale med Lady Broughton længer. Barry sier, hun er værre —“

Lyons: „Barry sier det bare for at beskytte sin patient. Hun er bedre.“

Howell: „Hvorfra vet De det?“

Lyons: „Miss Kitty sier mig det.“

Howell: „Når har hun sagt det?“

Lyons: „For en time siden.“

Howell: „Har De hørt fra hende?“

Lyons: „Ved signaler. Vi har etableret et telegramsysten.“

Howell: „Naa, De synes at ha benyttet tiden godt. De tror altsaa, jeg kan vente en dag eller to endnu og saa faa tale med hende? Jeg maa absolut tale med hende, før hun reiser.“

Lyons: „Der er intet tegn til reise, sier telegrafen mig.“

Howell: „Hvorledes kan De se, om hun pludselig skulde ytre ønske om at reise?“

Lyons: „Da vil gardinet være rullet halvt ned. Helt ned betyr at hun er reist.“

Howell: „Da vil det være forsent.“

Lyons: „Hun reiser neppe over hals og hode, og ingen kan bedre end Miss Kitty faa underretning om det.“

Howell: „Nuvel, saa stoler jeg paa det. Men hvis Bede faar fat i hende først, saa vil jeg angre min hensynsfuldhed.“

Lyons: „Jeg tror nok vi er sikre.“

Howell: „Kanske. Men sikker paa det er jeg ikke.“

Saa ringte han av.

Da Lyons vendte tilbage til spisestuen, saa han at døren stod paa klem, skjønt han visste at han hadde lukket den efter sig, da han gik ut til telefonen. Hvis hans vert hadde været nysgerrig nok til at lytte efter hvad han saa haabet Lyons, at han ikke hadde fundet det interessant. Han hadde neppe kunnet forstaa det.

XII.

Den anklagende stok.

Lyons hadde omhyggelig undgaaf at gi Lawrence noget vink om den nye retning, hans mistanke hadde tat. Han hadde en

instinktmæssig følelse av at den myndige fange ikke vilde sætte pris paa amatørbestræbelser for at faa opklart mysteriet. Derfor talte ikke Lyons om sine foretagender, men han var ikke den mand som av hensyn til andres fordommer opgav noget, han hadde foresat sig at gjenremøre. Han likte altid bedst at handle istedefor at tale.

Men ved sit næste besøk hos Lawrence sandt han anledning til at komme frem med et dristig spørsmål som han meget gjerne ønsket besvart, skjønt han ikke ventet at faa det.

„Lawrence,“ sa han likesom tilfældig efter først at ha inddat en stilling, hvorfra han kunde iagtta den andens ansigt, mens hans eget var i skygge, „har De tænkt Den muligheten av at Miss Wolman slet ikke har noget at gjøre med denne sak?“

Lawrence vendte sig om mot ham med et uttryk av forundring og vrede.

„Hvad mener De?“ spurte han i en trænde tone og med et ængstelig blik henimot døren.

„Arrestforvareren kan umulig høre os. — Jeg mener bare — er De sikker paa at Deres forudsætninger er rigtige? De ser, at jeg anser det for givet at Deres taushets-system gaar ut paa at beskytte — naa, jeg vil ikke nævne hendes navn igjen. Men sæt nu at hun slet ikke trænger til beskyttelse? Sæt nu, det viser sig at De i virkeligheten bringer et offer som bare er heroisk, men ikke nødvendig? Sæt nu, den kvinde som sprang tversover veien har været en ganske anden end hende?“

„Har De vovet at si — at hentyde til —“

„Hvad jeg kunde vove at gjøre er en ting, hvad jeg virkelig har gjort, er en anden. Men jeg har hverken sagt noget eller hentydet til noget — men det er ingen forbrydelse at tænke sig muligheten av noget slikt.“

Lawrence sank ned paa stolen og lot hødet synke ned i sine hænder.

„Jeg ber Dem undskyld. Men det gjør mig rent ute av mig selv at tænke paa hvor hjælpeløs jeg er. Jeg kan ikke holde Howell fra at fare rundt og samle beviser, og jeg kan ikke holde Bede fra at utspeide og utspionere.“

„Eller mig fra at gjætte. Nei, De kan De ikke. Naturligvis kan De la være at meddele noget, men enddog politiet faar underiden fat i det rigtige spor. De forsøker at holde det borte fra et visst, bestemt punkt — til stor risiko for Dem selv — og saa vet De slet ikke med bestemthet, om Deres taushet virkelig gavner den person som jeg ikke vil nævne.“

Lawrence trommet utovalmodig i et minut med sine fingerer paa bordet, saa løstet han øjnene og saa like ind i Lyons ansigt.

„Lyons, De er makeløs til at ha taalmædighed med noget som maa forekomme Dem meget uforklart og taapelig, og jeg vilde ønske, jeg kunde være helt aapen overfor Dem og faa Dem til at se situationen saaledes som jeg ser den. Men De er jo sikker paa at bli indkaldt som vidne, saa jeg kan simpelthen ikke opgi Dem nogen kjendsgjerninger som De ikke allerede kjender. Forstaaer De Det?“

„Ja. Men er det kjendsgjerninger?“

Lawrence saa paa ham med et underligt blik.

„Hvorledes vil De forklare at min stok var der, hvor den var?“ spurte han.

„De har glemt den et eller andet sted — kanske oppe i biblioteket — og Fullerton har tat den med sig og hat den i haanden den gang, han blev overfaldt.“

Lawrence saa forhauset ut og saa lo han pludselig fornøjet.

„Det er virkelig en god forklaring! Jeg

ERNST PLATZ

Tindebestigere. — Efter en originaltegning av Ernst Platz.

Opad! Fremad! Stedse et nyt maal længer fremme, høiere oppe! Slik lyder det stadig for tindebestigerens øren. Hans ærgjerrighet lar ham aldrig i ro. Spændingen, faren, rædslen er det som lokker. En vakker dag gaar det ham som mændene her paa billedet. Et sneflak paa en fjeldkam narrer, brister, styrter i avgrunden og truer med at rive alle med sig. Nei, ikke alle! Føreren har endnu fast grund under fottene, han planter hakken i sneen og klynger sig til den. Vil det lykkes ham at holde sine kammerater oppe? Vil tauet som binder dem sammen, holde? Eller er de alle dødens sikre bytte? =

haaber, De har meddelt den til Howell. Det vil gi ham noget at tænke paa. Det vil bli vanskelig for ham at bevise det, men det vil ogsaa bli vanskelig for aktor at motbevise det — medmindre De tilfældigvis skulde opdage hvor jeg i virkeligheten glemte min stok."

"De mener —"

"Det kan De vel finde ut av," sa Lawrence tørt. "Forstaar De ikke, at den eneste person som kan oplyse hvorledes min stok er kommet der hvor den blev fundet, nelog er den ene og eneste person som ikke maa bli spurta?"

"Det forstaar jeg. Men tror De virkelig at vedkommende person vil bevare taushet i denne sak paa Deres bekostning?"

"Jeg er ræd for at denne person ikke vil gjøre det, hvis det kommer til det værste. Men mit haab er at det ikke maa bli saa galt — at det vil ende med at de maa frikjærde mig. Jeg er ikke sikker paa at det vil lykkes aktor at faa overbevist mig. Vi er begge steile — men jeg tror nok jeg skal holde ham stangen, hvis bare min altfor nidkjære defensor vil holde sig litt i skin-det."

"Men —"

"Men, Lyons, trods alt, saa er jeg lykkeligere nu end jeg nogensinde før har været i mit liv, og jeg vil aldrig, saalænge jeg lever, tænke paa denne celle uten at føle en erobrers glæde."

"Hvorfor?"

"Fordi den ene og éneste person straks saa elskværdig gik ind paa min hon om taushet. Jeg skal si Dem at jeg er kom-

met med adskillige forslag som denne person ikke er gåaet ind paa. De er blit forkastet. Det synes at være blit en vane hos hende, og jeg holdt paa at tape motet. Den bøn, jeg nu har rettet til hende, er ikke behagelig. Intet kan være mer motsat hennes naturlige instinkt end at tie, hvis — naa, under disse omstændigheter. Hun har gjort det som maa være tusen ganger tungere end den mest pinagtige, offentlige forklaring, og hun har gjort det for mig, fordi jeg bad hende om det. Forstaar De nu hvorfor jeg er lykkelig? Jeg er som i paradiiset."

Lyons tok hans haand i deltagende taushet og forlot ham. Han hadde i det mindste fundet ut, hvorfor Lawrence i sit stille sind var saa overbevist om at Miss Woolman var indviklet i saken. Øiensynlig var det stokken som forekom ham overbevisende. Han hadde efterlatt sin stok hos Miss Woolman og det visste han. Og det kunde bare komme frem under retsforhandlingene ved Miss Woolmans direkte utsagn. Men det vigtigste spørsmål var nu tilbage — om hun var implicert i saken eller ikke.

Lyons hadde lovet hende leilighetsvis at besøke hende og meddele hende hvorledes det gik, men han hadde endnu ikke opfyldt sit løfte, dels fordi han ikke hadde noget av vigtighet at fortælle hende, og dels fordi han var litt ængstelig ved at opmuntre til en fortrolighed som muligens kunde sætte ham i forlegenhet. Han vilde nødig erfare noget som kunde lægge baand paa ham, naar han skulle ontræ som vidne, hvilket han utvilsomt skulde. Men den dag

hændte der to ting som fik ham til ikke længer at opsætte sit givne løfte.

Den første ting var den opdagelse at Bede listet omkring i det kvarter, hvor Miss Woolman bodde. Lyons hadde opfanget et glimt av Miss Woolman som gik ind i en butik. Et øieblik efter saa han Bede skraa tversover veien fra butikken, ivrig optat av at studere endel trikotage i et vindu.

I øieblikket satte han ikke disse to ting i forbindelse med hverandre, men en halv time senere møtte han Miss Woolman ansigt til ansigt, fremdeles i samme kvarter av byen. Det uttryk av undertrykt smerte som var i hendes øine, da hun alvorlig bøide hodet som svar paa hans hilsen, gjorde et slikt indtryk paa ham at han helt aandsfraværende nogen skritt videre.

Men saa kom han igjen til besindelse ved at møte et blik, som trængte gjennem ham med samme skarphet som en læges sonde, og dette blik kom fra en liten graa mand som gik forbi ham. Det var Bede. Betydningen av dette gjennemtrængende blik slog som et lyn ned i Lyons. Bede hadde set ham hilsen paa Miss Woolman og spekulerte nu paa denne kjendsgjerning.

Han vendte sig om for at se efter opdageren — Bede hadde stanset for at betragte nogen haandbøker som var utstillet i et vindu, og der blev han staaende, til Miss Woolman kom ut fra butikken som laa længer borte i gaten. Da hun gik forbi Bede, holdt han op med at betragte bøkene og gik saa videre. Tilfældigvis gik han i samme retning som hun. — Lyons, som hadde ventet

for at se hvad han vilde gjøre, gik meget tankefuld videre.

Det var den første ting. Den anden var et brev som blev bragt ham samme eftermiddag, mens han var beskæftiget med sit arbeide.

Den lille billet som laa i konvolutten lød saaledes:

„Kjære Mr. Lyons!

Kunde det passe Dem at komme bort til mig i aften? Jeg er hjemme efter syv.

Deres forbundne

Edith Woolman.“

Lyons saa paa konvolutten som var paaskrevet rekommandert og tænkte paa Bede. Saa puttel han med en viss ængstelse billetten i sin lomme. Hvad var der nu iveau? Han læste mellem linjene noget meget vigtigere end ordene uttrykte, og han imøtesaa sit besøk med litt ængstelse. Hvis hendes nerver var nedbrutt nu, saa hun ikke kunde bekjæmpe sig længer, men buste ut med en tilstaaelse, før han kunde stanse hende — hvad skulde han saa gjøre?

XIII.

Fullertons brev.

Miss Woolman mottok Lyons med det samme kolde, upersonlige væsen som hadde slaat ham før, men hvis han ikke tok feil, saa var hendes væsen denne gang paataat for at skjule en uvant nervositet som ængstet hende selv. Hendes ansigt var saa rolig som altid, men i hendes stemme var der en usikkerhet som røbet et sterkt sindsoprør.

„Jeg har sendt bud efter Dem, fordi der er hændt noget merkelig,“ sa hun, „og jeg vet ikke nogen anden som jeg kan tale om det med. Igaar fik jeg med posten dette brev.“ Hun rakte ham et stykke papir, hvorpaa der var skrevet med en kjæk, flytende haandskrift:

„Husk, jeg sa levende eller død.“

Hugh Fullerton.“

Lyons saa forbauset paa hende.

„Fik De dette brev igaar?“

„Ja.“

„Kjender De Fullertons haandskrift?“

„Ja. Det er hans.“

„Er De ganske sikker paa det?“

Han syntes, hun undertrykket en gysen, men hendes stemme var ganske rolig, da hun svarte:

„Jeg tror ikke, jeg kan ta feil. Jeg kjenner hans haandskrift meget godt.“

„Kan jeg faa lov til at se konvolutten?“

Hun rakte ham den taus. Den passet til papiret; var adressert til hende med samme flytende haandskrift og frimerket var nyt og rent. Det var blit besørget med posten samme dag, det var lagt i kassen. Papiret og konvolutten var laget af tyndt, grængrønt papir, og der utgik fra det en parfume som vilde ha været kvalmende, hvis den hadde været sterkere. Lyons holdt papiret op mot lyset. Det var vandmerket, men saa svakt at han maalte studere det omhyggelig, før han fandt ut at mønstret var en sammenrullet slange med tildækket hode. Da han bevæget papiret for at faa omridsene frem, syntes slangen at forandre sin stilling. Det vilde være et vanskelig papir at efterligne.“

„Pleide Fullerton at benytte den slags papir?“

„Ja, det var laget til ham. Saadant var

hans kjephest. Læg ogsaa merke til en anden ting, skjønt det er en bagatel. Læg merke til at han bruker to grønne halvpennymærker. Han skrev alid paa denslags papir og frankerte brevene med grønne mærker.“

„Indeholder dette budskap nogen særlig betydning for Dem?“

Miss Woolman ventet et øieblik, før hun svarte, som om hun vilde tænke sig om og samle sine tanker.

„Jeg var en gang forlovet med Fullerton. Jeg var meget ung og romantisk og taapelig. Jeg hadde ikke kjendt ham længe. Omtrent straks efter skulde jeg reise til Syden og tilbringe tre maaneder hos nogen venner. Mens jeg var borte, skrev jeg nogen meget taapelige brever til Fullerton. Efterat jeg var kommet tilbage, hændte der noget som fik mig til at skifte sind og forandre mine følelser for ham. Jeg hævet forlovelsen og sendte ham hans brever og gaver tilbage. Han avslog at ville gi mig fri. Det fandt jeg frygtelig. Han sa, at hvis jeg nogensinde vilde gifte mig med en anden, vilde han sende mine kjærlighetsbrever til ham, til min mand — og det enten han var levende eller død.“

„Aa — og det mener De forklarer denne udtalelse?“

„Det er jeg sikker paa.“

„Gjorde truselen den gang noget særlig indtryk paa Dem? Jeg mener — hadde den nogen indflydelse paa Deres handlinger?“

„Den fik mig til at ta den bestemmelse aldrig at gifte mig.“ Saa tilføide hun hæftig som svar paa Lyons forbausede blik: „Jeg vilde heller do, end at nogen skulde læse disse brever. Jeg kan absolut ikke tænke mig det. Ingen mands kjærlighet kunde bestaa en slik prøve. At vite — at hans hustru hadde sagt slike dumme ting til en anden mand — det vilde være uutholdelig for ham.“

„Har De aldrig forsøkt at faa brevene tilbage?“

„Jo, en gang,“ sa hun meget lavt.

„Mislyktes det?“

„Værre end det.“ Hun pekte paa billeten som hun holdt i haanden. „Sa han ikke: levende eller død? Ikke engang døden kunde hindre ham i at gjøre noget som han hadde besluttet at hevnel!“

„Den som har skrevet denne billet,“ sa Lyon tankefuldt, „maa ha hat fuldkommen kjendskap til hans personlige affærer og hans egenheter med hensyn til papir og mærker. Nu, Miss Woolman, maa De hjælpe mig. Hvem tror De kjender Deres brever?“

„Hvorledes kan jeg vite det? Jeg har ikke set ham paa fire aar, før —“ Hun slanset uten at fuldende sætningen.

„Har De talst om dem til nogen — til nogen af Deres veninder?“

„Nei, aldrig.“

„Til Deres familie?“

„Nei. Jeg har bodd alene med min bedstefar, fra jeg var femten aar. De kjenner ham — jeg er meget glad i ham, men han kan ikke være en ung pikes fortrolige. Jeg har altid været meget alene.“

„Saa kan altsaa ingen fra Deres side ha erfart noget om disse brever?“

„Nei, ingen.“

„For eksempel heller ikke Arthur Lawrence?“

Hun for sammen som om han hadde uttalt en ny tanke.

„Jeg har aldrig talst om brevene,“ sa Edith Woolman langsomt.

„Visste Lawrence om Deres forlovelse med Fullerton?“

„Han har aldrig hentydet til det, men det er sandsynlig at han har hørt om det.“

Der er sandsynligvis nogen som har omtalt det. Den gang kjendte jeg ikke Mr. Lawrence.“

„Han hadde altsaa ingen grund til at vite — eller til at gjætte at det var av stor viglighet for Dem at faa disse brever tilbage?“

Hun saa forpint ut, men hendes blik var likesaa undersøgende som hans.

„Hvorfor spør De om det? I hvilken forbindelse staar det med dette brev?“

„Kanske ikke i nogen. Jeg vilde bare føle mig frem. Hvis De har beholdt kundskapen om disse brever absolut for Dem selv, saa maa Fullerton selv ha omtalt dem til nogen. Kan De tænke Dem, til hvem han kunde betro en slik sak? Hadde han nogen fortrolig ven?“

Hun rystet hjælpeløst paa hodet.

„Jeg kjender intet til hans venner. Mit indtryk er at han hadde meget faa. Han var en merkelig ensom, indeslættet mand.“

„Allikevel er det klart, at enten har han skrevet dette selv, eller ogsaa er det skrevet paa hans private papirer med hans haandskrift av en som hadde intimt kjendskap til hans private affærer — ikke alene til den kjendsgjerning at han hadde disse brever som var skrevet av Dem, men ogsaa til den trussel, han med hensyn til dem hadde utstøtt imot Dem. Har han skrevet det selv, hvorfor er det saa ikke blit sendt med posten før igaar? Og hvem har overhodet sendt det igaar? Hvis nogen har været indviet i hans fortrolighed og har prøvd paa at indgyde Dem frygt, saa maa vi finde ut, hvem det er. Kan jeg faa lov til at ta brevet med mig?“

„Jeg ønsker ikke at se det mer.“

„Hvis De skulde faa flere brever av den slags, eller De skulde opdage noget vedrørende dette, vil De saa la mig faa vite det straks? Jeg skal prøve paa at finde ut av hvem han har hat til hjælp paa sit kontor. Det skal opklares hvem der har skrevet dette brev. Hvis det er skrevet igaar, vil blækket ha forandret sig til imorgen. Hvis det er skrevet for en uke siden, vil det sandsynligvis ikke forandre sig. Saa snart jeg har erfart noget der kan interessere Dem skal jeg la Dem vite det.“

Da han vilde gaa, holdt hun ham tilbage; en eller anden skjult angst kjæmper øiensynlig med hendes sedvanlige tilbageholdenhed.

„Da De var her sidste gang, omtalte De muligheten av at jeg kunde bli indkaldt som vidne. Hvis det skulde hænde, — skal jeg saa nævne noget om dette?“

„Jeg kan ikke indse at det skulde komme frem, medmindre man paa en eller anden maate kan sætte Lawrence i forbindelse med det. Naturligvis — hvis man prøver paa at finde motiver til Lawrences trætte med Fullerton — saa kan det jo ha nogen betydning. Men De har jo aldrig talst med Lawrence om Fullerton?“

„Nei,“ sa hun, men der var endnu ængstelse i hendes blik.

„Hvis De blir spurta,“ sa han rolig, „sa skal De bare nævne det, De har ganske bestemt kjendskap til. De behøver ikke at præsige Deres tanker og formodninger.“

„Nei, det forstaar jeg nok,“ mumlet hun og sænket sine sælsomme, gaadefulde øine.

Saa forlot han hende. Det var forsent til at foreta noget som helst den aften, og han vendte derfor tilbage til sit værelse; men han gik først en lang spasertur for at samle sine tanker.

Da han endelig kom hjem, mottok Olden ham i døren.

„Naa. De kommer sent,“ sa han ærgerlig. „Hvad har De bestilt hele dagen?“

„Aa, mange forskjellige ting.“

„Ja, det bryr jeg mig ikke om — jeg mener: hvad har De utrettet i Lawrence's sak?“

„Jeg vet ikke om jeg har utrettet noget.“

Han visste bokstavelig talt ikke, om han hadde utrettet noget eller ikke, og han ønsket ikke at dele sine bare halvt formodedninger med nogen.

„Jeg maa jo ta tingene som de kommer.“

„Har De set Lawrence idag?“

„Nei.“

„Heller ikke Howell?“

„Nei.“

Olden hadde ført sin gjest ind i spisestuen.

„Hvor har De været i aften?“

„Jeg har besøkt en ung dame.“

Olden saa skarpt paa ham.

„Miss Kitty?“

„Nei.“ Saa tilføide han med et halvt skadefro ønske om at egge den andens interesse for saken: „En ung dame som Lawrence kjender og beundrer, Miss Woolman.“

Disse ord gjorde den ønskede virkning. Olden lænte sig frem med armenne paa bordet; han støttet sin magre hake paa sine korslagte armer, og Lyons saa hans øine lyse av interesse bak brillene.

„Saa, Lawrence beundrer hende?“ sa han med et sælsomt eftertryk. „I en særlig grad?“

„Ja, det gjør han ganske sikert.“

„Hvorfra vet De det?“

„Jeg gjætter mig bare til det — av et uttryk, som jeg engang saa i hans ansigt.“

„Har folk i almindelighed gjættet det?“

„Det tror jeg ikke. Jeg har aldrig hørt nogen tale om det.“

„Tror hun paa ham?“

„Det er et punkt som jeg ikke berørte i vor samtale. Det er bare anden gang, jeg har set hende.“

„Jeg mente ikke om hun tror paa hans uskyldighed — jeg mente, om hun tror paa ham — hans interesse for hende?“

Lyons lo.

„Ja, det spurte jeg hende virkelig ikke om. Men jeg tror nok at Lawrence er mand for at gjøre sig forstaat i den retning, hvis han vil det.“

„Mener De at han gjør kur til hver ung pike, han kjender?“

„Aa nei, saa galt mente jeg det ikke. Lawrence er en gentleman. Men han har irsk blod i sine aarer. Irske øine er varme og gjør kur av sig selv, hvis deres eier er altfor optat av noget til at kunne holde dem i tømme.“

Lyons hadde talt spøkende og undvikende for at slaa en efter hans mening taktløs ytring hen. Han var slet ikke forberedt paa virkningen av sine ord.

Olden sprang op og slog i bordet med sin knyttede haand.

„Fordømt være irske øine!“ ulbrøt han. „Fordømt være den mand som tror han har ret til at gjøre kur til enhver kvinde kvin-

de som er ømhjertet nok til at lytte til hans ord!“

„Det er jeg ganske enig med Dem i. Men Lawrence er ikke af denslags herrer.“

Olden var sunket tilbage paa stolen og hans pludselige voldsomme utbrud hadde git plads for en mørk fortrædelighed, som Lyons antok stod i forbindelse med hans egne tanker og med den historie, han hadde fortalt den foregaaende aften, og ikke med deres nuværende samtale.

„Men nu vil jeg lægge mig. Godnat, Mr. Olden.“

„Godnat,“ sa Olden aandsfraværende. Saa saa han op med en øiensynlig anstrengelse for at være høflig: „Tro ikke, jeg har noget imot Dere ven Lawrence eller hans irske øine,“ sa han. „Jeg haaber av hele mit hjerte at han maa bli frikjendt — av hele mit hjerte.“

„Det gjør ogsaa jeg. Godnat.“

Da Lyons var kommet op paa sit værelse, var hans første gang bort til vinduet for over det sne-dækte landskap at se over til Kittys vinduer. Det klare lysskær glimtede mot ham med noget av Kittys eget dulgte skjellmeri. Mens han saa, blev alle lysene slukket. Miss Elliotts skole blev indhyllet i uskyldig slummer. Lyons sendte et fingerkys tvers gjennem mørket og rullet saa ned sin gardin.

Saa aapnet han Fullertons besynderlige epistel og studerte den nøje igjen; men det gaadefulde budskap vedblev at være like gaadefuldt som altid. Han tok en bunke frem fra sin skrivemappe og sammenlignede dem med Fullertons, indtil han fandt et, hvis blæk aldeles lignet det, hvormed Fullertons var skrevet.

Det la han tilside til sammenligning. Saa aapnet han Fullertons brev og la det paa et sted hvor solen kunde skinne paa det, naar den om morgenens faldt ind i værelset. Det skulde først og fremst avgjøres, om brevet virkelig var skrevet af Fullerton før hans død, eller om en anden endnu levende hadde avsendt den døde mands uhyggelige budskap.

XIV.

Paa sin vandring efter nyheter næste morgen gik Lyons op paa Fullertons kontor i byen. Som han hadde ventet, fandt han det stængt, men han ringte paa hos vice-verten i eiendommen og fik ham til at lukke op for sig, efterat denne først hadde protestert mot det, han kaldte pressens lyst til usund sensation.

„Hvad venter De at faa ut av disse tomme værelser?“ spurte han.

„Jeg arbeider paa en historie,“ sa Lyons skjødesløst, og jeg vil se hvad jeg faar ut af personlige idiosynkrasier.“

(Fortsættes).

Havnegaten i Jaffa.

Jaffa er en af verdens ældste byer. I 4000 aar har den ligget paa selvsamme sted, i 4000 aar har den bevart sit navn uforandret, og i 4000 aar er hele Palæstinas ind- og udførsel gået gjennem denne by. Men den som bare en gang har hat den fornøjelse — eller skal vi si rædsel, for selv bare ved svak blaast er det en rædsel at betro sit liv til en liten baat, — at lande i Jaffa, vil ikke være istand til at fatte, at denne by paa en aaben kyst, uten havn og uten nogen slags av beskyttelse for de skib, som skal lade eller losse, har kunnet være tilstrækkelig som havneby for et land, som vel ikke flyter med melle og honning, men som dog ikke udfører saa ganske litet af frugt, vin, sesamfrø, uld etc og indfører for adskillige millioner europæiske varer. Med paalands vind, naar det altsaa blaaser fra vest, er det simpelthen umulig for noget skib at ankre paa havnen, ingen passager kan komme fra eller til sit skib, og mangfoldige reisende er det som mellem aar og dag maa seile bort uten at naa ind i det forjættede land, eller som fra land har set det skib, de skulde reise bort med forsvinde igjen. Og selv om Jaffa kan være interessant nok for et kort besøk, saa er der neppe nogen som vil sætte pris paa at tilbringe dager eller uger her i ufrivillig fangenskap. Det eneste som vil frøste den ulykkelige, er Jaffas meget vakre bebyggelser, dael over bøvet, terrasseformig opover en fjeldsids, samt de yndige spaserturer, man kan foreta i omegnen gjennem orangelunder, der leverer de deligste appelsiner, vinnaver og olivenskoger. Selve Jaffa bestaaer af velbygde stenhus med hvælvede taker, men med flate hustakker. Gatenes er for det meste trænge og kroket, og især i nærheten af baatenes og legernes anlægsplads, en lang kai som er bygget ud i havet, rører der sig fra morgen til aften et broget folkeliv. Befolkingen er sammensat af alle de folkeslag, man i almindelighed træffer i levantens havnestæder, fortrinsvis grækere, armeniere og tyrker. Produkterne i galen er typiske for Palæstina, det er vinfalter, uldsækker og appelsinkasser. ×

Huset saagodtsom uten spiker.

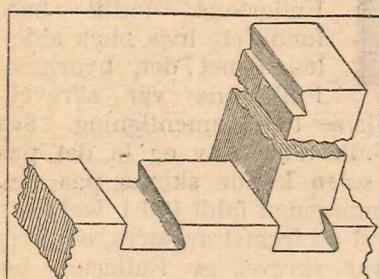
Leketøiet som blev til virkelighet.

At være genial er ofte bare at forstaa at utnytte de tilfældige omstændigheder. Men hvor ofte rækker tilfældet ikke haanden ut imot et menneske, uten at han tar imot det! De fleste har som barn leket med byggeklodser og konstruert de nydeligste mesterverker av arkitektonisk kunst. Men hvor mange har tænkt paa, at byggeklodsenes grundprincip: alle de ensartede klodser anwendelighet til sammenstilling av de mest forskjelligartede bygningsverker — også kunde brukes naar talen er om rigtige huser! Dog synes tanken saa nærliggende og likevel ... naar man vel at merke først har hørt den fremisat og erfart, at den allerede er omsat i praksis.

Den mand som har æren av at ha gjort det gamle, kjendte leketøi byggeklodsenes til virkelighet og foranstaltet den første masseproduktion av huser, som mennesker kan bo i, er en amerikaner E. A. Laughlin fra Port Arthur i Texas. Grundtanken i det nye byggesystem er kort og godt følgende:

Istedentfor, som det nu sedvanlig er skik, at la tommerten til et bjelkehuse hugge til paa den plads, hvor det skal reises, hvorved dergaard en masse arbeidskraft og arbeidstid tilspilde, blir tommerten tildannet paa sagbruken, saa det er akkurat til at bruke, idet det blir skaaret ut med meget tynde og fine sagblader, saa at skjereflaten blir ganske glatte og jevne, som om de var høvet og pudset. Alt lages paa maskin, og de styrker som skal være like i størrelse og form blir da også dette i en grad, som ikke kan naas ved almindelig haandarbeide i samme tid. Utgiften ved transport av de færdige deler fra produksionsstedet til bruksstedet vil bli meget mindre, fordi tommerten ved den nye metoden kan forsendes i mindre styrker, saa de bedre kan emballes, likesom også alle avfaldsprodukter blir paa produksionsstedet.

Hertil kommer saa, at de enkelte styrker tommerner ved husets reisning tappes ind i hverandre ved det saakaldte svalehaleforbandt eller sinkning, som er vist paa fig. 1. Ved denne udmerkede samlingsmåte der er gammelkjendt, og som blandt andet er skyld i at antikke møbler er saa holdbare som de viser sig at være, opnaa man, at aive d. 1. sen av spiker indskrænkes til det minst mulige. Man regner, at der bare behøver at bruges en tredjepart af det antal spiker

Efter det nye amerikanske byggesystem sammensættes bygningens forskellige dele ved det saakaldte „svalehaleforbandt“ eller sinkning. Sinketappene er skaaret slik i lægten, at disse passer til utskjæringene, hvorledes de end vender.

som ellers vilde være nødvendig. Av redskaper ved sammenføringen behøves bare en hammer. Naar man hører at de maskiner, paa hvilke sinkningsutskjæringene foretas, er i stand til at forarbeide 3000 meter tommeter daglig, mens en dygtig haandverker ellers bare kan forarbeide vel 200 meter om dagen, vil man forstaa, at dette medvirker til at gjøre et hus efter den nye metode billigere end et etter den gamle. En praktisk foranstaltning av stor værdi er det også, at sinketappene anbringes i motsatte sider av lægten, saa at tappene kan komme til at passe ind i utskjæringene, hvorledes de saa end dreies, — der er med andre ord ingen høire side og ingen venstre side paa lægten.

Skal en mand i Amerika altsaa bygge sig et nyt bjelkehus — og der blir bygget mange nye bjelkehuser i Amerika i disse tider, for ogsaa der er det en følelig bolignod, — behøver han bare efter en katalog over forskjellige modeller av

bjelkehuser at vælge sig et han liker, og deretter skrive etter materialet, idet han tillike oppir hvor stort huset skal være. Han vil da, naar materialet er kommet ham ihænde, selv kunne bygge sit hus, for der kræves saa godt som ingen særlige kundskaper eller færdigheter til dette arbeide, hvilket naturligvis ogsaa er en stor fordel.

Det bedste bevis for, hvor let det er at bygge huser efter den nye metode, er vel dette, at overmaade store mængder av tilpasset tommeter er blit sendt til Meksiko til folk der var høist maatlige bygningshaandverkere, som hverken k

den bugt som øst for San Francisko skjærer sig dypt ind i Kalifornien. Dalen er vel et hundrede kilometer dyp og gjenåremsnitlig en tredjedel saa bred. Hovedbyen, San José, som vel nu har femti tusen indbyggere, er en blomsterby par excellence, tilsynelænende skapt for lyst, og denne struggle-for-lile som i Amerikas østlige byer er saa fremtrædende, merker man intet i dens brede, akasiermykkede avenuer eller bak dens rosekransede husmurer.

Adskillige berømte punkter findes i Santa Clara-dalen, bl. a. det høit ansele Standford universitet og Licks observatorium, som indtil for nogen faa aar siden eide verdens største kikkert. Endvidere findes i denne rike dal verdens største kviksolvmine og tallose mineralkilder.

Men det som gjør Santa Clara-dalen til det lille paradis den er, er dens jordmons frugtbarhet og dens herlige klima. Klimaet er subtropisk og varierer lidet aarel rundt, man bruker like mange eller rettere like faa klær sommer og vinter, del er sjeldent en dag saa varmt at den føles ubehagelig, og aldri en nat saa kaldt at man behøver at pakke sig ind. 300 av aarets 365 dager skinner solen. Roser og geranier blomstrer aaret rundt i det fri, og de fleste av verdens frugter kan gro i dalen.

Intet under derfor, at de nybyggere, som efter Kaliforniens erobing fra Meksiko i midten av forrige aarhundre slog sig ned i Santa Clara-dalen, meget hurtig fandt ut, at her var stedet, hvor Kaliforniens sande guld fandtes, at denne dal mer end nogen anden i U. S. A., kanskemore end nogen i hele verden passet til frugtdyrkning i stor stil. Men i høi grad forunderlig allikevel, hvad Santa Clara-dalen i dette halve aarhundre er blit omskapt til. Hele dalen er nu en eneste have som, enten man ser den i blomstring i vaartiden eller gylden av frugter om sommeren, virker aldeles betagende paa beskueren. 10-12 millioner frugtrær i snørrettede rader, saa langt øjet naar, er det syn som brer sig for en naar man f. eks. fra Licks observatorium ser ut over dalen.

Der kan tvistes om, hvorvidt blomstringen eller frugtmodningen er vakrest, men ikke om, at hver for sig gjør Santa Clara-dalen til en af de eindommeligste og skjønneste seværdigheder i verden.

Frugtrærnes blomstring begynder allerede i januar. Da bryler ferskentrærne ut i en lysrød sky, som snart efter gaar over i kirsebærtærernes hvide blomstersne, og naar jorden i Santa Clara-dalen blir hvidt af fallende kirsebærbloster som Nordens i februar av snefnug, bryler en ny sky frem over jorden av pæretrærnes og aprikosers lyse blomsterklaser, og naar også disse er kaldt

Frugten fra Santa Clara-dalen

Av Holger Rosenberg.

Av troværdige folk i San José blev det mig fortalt, at da Amerikas præsident engang besøkte denne by i Santa Clara-dalen i Kalifornien, fik han overrakt en buket av et omfang som en velvoksen karusel og bestaaende av to ton blomster. Ved samme anledning blev der brukt 2000 kallaer til at konstruere en model af slag-skibet „Ohio“, 50 vogner med fjedle av blomster dannet corse igjennem byen, og husene var skjult under et flor av roser og geranier.

Alt dette lyder jo troværdig nok, skjønt hvilket andet land end Japan vilde kunne nævne en by paa femti tusen indbyggere som var i stand til at reise et saadant blomsterhav? Men hor nu og forbaus!

Da „dagen derpa“ oprandt — fortalte de samme paalidelige folk mig — vilde ingen som gik en tur i omegnen av San José lægge merke til at havene hadde maattet avgå disse millioner blomster, buskene var endnu tunge av roser, kallaerne skinte hvitt igjennem det mørkegrønne løv, og villaenes damer gik i havene og samlet ind til husets vaser.

Behøves der noget bedre bevis for hvad Santa Clara-dalen er for et paradis paa Jorden?

Men hvor findes da denne deilige dal? vil vore læsere naturligvis sporre, og svaret er ikke vanskelig at gi.

Santa Clara-dalen ligger syd for San Francisco. Paa knapt tre kvarter kan man med toget naa derut. Den er saa at si en fortsættelse av

Pilen viser Santa Clara-dalens beliggenhet.

til jorden, slutter den egentlige store blomstring i midten av mars med plommefruktene.

Frughosten begynder allerede i juni og varer til november, og i hele denne tid gaar der flere ganger ukenlige jernbane-tog, udelukkende med frugt fra San José til øststatene, likesom der fra San Francisco avskives skibsladninger med Santa Clara-frugt til alverdens havner. Halvdelen av hele Amerikas plommeproduktion kommer fra Santa Clara-dalen. Smyrna-fiken, Messina-appelsiner og Denia rosiner kjender vi nok her i Europa bedre end Santa Clara-plommer, men det er bare meget begrænsede områder de forstånevnte naar ut over i sammenligning med plommene fra Santa Clara-dalen.

Næst plommer er kirsebær, fersken og aprikosér de frugter som i størst mængde aaveses fra San José. For imellem 25 og 30 mill. dollars frugt (for over 100 mill. kr.) gaar der hvert aar fra denne by, og Santa Clara-frugt faas likesaa

vel i London som i New York, likesaa vel i vore byer som i de mest avsidesliggende amerikanske nybyggersteder.

Frugten forsendes i tre forskjellige skikkelses som frisk, som henkokt i daaser og som tørt. Pa den første ofres den største opmerksomhet, paa den anden litt mindre, og paa den tredie anlægges bare en almindelig massefabrikationsmaalestok.

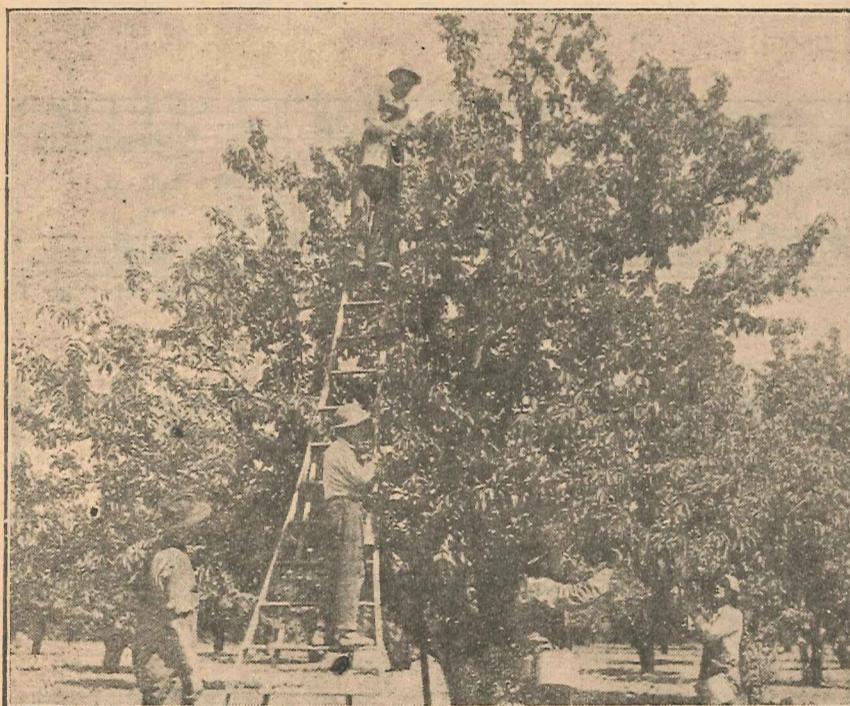
Ved plantningen og dyrkningen av frugtrærne gaas der frem efter de strengeste videnskabelige metoder og den høieste grad av planmæssighet. Stadig utvælges de trær, der netop besidder de egenskaper som ønskes fremmet, f. eks. med hensyn til frugtens størrelse, farve, smak etc., og

Nogen Santa Clara-kirsebær paa fastende hjerte. Det er en daarlig amerikaner, som ikke forlanger at se frisk frugt paa sit morgenbord. Hundreder av jernbanetog avsendes hvertaar fra Kalifornien til alle statene i U. S. A., og et duftende, blodrodt kirsebær fra Santa Clara-dalen er en deiligt ting at begynde dagen med. Hvirvles op herfra og lægge sig ovenpaa traerne, og naar frugten er plukket, blir den, for at den ikke skal støtes, i vogner med gummi-

og amerikanerne benytter sig derav, for i intet land i verden er det en saa tvingende nødvendighet selv paa den fattigste mand's bord hver morgen at se frisk frugt.

Henkokningen av frugt foregaar i Santa Clara-dalen naturligvis aldeles fabrikmæssig i vældige konserveringsanstalter, men ogsaa her iagtas den mest minutiøse omhu i fremstillingen af det udmerkede produkt som hele verden kjender fra de pent emballerte og etiketterte „tins“.

Tørringen av Santa Clara-frugt foregaar i Solen, ikke kunstig i ovn. Det deilige solskinsveir gjør det mulig at stille frugten til tørring i det frie uten at være ræd for et ødelæggende eller ialfald hoist uvelkom-

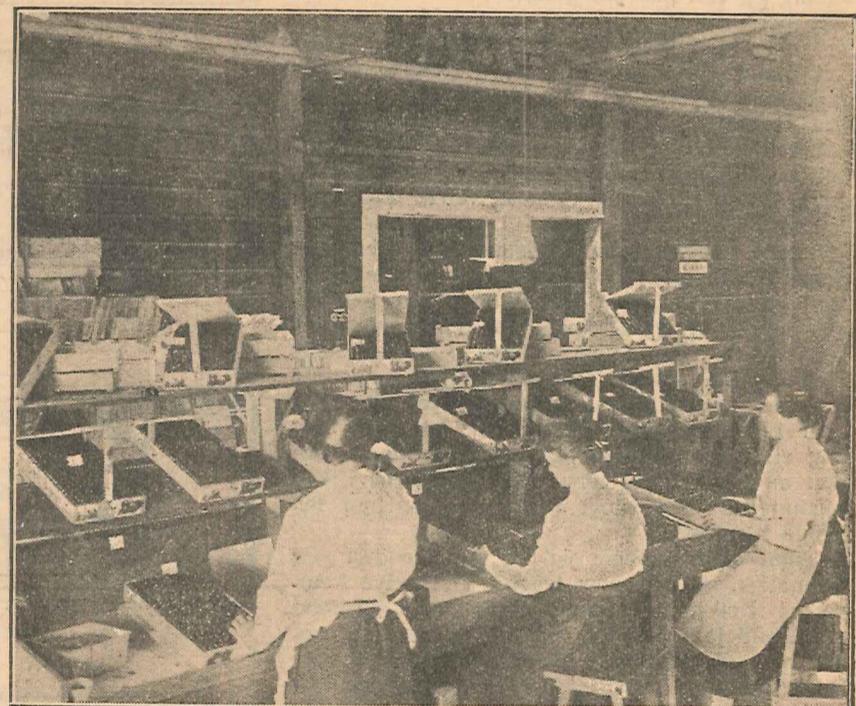
Der plukkes kirsebær i Santa Clara-dalen. Santa Clara-dalen, syd for San Francisco, er en eneste frugthave. Navnlig dyrkes her plommer, kirsebær, aprikosser og ferskener. Intet sted i verden har frugtavl opnaadd en fuldkommenhet som her. Her ser vi hvorledes de svulmende, sote, kaliforniske kirsebær plukkes.

for at faa en fuldkommen ensartet frugt, plukkes der saa mange frugter av hvert træ, at dette bare faar lov til at beholde et beslemt antal. Med den mest minutiøse omhu behandles træerne og fruglene. Hver dag oversprøiles f. eks. veiene plantagene med vand, for at ikke støv skal

hjul ad asfalterte veier ført til henkogningsanstaltene eller pakkeriet.

Hver dag gaar mænd, bevæbnet med lange stiger og plukkespand gjennem plantagen for at plukke de frugter som har akkurat den passende modenhet, og disse frugler gjennemgaarderefter i pakkeriene den omhyggeligste sortering. Den mindste flek eller ujevnhet er tilstrækkelig til at fruglen kasseres som frisk frugt. Bare udadelige varer sælges som denne vare i firmaenes lækre indpakning. Ved lange border, hvor i sin lille „baas“, sitter kvinder og pakker. Med en forbausende færdighed maaler de, hvis det er større frugter, f. eks. abrikosser eller ferskener, frugten i maalebord, for at de kan være fuldkommen like. Kirsebær og plommer tar de paa øiemaal. Og hurtigere end et øvet øie kan følge det, likefrem stabler de fruglene i kassene, saa der i kasser med flere hundre kirsebær neppe nok fra den ene til den anden er en differanse av 3-4 stykker.

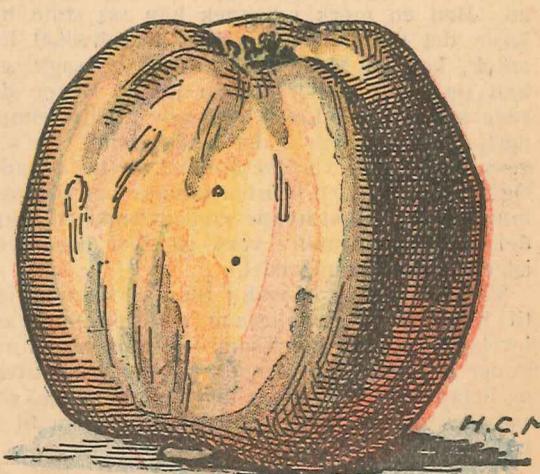
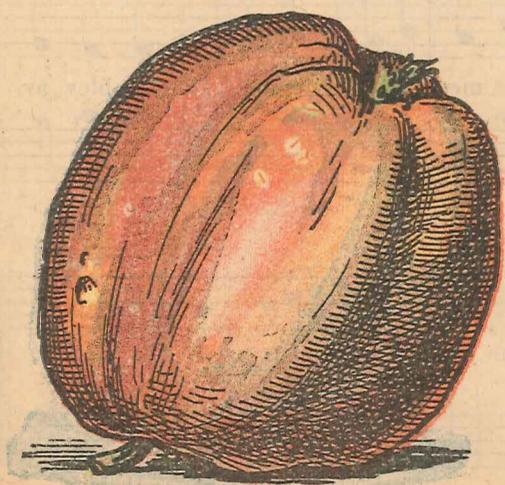
Saa hurtig kassene er fyldt, blir de spikret til, etikettert og stablet i jernbanevognene for endnu samme dag at rulle avsted østpaa. Etpar dager efter kan det meste av Amerika ha frisk Santa Clara-frugt paa morgenbordet,

Kirsebærene pakkes. Med minutiøs omhu dyrkes, sorteres og pakkes frugten i Kalifornien, og av alle Kaliforniens frugtcenter staar Santa Clara-dalen med sine konservesfabrikker og frugtpakkerier vel hoist. Vi ser her kvinderne pakke kirsebær. Bærene pakkes saa omhyggelig at der neppe kommer to mer i den ene kasse end i den anden.

ment regnskyl. Frugten sættes til tørring i flate kasser, og det er et eiendommelig syn at se kvadratkilometer av dalen paa denne måde dækkel med plommer, kirsebær eller anden frugt.

Santa Clara-dalen er bestemmende for verdensmarkedet for tørt frugt. Denne ene kjendsgjer-

ning er tilstrækkelig til en bedommelse af forholdene; nævnlig sammeholdt med den nette lille buket som San Josés loyale borgere „overrakte“ Amerikas præsident, da han gjorde Santa Claradalen den ære og sig selv den glæde at besøke det sted, som man vel uten altfor megen overdrivelse kan kalde verdens, ialfald den nye verdens frugthave.

Kjendte toner.

Rikard Løvehertes sang.

Det var saa langt tilbage i tiden som i aaret 1189. Da var der forlopet næsten hundre aar siden de kristne hadde erobret Jerusalem fra de vantro og befriid Kristi grav. Men nu var byen og graven alter i de vantros hænder, idet den ægyptiske sultan Saladin hadde intat staden.

Da besluttet tre av Europas mægtigste herskere: Tysklands keiser Frederik Rødkjeg, Englands konge Rikard Løveherte og Frankrikes konge Filip August, at dra i leding for korset og gjen-erobre Jerusalem.

Dette korstog som var det tredie i en række paa syv, kom i det hele til at forlope meget uheldig. Keiser Frederik Rødkjeg naadde ikke længer end til Lilleasien. Han skulde med sin hær over en elv. Broen var smal, og overgangen foregik langsomt. Keiseren blev utsaamlig og red paa sin ganger ut i den iskolde elv, hvor en strømhvirvel imidlertid grep ham og førte ham bort. Da han endelig blev trukketiland var han død. De to andre naadde nok Det hellige land, og det lyktes dem ogsaa at erobre byen Akre. Men da de derefter skulde dele byttet, blev de uenige, og Filip August reiste saa hjem til Frankrike, overlatende til Rikard Løveherte at kjæmpe videre paa egen hånd.

Rikard Løveherte maatte siden bestaa mangen haard kamp, som han utkjæmpet med en personlig tapperhet, der bragte ham selv fienders beundring, og de flyglet for ham „som markens dyr for den hungrige løve“ som der staar i en gammel kronike, ja selv modrene fik sine graatende barn til at tie ved at si til dem: „Nu kommer kong Rikard!“ I længden blev dog stillingen uutholdelig for ham, alene som han næsten var, og uten utsigt til at faa hjælp hjemmefra. Med tungt hjerte maatte han begynde hjemreisen.

Denne skulde forme sig om mulig endnu mer dramatisk, ialfald mer tragisk end selve kamphen i Det hellige Land. Hans farloj strandet ved Aquileja. Vel slap han island, men da landet han var kommet til tilhørte hans fiende, hertug Leopold av Østerrike, hvem han var blit uenig med under beleiringen af Akre, maatte han for at slippe uantastet gjennem landet klæsig ut som en fattig pilgrim. Allikevel blev han gjenkjendt og kastet i fængsel i den gamle borg Durnstein ved Donau.

Her sat han længe og vansmægtet bak den skumle fæstnings alentykke murer. Men imens vandret hans trofaste ven, sangeren Blondel, om paa sin fot for at lete efter sin herre. Tilsidst fik han vite at Rikard Løveherte sat godt gjemt paa Durnstein. Straks styrte han sine fjed dit, At nærme sig den kongelige fange gik dog ikke an. Men en mørk nat snek han sig stille hen foran det det tilgitrede vindu, bak hvilket han antok, kongen befandt sig. Tyst og sage gav han sig til at spille paa sin lut og nynne den sang som Rikard Løveherte selv hadde komponert, mens han var i det hellige land. Da sangens første vers var forstummet, lyttel Blondel. Og nu hørte han en brusten stemme bak de tykke murer svare ved at nynne sangens omkvædet. Blondel sang nu de andre vers, og efter hvert vers istemte fangen omkvædet.

Sikker i sin sak skyndte Blondel sig nu hjem til England og fortalte om sin sælsomme oplevelse, og en stor pengesum — der nævnes 6 millioner kroner i vore penger — blev bragt tilveie og betalt i løsepenger for den fangne konge, som saaledes fik sin frihet igjen og kom hjem til sit land.

Over syv aarhundereder er hengaat siden da. Men endnu lyder tonene av Rikard Løvehertes

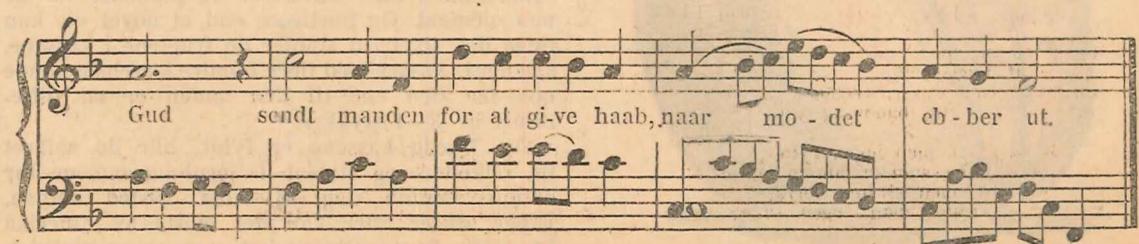
En mørk nat snek kong Rikard Løvehertes ven, den trofaste Blondel, sig hen foran det tilgitrede vindu i fæstningen Durnstein ved Donau, bak hvilket han formodel, kongen sat, og gav sig til at nynne den sang, som kongen selv hadde komponert.

sang — den som findes gjengitt nedenstaende, — 1191 blev nynnet utenfor fængelsmurene ved for os, som de lod da de hin sommernat i aaret den gamle borg nær Donauflodens vande. s

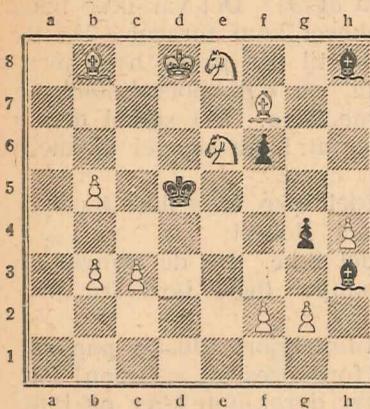
Blondel:

Kongen taler fra Fængslet: Kongen synger Omkvædet:

Litt hodebrud.

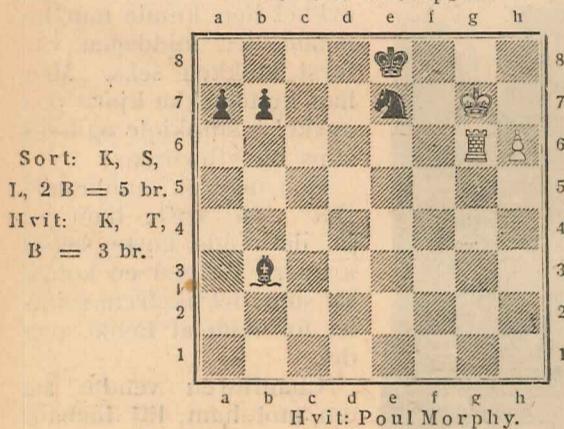
Schakopgave
nr. 1719.

Av G.
7 Heathcote,
England.
6 (Præmie i
5 Hombstead and
Highgate Ex-
4 pres. 1902.)
3 Sort: K, 2 L,
2 B = 5 br.
2 Hvit: K, 2 S,
2 L, 6 B = 11 b
1 Hvit gjør ma
i 3 træk.

Det største schakgeni som nogeninde er fremstaaet, var amerikaner Poul Morphy, der i 1858 som ganske ung mand (21 aar) kom til Europa og meget overlegen sleg alle Europas mester. Desværre glimret han bare en kort tid, blev derpaa sindssyk og henlevde saaledes de sidste 30 aar av sit liv.

Nedenstaende partslutning er av et forgaveparti, han spilte mot en engelsk mester, James Thompson.

Sort: J. Thompson.

Schakopgave
nr. 1720.

Sort: K, S,
L, 2 B = 5 br.
Hvit: K, T, 4
B = 3 br.

Hvit: Poul Morphy.

1. T g 6 — e 6, L b 3 × T.
2. h 6 — h 7, S e 7 — g 6.
3. K g 7 × g 6, L e 6 — f 5.†.
4. K g 6 × f 5, og Hvids B. bliver nu D.

Dersom Hvid straks spiller h 6 — h 7, følger S × T.

2. K × S, L b 3 — c 2.†, og Hvid taber.

Hvis hvit straks spiller h 6 — h 7, følger S × T.
2. K × S, L b 3 — c 2.†, og hvit taper.
Spillet minder om den senere saa berømte „romerske“ idé.

Løsning af schakopgave nr. 1716.
1. K g 5 — f 4, e 7 — e 5.†. 2. d 5 × e 6. p., L e 6 × T.
3. e 6 × d 7 mat.
1. . . . . , e 7 × D. 2. T g 2 × g 8.†, K e 8 — c 7.
3. c 5 × d 6 mat.

Løsning af schakopgave nr. 1717.
Som stillingen er, kan sort ikke ha trukket sidst.
Sort skal altsaa begynde, og løsningen er:
h 7 — h 6. 1. D g 1 — g 7, b 7 likeg. 2. S d
7 — b 6 mat. b 7 likeg. 1. D g 1 — b 6.

Løsning af gaaden i forr. nr.:
Tiden.

Løsning av kvadratgaaden
i forr. nr.:

Løsning af fyrtik-
opgaven i forr. nr.:

P	E	R	U
E	M	I	R
R	I	V	A
U	R	A	L

Regneopgave.

Hvem kan ordne nedenstaende tal saaledes i 2 grupper med 4 tal i hver, at hver gruppe sammenlagt gir den samme sum som den anden?

1 2 3 4 5 7 8 9.

Hvis man kunde vende 9-tallet, saa det kunde bli opdannet til det 6-tal, som mangler, vilde det være en let sak. Da vilde for eksempel 1, 2, 7, 8 og 3, 4, 5, 6 gi 18 som sum, naar hver talgruppe blev lagt sammen. Hvorledes skal man ordne tallene for at løse opgaven?

To gaader.

Jeg er et hus, men mennesker forstaar dog ei at bygge mig.

Naar den, jeg huser, utenfor gaar, maa han voldelig bane sig vei.

2.

Vi har en sadel, men ingen ryttar, vi er en krykke, som ei lamme nyttar; vi eier ruter, men ei hus dertil, er skarpe, skjønt man eggen savne vil.

Hyad skal vi gt i julegave?

Det er dette spørsmål som i de kommende maaneder vil lyde i alle hjem, og det er det samme, hvormed de unge piker her paa billedet bestormer sin ældre, erfarene veninde. Hvorledes hendes svar lyder — ja, herom kan man læse i nedenstaende og en række følgende artikler.

Smaa julegaver.

Sommeren med dens glade friluftsliv og de lange, lyse dager er forbi, og vi staar nu ved hostens begyndelse. Snart skal vi igjen i de lange aftenere hygge os omkring lampen og høre ilden knitre lyslig i kakkelovnen, mens stormen luter utenfor og river de sidste blader af træerne. Det gamle aar „ganger paa held“, og for hyer dag som gaar nærmere vi os ikke bare dets slutning, men ogsaa alle hjems og hjerters bedste fest, nemlig julen.

Mange synes kanske, at der endnu er længe til; men tar man i kalender frem og regner ut, hvor mange uker, der er til juleaften, vil man hurtig indse at det er paa høje tid at begynde at tænke paa julegavene. Klokkene slaar, tiden gaar! Før vi aner det, er uker og maaneder flojet avsted, og julen staar for deren. Da er der saa meget andel, der skal gjøres, og den som da ikke har tankt paa alle dem som skal huskes og glædes med en liten gave, vil da komme tilkort og mi ter derved selv en af julens bedste glæder. Men da det ikke altid er saa let, især i disse tider, at finde paa gaver til familiens mange medlemmer, vil vi her gi nogen ideer som kanske kan være til hjælp for en oganden. Da lektiene og pliglene er mange og tiden ofte knap, blir der for de fleste vedkommende ikke stunder til større arbeider. Da er det godt, at de smaa ting kan gjøre ligesaa megen lykke, for valgt med smag og omtanke har de ogsaa sin store værdi, ikke mindst i glæden der gaar forut, mens man syser med dem. Vi begrundar derfor idag en liten

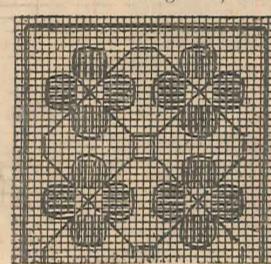

Fig. 1 Det halve mønster til broderiet.

Hvis dere ikke kan dette, skal jeg nu lære eder det! Det er meget let og overmaade hulrig. Systemet er det samme som benyttes, naar man stopper strømper, og den kunst kan dere sikret alle! Paa et stykke gittertyl, 25 cm. langt og 14 cm. bredt, syses med almindelig stoppesting frem og tilbage over andenlivre traad to ganger indenfor samme ramme. Hertil brukes en stramainaal og hvitt perlegarn nr. 3.

Paa fig. 2 ser dere, hvorledes syningen foregaar. Først „stoppes“ de fire felter som dannet figurene, og derefter syses de lange sing omkring hver af dem, imellem og inde i dem. De forskellige naaler viser hvorledes. De fire figurer skal alle staa i en ret linje.

Naar de første fire er færdige, syses fire til nedenunder disse, akkurat som den øverste rad. Utenom dem alle syses en kant paa samme maate som ind-

Fig. 4. Naar „pinden“ er tat i den sidste faste maske, stikkes heklenaalet i tylet igjen, idet en firkant springes over.

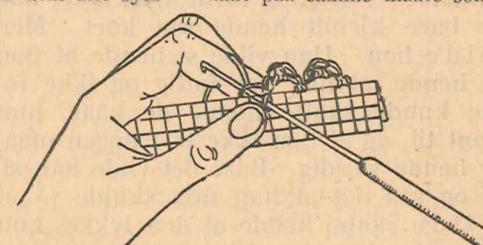

Fig. 5. Her er tungen færdig, og de to faste masker avslutter den.

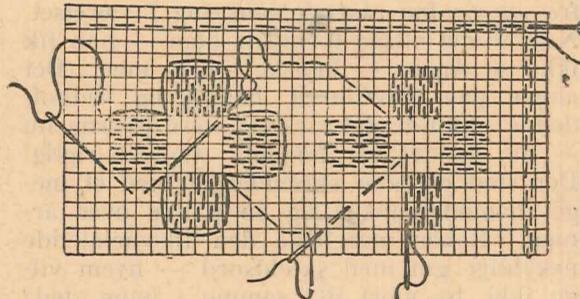

Fig. 2. Broderiet syses med stoppesting som naalene antyder. Paa figuren tilhørende vises, hvorledes man begynder. Til venstre ses fortsættelsen.

serie som omfatter saadanne smaagaver. Da de fleste kan forarbeides av rester, hvorav ethvert hjem sikkerl har et litet oplag, vil de foruten at være fikse og nytige ogsaa ha den fordel ikke at være ko tbare. Naar julen saa kommer, og klokkenne kimer høitiden ind, ligger gavene færdige, parate til at gaa ut, og hvor de kommer frem, vil de da bringe bud om et kjærlig hjerte og to flittige hænder.

Serviet-glas.

Først maa vi nu tænke paa mor som gaar og gjor det saa godt for os alle! Hun skal ha et glas fyldt med papirservietter og med et pent broderi omkring. Det er en praktisk gave, for den vil spare hende for vasken av alle frokost- og teservietterne. Paa tegningene ses broderiet som foretas paa gittertyl med gjenemtrækningsarbeide. (Gittertyllet 3 firkanter pr. cm.)

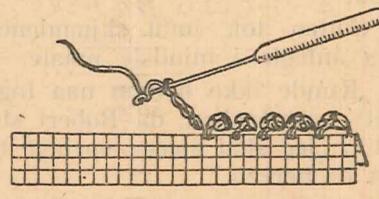

Fig. 3. Del af den hekede tunge i kanten. To faste masker i gittertyllet, derpaa tre luftmasker og en pinde.

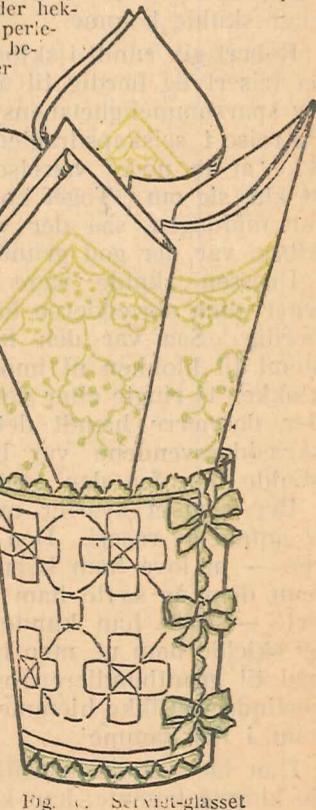
rammer hele broderiet (se den øverste naal paa fig. 2). Derefter boies gittertyllet litt ned paa alle fire sider, og der hekles med lysblaat, fint perle-garn en liten tunga som bestaar af to faste masker, tre luftmasker, en vindue, som griper i den faste maske, og derefter atter to faste masker som hekles iandenhver firkant af gittertyllet.

Sa erbroderiet færdig. Det sættes om et heit, ikke for spidst nedhængende glas, og sammenføjningen dækkes af lysblaat baand, som med en trække-naal føres gennem gittertyllet og knytes i slofer, saaledes at broderiet sitter stramt og godt om glasset.

Silkebaandene og heklegarn t kan forøvrig vælges i farver som svarer til kaffestellet, tevarmeren og serviettene, for eksempel gule, lyserode eller gronne. 1. Th. (Forl.)

Fig. 5. Serviet-glasset fyldes med pent sammenlagte papirservietter, efter, og den første juicegave er færdig.

Forsinket — .

Av
Rigmor Falk Ronne.

Den store dag var kommet, fredag den 6. oktober, sakfører Hansens sylbryllupsdag.

Cand. jur. Robert Mørk hadde set hen til denne dag som et lysende punkt i tilværelsen, like siden han fik invitationen for fjorten dager siden, og han vilde med glæde ha ofret flere aar av sit liv for at være med.

Forresten kom han ogsaa til at ofre endel i den anledning. Den dres, han hadde bestilt, kostet ham nøjagtig en hel maaneds gage, en tolvtedel av det han hadde at leve av hele aaret rundt. Og ikke nok med det. Reisen til S... var ikke billig og saa var det eventuel overnattelse paa hotel, hvis han ikke skulde række det sene aftentog tilbage til byen. Men som sagt, han ofret det alt sammen med glæde. Ikke for Hansens skyld. Skjønt han satte stor pris paa familien, vilde han dog ha betenklig sig flere ganger, før han satte sig i saa store utgifter bare for at være sammen med dem en dag. Men det var hans eneste chance til at træffe sammen med Annie, før hun reiste til utlandet. Han visste bestemt at hun vilde komme, det hadde Einer, Hansens søn, sagt, og fra ham visste han ogsaa at Annie skulde reise i begyndelsen af oktober; det var for morens skyld, hun hadde svake lunger og skulde tilbringe en vinter i syden.

Altsaa satte han alt sit haab til denne sylbryllupsfest. Naar han traf Annie der, vilde han si hende alt det, han ikke fik sagt i sommer — den gang turde han ikke, han hadde bare kjendt hende saa kort. Men nu vilde han! Han vilde si hende at han elsket hende, at han var fattig og ikke foreløbig kunde skaffe heride de kaar, hun var vant til, og at han ikke paa nogen maa-te var hende værdig. Bare det vilde han si. Jo — og saa det at han nok skulde — at han vilde skape hende al den lykke, hun kunde ønske, bare hun vilde vente paa ham — og være glad i ham!

Ja — og saa vilde han faa sin skjæbne avgjort.

Klokken var to — nu var det, hans nye klær skulde komme!

Robert gik rundt i skjorteærmene, barbert og friseret og færdig til at ta dem paa sig. Av sparsommelighetsshensyn vilde han nemlig reise i selskapsdragten, saa behøvde han ikke at ta noget værelse paa hotellet for at klæ sig om. Toget kom først et kvarter før middagen, saa der vilde bli knap tid. Altsaa var der god grund til det.

Dressen skulde være kommet allerede igaar, men skrädderen hadde ikke faat den færdig. Saa var den blit løvet ham bestemt til klokken ni imorges; men da han klokken ti ringte efter den fra kontoret, var der desværre hændt det uheld at en av skräddersvendene var blit syke, men nu skulde han faa den senest klokken to.

Den slog et kvarter over, og Robert fik et anfald af raseri. Den uforskammede fyren — at love ham klærne og ikke bringe ham dem og sætte ham i en slik forlegenhet! — Bare han kunde faa fat paa ham og skjelde ham ut, men han turde ikke gaa ned til grønhandleren og telefonere. Hans vertinde var ikke hjemme, og sæt at klærne kom i det samme!

Han blev pludselig rolig. Selvfølgelig vilde klærne komme; han kunde jo simpelthen ikke narre en kunde saaledes. Budet var bare blit forsinket — sporvognsstans eller noget saadant — det kunde være saa

meget. Han kunde sagtens række det endnu. Han var jo fuldstændig færdig, hadde bare klærne at ta paa sig, og toget gik først to minutter paa tre. Han behøvde strengt tagt bare et kvarter til at naa jernbanestationen og ta billet, hvis han skyndte sig meget.

Saa blev klokken halv tre og den blev fem minutter over. Fremdeles ingen klær og nu var det aller sidste termin. Robert for bort til skabet og rev frem sin gamle snipkjole. Han hadde prøvd og besigtiget den længe og vel, før han hadde besluttet sig til at bestille det nye sæt; i sin fortvilelse prøvde han igjen. Ak nei — der var intet haab! Vesten var for trang. Han hadde faat den til studentekskamen, og trods sin beskedne gage og derav følgende beskedne levevis hadde han utvidet sig betydelig i de sidste aar. Han kastet klærne

„Det vil knipe, men jeg skal gjøre mit bedste,“ svarte chaufføren.

Det gjorde han ogsaa. Det var ikke hans skyld at de allikevel kom forsent. Da de dreide om hjørnet til den gaten, hvor jernbanestationen laa, var det sporveisstans og ikke til at komme frem. Det sinket dem i over to minutter at bane sig vei gjennem myldret.

„Nu naar jeg det ikke, hvis ikke toget er forsinket,“ sørnet Robert.

Men det var det ikke. Da de svigte op foran hallen, dampet toget bort fra personen.

Robert sank tilintetgjort tilbake paa støt. Forgjæves, forgjæves alt sammen! Her sat han i sine nye, dyrekjøpte klær og kunde allikevel ikke faa være med paa festen. Der laa syv mil mellem ham og Annie, disse syv mil skilte ham ubarmhjertig fra hans livs lykke.

Syv mil! Det var jo egentlig ikke saa meget. Hvis han hadde hat sin cykkel her, kunde han ha naadd det, middagen var først klokken seks. Men han kunde ikke kjøre paa cykkel i snipkjole og hvitt slips og ytterfrak.

Men med en automobil? Det vilde koste ham — ja, det vilde koste seksti kroner. Det var en kolossal sum, det likefrem svimlet for ham at tænke paa det.

Chauføren vendte sig om mot ham, litt forbauet over at hans passager slet ikke gav noget livstegn fra sig. I det samme fik Robert en idé! Hvis han kunde naa den station, hvor han skulde stige over i toget til S...! Det var ca. en halv times ophold der, husket han, det var ikke saa aldeles umulig. Det var ikke engang halvparten av veien og vilde

koste ham fem og tyve kroner.

„Kan De kjøre mig til M... paa en time?“ ropte han til chauføren. „Jeg skal naa toget til S...!“

Chauføren trak en togtrute op av lommen og raadforte sig med den.

„Toget gaar til S... klokken 4.16 — jeg tænker, jeg kan være der fem minutter før tiden, kanske litt før.“

„Saa kjør,“ ropte Robert ophidset, „alt hvad De kan!“

Chauføren dreide av og avsted for de. Da de først var kommet ut paa den aapne landevei, steg Roberts humør. Dette var jo vidunderlig, rent eventyrlig. Han frydet sig over den susende fart og glemte rent sin bekymring over de fem og tyve kroner. Hvo, som intet vover, intet vinde! Og i aften vilde han vinde Annie. Det, at han hadde maattet trodse saa mange vanskeligheter for at møte hende, gjorde at han likesom hadde mer ret til hende. Han lænte sig tilbake paa sædet og nynnet. Marker og enger for forbi ham, og der langt ute saa han spidsen av M...’s kirketaarn. Aa, de rak det sagten, han hadde forresten aldrig tvilt paa det, saa glad var han nu.

Da de kjørte op foran stationen, manglede klokken syv minutter.

Stationen forekom ham saa merkværdig ubekjendt. Den var rød, men han hadde husket at den var graa. Naa han hadde jo bare været der to ganger før i sommer, det var ikke saa rart om han hadde glemt

Robert var blit staaende borte i den halvmørke krok av værelset.

fra sig og for rasende omkring i værelset. Nu var det altsaa forbi for ham — han fik ikke se Annie — kanske aldrig mer. Det ringte paa entrédøren, haardt og vedholdende. Skulde det virkelig være klærne nu — nu, da det var forsent? Ganske rigtig! Der stod en liten skräddergut med et megel frimodig ansigt og en pakke over armen. Robert overfuste den tilsynelatende uskyldige gut med skjeldsord — hvem vilde ikke ha gjort det samme i hans sted? Hvorfor i alverden var han ikke kommet med klærne før — nu var det forsent, toget gik om ti minutter — han vilde hverken eie eller ha dem nu, endnu mindre betale dem. Gutten kunde godt ta dem med tilbake.

Gutten tok imot skjændene uten at la sig anfægte i mindste maate.

„Kunde ikke herren naa toget i automobil?“ spurte han, da Robert stanset et øjeblik. „Jeg skal gjerne springe ned og hente en til herren.“

„I automobil — nei, det er aldeles umulig — jo, kanske det gaar allikevel! Spring alt hvad du kan — du skal faa en krone i drukkepenger, hvis du kan ha en til mig, naar jeg er færdig med at klæ mig om.“

Gutten for nedover trappen, sportsiveren lyste ut av hans ansigt, og fem minutter efter havde han tjent en krone.

„Jeg skal med toget kl. 2.58, kan De naa det?“ ropte Robert til chauføren.

dens utseende. Merkeligere var det at han ikke saa noget til toget. Han sprang ut av bilen med en underlig hjertebanken. Aa, nei, klokken var jo ikke 4,15 endnu. Han tok sin portemonnæ op for al betale chaufføren, da der i det samme viste sig en konduktør.

„Har ikke toget til S... kjørt frem endnu?“ spurte Robert ham. „Jeg ser det ikke her.“

„Nei, det er ikke saa rart,“ svarte konduktøren rolig, „det gaar jo fra bystationen — ja, og dette er landsstationen tilføide han, da Robert stirret forstenet paa ham.

Bystationen, ja, det visste han godt at det var der man skiftet, hvorfor hadde han ikke sagt det til chaufføren — han hadde gaat ut fra at chaufføren visste det. Aa, da var det ikke saa underlig at omgivelsen forekom ham fremmet!

„Til bystationen!“ skrek han og sprang op i vognen. „Spør efter den korteste vei! De maa naa det, ellers gjør jeg en ulykke paa Dem!“

Chauføren spurte og konduktøren forklarie og pekte, der var kommet fart i ham ogsaa.

„Skynd Dem!“ ropte Robert, „vi har bare et og et halvt minut!“

Avsted suste de saa hurtig, det lot sig gjøre gjennem M...’s gater. Det var det lengste minut, Robert nogensinde hadde gjennemlevd, og da han hæsblæsende sprang av foran bystationen, satte lokomotivet sig netop med et gjennemtrængende hyl i bevægelse mot S... Han styrtet ut paa perronen. Forsent! Den sidste godsvogn var allerede hinsides signalapparatet.

Han blev staaende og se melankolsk efter det. Altsaa igjen forsent. Det var nu anden gang, da han saa toget dampet væk like for næsen av sig. Nu var der ikke mer at gjøre, selv det mest sendrægtige tog kunde ikke automobil indhente. Han fik altsaa ikke se Annie i aften — medmindre han tok automobil helt til S... Tanken bemægtiget sig ham helt, han kunde ikke bli kvit den. Det vilde koste ham næsten alle de penger han eide og hadde; han fik ikke raad til at spise middag resten av maanedens og han maatte endda laane sig frem og ta paa kredit her og der.

Men hvad gjorde saa det? Vilte han ikke med glæde undvære sin middagsmat et heltaar bare for at faa tale med Annie i aften? Jovist vilde han det! Med løftet hode gik han tilbake gjennem den røde stationsbygning. Han hadde tat sin beslutning og syntes han bar sin skjæbne som en mand.

„Chaufør, kan De kjøre mig helt til S...?“ spurte han dystert, da han igjen kom ut til vognen.

Chauføren saa eftertænksomt paa ham. „Ja—a—, det kan jeg kanské — men det er langt —“

Robert smilte bittert.
„De skal ikke være ræd — jeg har penge med mig — forutsat at det ikke koster over firti kroner til.“

„Herren skal faa det for tredive,“ sa chauføren elskværdig, „siden vi nu er ute. Men del er værre med benzinen — jeg hadde ikke beregnet at jeg skulde paa langtur — men forhaabenliggaard det.“

„Det haaber sandelig jeg ogsaa i,“ sa Robert. „Forutsat at der ikke indtraesser nogen stans, kan jeg vist naa det endnu — hvis de da ikke begynder at spise præcis.“

„Ja, saa kjører vi igjen da,“ sa chauføren og satte maskinen igang.

Robert kunde ikke finde sin lyse; freidige stemning fra før. Landskapets bedrævelige stemning la sig over ham og gjorde ham mat.

Automobilen begyndte at kjøre langsom-

mere, syntes L...n, motorslaget lød saa underlig svakt — ja, sandelig, nu stanset det.

Han for op.

„Er der ikke mer benzin?“ skrek han forstilet.

Chauføren krøp ned av sætet.

„Nu skal jeg se efter,“ sa han, „men jeg tanker nok, det er det som er ivedien.“

Robert travel nervøst frem og tilbake paa veien, mens chauføren undersøkte vognen.

„Ja, den mangler benzin,“ sa chauføren, „og motoren har til og med løpet varm, fordi der heller ikke er mer vand. Men herren skal ikke se saa forknyt ut,“ tilføide han. „Derborle ved omdreiningen av veien likker en liten by, hvor vi sikkert kan faa benzin. Hvis herren vil ta dunken og faa den fyldt, skal jeg hente vand og faa maskinen i orden saa vi kan kjøre, saasnart De kommer tilbake. Det hele vil ikke sinke os mer end tyve minutter.“

„Ja, men jeg kommer jo altfor sent,“ stønnet Robert.

Chauføren saa medlidende paa ham.

„Jeg skal forsøke at sætte farten litt op,“ sa han, „el par kilometer over normalen før jeg nok vove.“

Robert sukket og tok imot dunken.

„Ja, ja,“ sa han, „saa naar jeg kanské at komme til fisken.“

Og mens han stormet bortover veien med den store dunk i haanden, stønnende av varme med sin tykke ytterfrak knappet tæt op for at skjule selskapsdragten, tænkte han paa at nu var vist hans lidelsers toppunkt naadd. „Den blir tung at bære tilbake til vognen,“ tænkte han med gru.

„Dét blev den. Butikken laa et godt stykke inde i byen, og før han var ute av byen igjen, hadde han maaltet skifte haand fire ganger.

„Det er ikke til at holde ut,“ tænkte han forstilet, „men jeg maa.“

Han satte dunken fra sig et øieblik for at tørre sin pande. Da fik han se et syn som fyldte ham med haab: En liten gut med en tom trillebør.

„Hallo, lille ven,“ ropte han, „kom hit, jeg vil tale med dig!“

Gutten saa maapende paa ham, men kom dog langsomt nærmere.

„Kan du kjøre denne benzindunknen bort til den automobil som staar derhorte — saa skal du faa femti øre,“ tilføide han fristende.

Gutten nikket. Jo, det vilde han nok. Robert læsset henrykt sin byrde fra sig paa vognen.

Det gik rigtig kvikt for gutten, utsigten til den store belønning satte fart i ham. Allikevel skulde denne fart bli skjæbnesvanger. Da de var kommet et godt stykke frem og var like ved automobil, blev veien meget ujevn og trillebøren hoppet med store dump over den ene sten efter den anden.

„Pas paa at den ikke velter,“ sa Robert advarende, men netop i samme øieblik indtraf katastrofen. I et vældig støt veltet trillebøren om paa siden og dunken for ut paa veien. Robert sprang til og grep den — forøvrig i rette øieblik, for korken var sprunget ut, og han fik hændene overstænket med benzin, likesom klærne ogsaa fik endel.

„Forhaabenlig forduft er det snart,“ tænkte han, ellers kan jeg ikke komme til festmaaltidet. Naa, benzin flekker jo ikke og forduft er hurtig, den er en meget flygtig væske,“ trostet han sig selv.

De næste ti kilometer tilbakela de i en fabelagtig fart. Chauføren hadde holdt sit ord og sat hurtigheten betydelig op. Robert maatte holde sig fast i sætet for ikke at bli rystet rundt i vognen. Men pludselig fik han et støt, saa han for over paa det andet sæte. Automobilen hadde stan-

set med et ryk og stod nu stille, fræsende og rystende og kom ikke av flekken.

Robert var saa fortumlet at han ikke kunne samle sig straks. Da han kom ut, laa chauføren allerede inde under vognen.

„Hvad er der ivedien nu?“ spurte han ængstelig.

„Et brudd paa maskinen,“ var chauførens svar, „men jeg kan ikke finde det.“

„Saa kan den altsaa ikke kjøre nu?“ kom det skjælvende.

„Nei, herre, ikke paa den første time, er jeg ræd før. Jeg maa vist ha en mekaniker tilhjælp. — Ja, jeg beklager Dem meget, min herre, men jeg kan sandelig ikke gjøre for det.“

Robert var for nedbøjet til at kunne smile; han betalte stiltende og gik sin vei — ind mot S... Men alt haab var sluknet i hans hjerte.

„Forbi er alt mit haab — spildt alle mine penger,“ lød det i hans ører, mens han træt, motfalden og benzinstinkende travet ind mot S...’s gater. Han var bare glad over at mørket hadde faldt paa og skjulte hans bedrævelige skikkelse.

Han besluttet at gaa paa hotellet. Det var fire timer, til han kunde komme med toget tilbake, og han kunde ikke godt trave omkring i gatene saa længe. Han vilde spender en god avskedsmiddag paa sig selv, det vilde jo være længe, før han igjen fik raad til at spise middag.

Da han gik opover trappen til hallen, saa han hotelgutten komme bærende med en stor, meget elegant kuffert som han satte fra sig midt paa gulvet i hallen.

„Nu er frøkenens kuffert endelig kommet!“ ropte han til en tjener som passerte. „Vil De si det til hende med det samme!“

Tjeneren forsvandt hurtig, og Robert blev uvilkærlig staaende og betragte kufferten. „A. T.“ — stod der med store bokstaver malt paa den. „A. T. — Annie Tesdorff,“ mumlet han. „Aa, snak — hun sitter jo for længe siden ved Hansens middag — —“

Da kom en ung dame hurtig ned trappen.

„Nu er kufferten fundet, frøken,“ sa hotelgutten. „Den kom nu med toget —“

„Ja, og nu er det akkurat forsent,“ sa frøkenen motfalden.

Robert var blit staaende og skjælv av sindsbevægelse. Det var Annie — hun var heller ikke kommet med til middagen —

Hun hadde ikke set ham endnu. Men da hun vendte sig for at gaa, møttes deres øine.

„Robert Mørk,“ utbrøt hun vantro. Saa brøt der et stort smil frem paa hendes ansigt. „Er De heller ikke med i middagen?“

„Nei — heldigvis,“ buste det ut av ham. Det kom med en saa overbevisningens styrke at hun blev ganske rød i hodet.

„Sier De ,heldigvis?“ spurte hun litt forvirret. „Vilde De ikke gjerne været med?“

„Nei,“ vedblev han med et mod som overrasket ham selv. „Jeg er straalende over at jeg er kommet forsent — nu, da De ogsaa er det —“

Hun fandt intet svar, blev bare endnu rødere.

„Men De — hvad sier De til — situationen?“ spurte han litt mer spakfærdig.

Hun saa op og lo.

„Jeg sier ogsaa — heldigvis.“

Senere paa aftenen mottok sølvbrudepartet et telegram fra de to forsinkede som vakte megen interesse og deltagelse, og da Robert Mørk paa hjemveien sat i taget, hadde han grund til atprise sig lykkelig. Aldrig i sit liv hadde han været saa heldig som i eftermiddag, da alle mulige ueheld sammen vor sig mot ham og lot ham komme forsent.

NYT FRA ALLE LAND.

Redigert av Kristian H. Holtvedt.

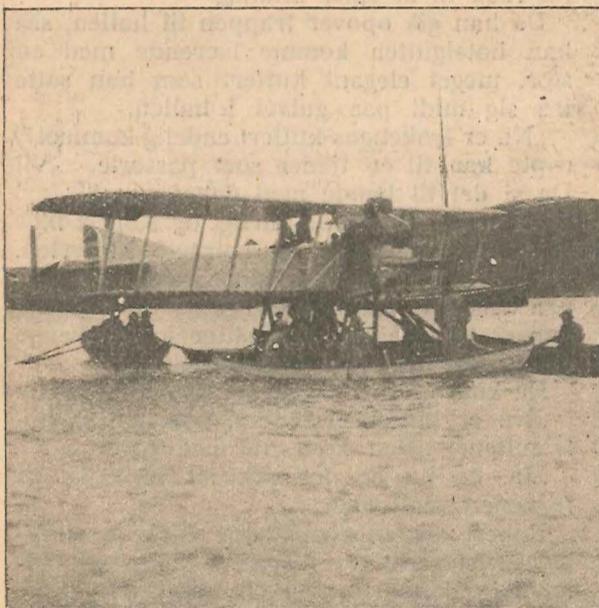
Norges Industriforbund, som ble stiftet i januar i år, har tatt en rask vekst og omfatter nu den alt overveiende delen av vår industri. Utviklingen har antatt et saadt omfang at formandshvervet kræver sin manndfullt ut, og etter forslag av den valgte form. direktør dr. G. Jebsen, vil organisationen nu ordne sig med fast lønnet formand. Til dette hverv har forbundsstyret sikret sig generaldirektør Chr. Platou, hvis portræt vi her bringer.

Fra den svære sagbrukbrand i Fredrikstad som la en række bygninger i aske, fortærte en stor del trælast, endel prammer m. v. og ødela kaier, brygger etc. Skaden dreier sig om henved to millioner kroner, men den vilde blitt langt større om der ikke hadde vært stillte veir under branden, som opstod plutselig og grep raskt om sig.

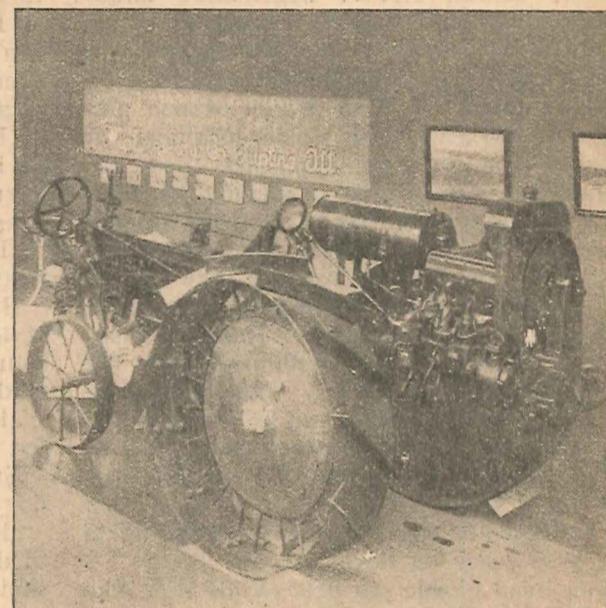
Til Sibirien igjen. Stipendiat Ørjan Olsen hvis videnskapelige ekspedition til Sibirien måtte avbrytes på grund av krigen forbereder sig nu på igjen at dra avgårde. Hans forrige ekspedition gav resultater av betydelig etnografisk og kulturhistorisk verdi, og de samlinger ekspeditionen bragte med sig var tildels unestaaende i sit slags. For at kunne gjenopta de avbrutte undersøkelser har stipendiat Olsen nu bl. a. sokt staten om bidrag.

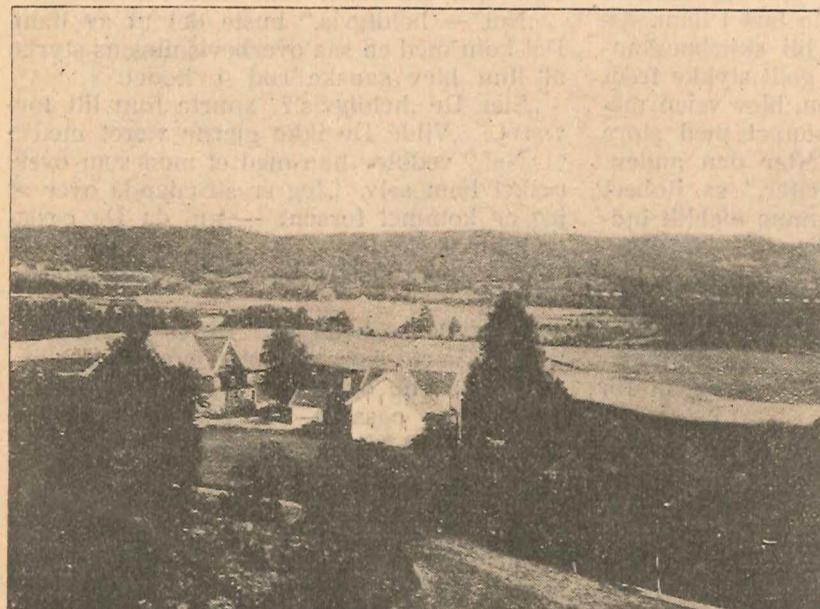
Den første flyvemaskin i Nordland under besøket i Bodø. Den tilhører direktør Danielsen, Bergen, og fløi fra denne by til Harstad og tilbake igjen.

Utenriksdepartementets press-ekonsulent, red. Jacob Vidnes, tidligere „Social-Demokraten“'s redaktør.

„Jernhesten“, den lovpriste trækmetor, som dannet en av de mange vidunderlige landbruksmaskiner i den norsk-amerikanske utstillingens sidste akt.

Statens forsøksgård for Sørlandet. Til de forsøksgårdene som staten etterhaanden har skaffet sig på forskjellige kanter av landet og som har stor betydning for vort landbruk er nu også føjet gaarden Kjevik i Tveit som nettopp er indkjøpt for 140.000. Eiendommen utgjør 130 mål dyrket jord og henved 500 mål skog.

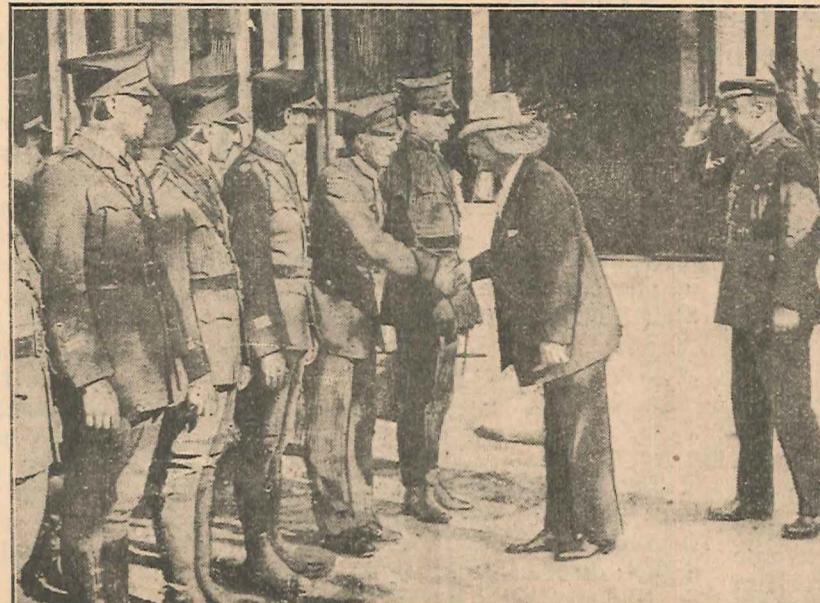
Bondeungdomslagets nye gård på Drammensveien våg i væg med Handelens hus. Det er en femetasjes gård med 10 leiligheter, ca. 60 værelser. Foreløpig vil Bondedungdomslaget bare kunne disponere over en av disse leiligheter, og det skal her herbergere endel av det store personale ved Kaffistoverne etc.

Fredsverket skrider frem.

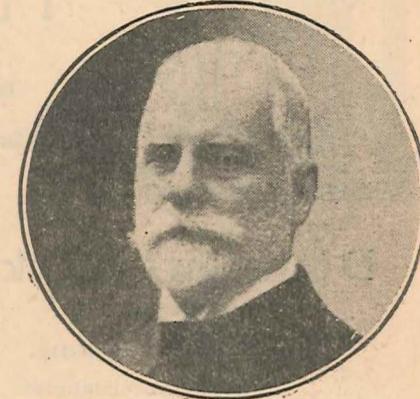

Den hollandsk-tyske flyvemaskinfabrikant Fokker som har flyglet fra Tyskland. Fokker som er født hollænder gik i tysk tjeneste under krigen og konstruerede de flyvemaskiner som har navn efter ham. Han tjente en millionformue, men da den nu skulde betales reddet han både den og sig selv over til Holland. Den tyske regjering har beslaglagt hans fabrik, hans hus og andre faste eiendomme i Tyskland, men hans penger kan den ikke fåa fat påa.

Fredsverket seiler fremad — omend for laber bris. Mens bulgarerne nytter de bevilgede 35 dager til at fåa i stand det svar de finder at burde gi påa den forelagte fredstraktat, den tredie i rækken, har det franske depæratkammer efter en langvarig debat vedtatt fredstraktaten med Tyskland hvorefter Bourgeois innsstilling angaaende dens ratifikasjon blev forelagt senatet. Vistnok har det vist sig ikke liten stemning mot traktaten, da man i Frankrike mener at Tyskland har sluppet for billig, men også senatet vedtok dog 11. oktbr. ratifikationsinnsstillingen. Allerede 31. juli hadde den engelske konge ratificert traktaten, og 8. okt. utfærdiget kongen av Italien et dekret om ratifikasjon av saavel den tyske som den østerrikske traktat uten dog dermed at avgjøre noget med hensyn til Fiumestriden. Efter utvekslingen av ratifikasjonsdokumentene vil krigstilstanden offisielt være avsluttet, selvom Amerikas ratifikasjon fremdeles måtte være i det blaa, og betingelsene for traktaten ikrafttræden vil være tilstede. Derved er det store fredsverk ført et avgjørende skritt fremover, selvom det jo endnu er

Polens præsident Ignaz Paderewski tar avsked med de amerikanske flyvere som har tjent i den polske hær. De utgjorde først en del av den store Lafayette eskadrille i den franske hær men tok senere over til Polen og kjæmpet der inntil polakkene selv fikk opprettet sit eget vel utviklet flyvevæsen.

Den polske finansminister Bilinski der ventes at ville bli Paderewskis etterfølger som Polens statsoverhode. Bilinski er nylig blitt rammet av det uheld, at den østerrikske dr. Gooss der har avslort Berchtold som verdenskrigens bevisste ophavsmann også har meddelt, at Bilinski som dengang var østerriksk finansminister likeledes ivret for krigen. Den tyske presse spør i den anledning noget ironisk om også Bilinski av de allierte vil bli krævet ullevart.

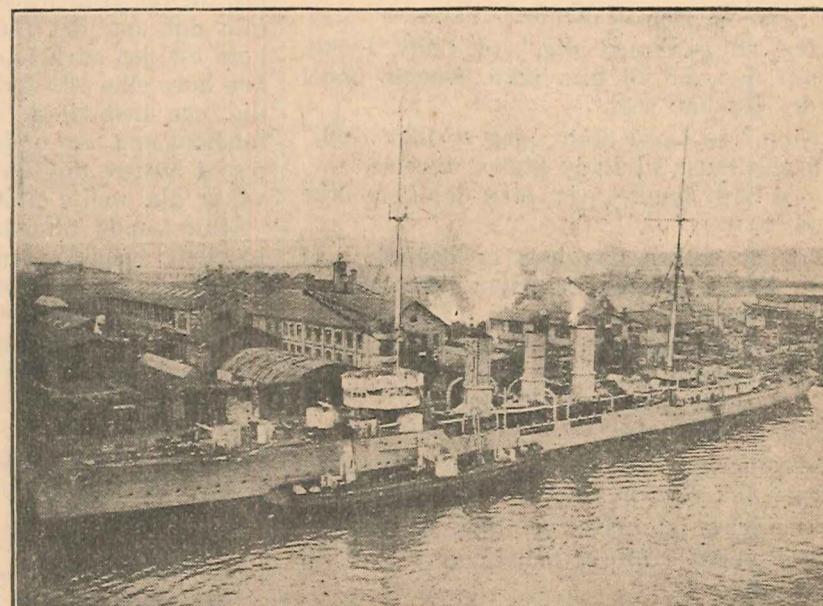

Den tredie fred. De bulgarske fredsdelegerte forlater St. Germain efter at ha fått sig fredsbeitingelsene overrakl. De fikk 35 dager til at betænke sig, før de avgir et skriftlig svar.

langt igjen forinden det kan sies at være fred i Europa. Foruten fredsordningen på Balkan gjennomstår jo fremdeles bl. a. det vanskelige russiske problem. Vistnok har Sovjetrusland som bekjent søkt fred med Finland og randsstatene ved dets vestgrænse, men det synes dog endnu i anden uke av oktober somom aapningen av de ventede fredsforhandlinger her skalde trække ut. Finland skalde nemlig som betingelse for at delta i disse forhandlinger ha krævet at også Polen går med. Polakkene synes imidlertid litt tilboelig til dette, og det turde saaledes drøye noget før sovjetregjeringen faar opfyldt sit ønske om fred med sine vestlige naboer. Det har forøvrig i det sidste gått rygter om voldsomme utslag av opposition mot bolsjevikene; flere av disse tillidsmænd skal endog være faldt som offer for bombeattentater. For om mulig at fåa en ende på det vanskelige russiske problem har de allierte nu endelig besluttet sig til at iverksætte en absolut blokade af Sovjet Rusland og henvendt sig til samtlige nærliggende lande om deltagelse i denne blokade.

I et tysk utvandringskontor. Det paaslaas i Tyskland at henved to millioner tyskere ønsker at utvandre snarest mulig. Det før dog ta nogen tid, da det vistnok er fåa land som ønsker at motta de tyske utvandrere; desulen mangler man tonnage til befordingen. Imidlertid har staten opprettet en række oplysningskontorer for utvandrere.

Det første tyske krigsskip som vil vise sig på verdenshavene efter fredsslutningen. Det er den lille krydsers „Regensburg“ — et av de fåa krigsskipper tyskerne har fått beholde. Den skal til Brasilien og Argentina med officerer og civile embedsmænd ombord bl. a. for at undersøke betingelsene for en tysk utvandring til Sydamerika.

Diamantsmykket.

Av
Charlotte Brame.

Autorisert oversettelse.
(Fortsat.)

„En ting er dog sikker,“ vedblev Lady Perth — „du maa ha smaa øresbegreper — det har ikke jeg. Hvis denne kvinde skal bli i huset, saa blir ikke jeg her. Hun har i mine øine opført sig lavt og bragt vanære over os og jeg vil ikke bli under samme tak som hun.“

Lord Stair lo haanlig.

„Min kjære Thamer,“ sa han, „du kan gjøre som du vil. Min hustru skal aldri forlade mit hus. Det undrer mig at du kan komme med en saa latterlig uttalelse til mig.“

„Jeg mener det,“ sa Lady Perth.

„Ja, kjære soster, saa kan du likesaa godt straks begynde at pakke ind,“ sa Lord Stair. „Marguerite skal aldri forlade mit hus og jeg vil heller aldri tro noget ondt om hende.“

Lady Perth saa paa ham med vrede øine. „Saa gaa til hende selv og tal med hende om det,“ utbrøt Lady Perth rasende. „Da jeg trak hende til ansvar for denne skjændige historie, gjorde hun intet forsøk paa at negte den, men hun bad mig om ikke at si dig det — hun bad mig om det for barnets skyld og ogsaa for hendes egen. Men jeg sa hende at det var min pligt og at jeg maatte gjøre det.“

Et øieblik blev det vakre, alvorlige ansigt blekt: saa sa Lord Stair alvorlig:

„Thamer, jeg tror dig ikke.“

„Det er saa sandt,“ sa hun, „saa sandt at jeg kan gjenta det for Guds aasyn.“

Det var en klang av sandhet i hendes stemme som et øieblik gjorde ham bestyrket.

„Jeg tror det ikke,“ sa han. „Min tro paa min hustrus sandhet og troskap rokkes ikke let. Jeg vil gaa til hende.“

„Jeg vil gaa med dig,“ sa Lady Perth. „I mit nærvær vil hun ikke benegle noget av det jeg har sagt.“

„Kom,“ sa Lord Stair, „jeg er ikke ræd.“

De gik tause til Lady Stairs værelse.

Lord Stair banket paa, men der kom ikke noget svar.

„Jeg er sikker paa hun er derinde,“ sa Lady Perth, „men jeg tviler ikke paa at hun er ræd.“

„Ræd — passiar!“ sa Lord Stair. „Det er mer sandlynlig at hun sover.“

„Vi faar se,“ sa Lady Perth.

Han banket igjen.

„Marguerite, min elskede,“ sa han. „Det er mig, luk op for mig!“

Fremdeles intet svar — ikke en lyd.

„Marguerite!“ utbrøt han igjen. „Luk op for mig!“

Men der kom intet svar paa hans bønner.

„Ta dig iagt,“ sa han til Lady Perth, „nu sprænger jeg døren.“

Med en voldsom anstrengelse sprængte han den og gik ind i værelset. Aa, det var

tomt; men de lange glasdører stod vidt aapne og paa bordet laa et brev, adressert til Lord Stair. Han aapnet det og læste:

XXI.

„Jeg har forlatt dig for stedse. Du faar høre historien, naar jeg er borte. Det forekommer mig unyttig at tale om min uskyldighet; du maa tænke og dømme som du vil — Gud vet alt. Farvel. Tak for al din godhet. Jeg vil heller pines tildøde end gjennemgaa en skilsmisseproces. Der er ingen hjælp for mig. Farvel.

Marguerite.“

En, to, tre ganger læste han det ulyksalige brev; saa fuldt det ut av hans haand og ned paa gulvet. Lady Perth böide sig ned for at ta det op, og idet hun gjorde det, læste hun det.

„Kan du se,“ sa hun, „at jeg hadde ret. Jeg ønsker ikke at triumfere over dig, men jeg hadde ret.“

Han strakte sin haand ut med en bydende gestus for at bringe hende til taushet; der stod store svedadraaper paa hans pande, hans læber var hvite og adskilte. Men Lady Perth brydde sig ikke om det; hun hadde triumfert og det skulde han faa merke.

„Det er en skyldig kvindes brev,“ sa hun, idet hun pekte paa brevet med sin hvite, kolde haand.

Han saa paa hende, men syntes i øieblikket ikke is and til at kunne tale.

„Jeg gjentar at det er en skyldig kvindes brev,“ sa hun. „Et ufordulgt hat lyste i hendes kolde, stolte øine, da de hvilte paa det bleke, av smerte fortrukne ansigt foran sig. Hun saa at hun foreløbig kunde tale ubhindret — han kunde ikke svare.

„Hun er reist med ham,“ sa hun. „Jeg har jo set det komme. Jeg var sikker paa at det vilde ende paa denne maate. Douglas, du vet jo at jeg har advart dig; jeg talte ofte nok om det i den første tid, da han kom hit; jeg advarte dig, men du vilde hverken høre eller se. Hun var saa ren og uskyldig, saa helt til at stole paa; jeg var saa mistænksom og ondsindet. Tilsidst opgav jeg at advare dig, da jeg indsaa at jeg bare vakte din uvilje mot mig.“

Hun kunde pine ham med bitre ord av hjertens lyst, for han var ikke i stand til at avbryte hende; han stod med det samme bedøvede, fortumlede uttryk i sit ansigt og stirret paa de aapne glasdører, gjennem hvilke hans unge hustru var gaat for aldrig mer at vende tilbage. Hun kunde si hvad hun vilde, han var forstenet av sorg — de bitre ord gik upaaaglet henover ham. Men tilsidst gik hun forvidt.

„Du maa takke din Gud,“ sa hun, „at hun er borte. En saa uværdig kvinde kan ikke passe til at opdra din datter og arving.“

Da samlet han hele sin kraft.

„Gi mig brevet!“ sa han bydende.

Hun rakte ham det og han læste det endnu en gang.

„Det er en uskyldig kvindes brev!“ utbrøt han.

Lady Perth lo.

„Har du læst disse ord: „Jeg vil heller pines tildøde end gjennemgaa en skilsmisseproces?“ Hvis hun var en uskyldig kvinde, hvis hun ikke hadde begaat noget urettig, hvorfor skulde hun saa tale om skilsmisse? Hendes samvittighet har staat hende. Da hun skrev disse linjer, vissste hun at du, naar jeg hadde fortalt dig alt, vilde øke skilsmisse. Hun ansaa det for givet — og den kvinde kalder du uskyldig! Du store Gud, hvorledes kan du være saa blind!“

Hans ansigt blev blekere og fuldere av smerte; disse ord rammet ham som piskeslag — han kunde ha stukket sin haand i ilden paa at de var usande — og allikevel lød de frygtelig sande. Før han fik tid til at svare, hørtes der en pludselig støi utenfor paa gangen, efterfulgt af en hurtig, skarp bækken paa døren.

Lord Stair kunde ikke tale, men Lady Perth sa til sig selv: „Det er efterretning om hende! Med rolig stemme sa hun: „Kom ind.“

Kjeldermesteren Groves kom ind med et blekt, forskrækket ansigt og saa hjælpeløs fra den ene til den anden.

„Hvad er det, Groves?“ spurte Lord Stair, staat av uttrykket i den gamle mands ansigt. „Hvad er der hændt?“

„Mylord, det er et bud fra Cliffe jernbanestation — budet ønsker at tale med Dem og venter paa Dem.“

„Cliffe jernbanestation —“ gjentok Lord Stair — „jeg kan ikke tale med nogen nu, Groves. Si at jeg er optat.“

Men Groves bukket ikke som sedvanlig og trak sig tilbake med den besked han hadde saat; han saa bare endnu mer ulykkelig ut.

„Mylord, der er skedd et ulykkestilfælde paa jernbanelinjen — og man ønsker Deres naades nærvær.“

„Det kan ikke vedkomme mig og jeg er optat,“ var det utealmodige svar.

„Det gjør mig meget ondt at si at det vedkommer Dem, Mylord, og at De maa komme.“

Endnu ante han ikke sandheten, men nu tradte Lady Perth frem.

„Hvad er det, Groves? Tal rent ut. Hvorfor ønsker man Lord Stairs nærvær, fordi om der er hændt en jernbaneulykke?“

Uttrykket i den gamle mands ansigt syntes at være svar nok; hun ante hvad der hadde hændt.

Lord Stair sank ned i en af de store lænestoler. Al styrke syntes at være forsvundet fra dette kraftige legeme.

„Send budet hitind,“ stønnet han. „Jeg vil tale med ham her.“

Et øieblik efter traadte en jernbanebetjent ind i værelset med luen i haanden. Han hadde øiensynlig gaat meget hurtig og han saa bevæget og medtagt ut. Han saa fra Lord Stairs bleke ansigt til Lady Perths kolde, stolte ansigt, og han saa ut som om han ikke visste hvem av de to han skulde henvende sig til.

„De ønsker at tale med Lord Stair,“ sa Lady Perth. „Hvad har De at si til ham?“

Den kolde, metalliske klang i hendes stemme syntes at gjengi manden hans fatning.

„Mylord, stationsmesteren har sendt mig for at si at der er hændt en frygtelig ulykke i Eastham-tunellen — og — og at Lady Stair var med toget — med toget fra Cliffe —“

„Mener De at hun var med i det forulykkede tog?“ spurte Lady Perth skarpt.

„Ja, Mylady,“ svarte manden.

„Er hun kommet tilskade?“ lød det næsten ivrige spørsmål.

„Være end det,“ svarte manden. „stationsmesteren paala mig ikke at si noget,

og jeg vet heller ikke bestemt hvad som er hændt Lady Stair. Jeg skulde bare be Lord Stair om at komme til stationen."

"Jeg skal komme straks," sa Lord Stair; men før han gav sine ordrer, la han omhyggelig brevet sammen og gjemte det i sin brystlomme.

Efter aars forløp og under meget forskjellige omstændig heter skulde det bli tat frem igjen.

Saa rettet han sig rank og sterk ivedret og hele hans mædige kraft vendte tilbage. Der var ingen vaklen over ham længer. Hans unge, vakre hustru trængte til ham; der var skedd en ulykke og hun var kommet tilskade; alt andet hadde han glemt nu.

XXII.

Der syntes at herske stor forvirring overalt. Lord Stair saa lys glimte hist og her — han saa mænd springe frem og tilbage — han hørte skrik og høie stemmer. Et par konduktører kom bort til ham men gav straks plads, da stationsmesteren hurtig kom bort til vognen.

"Mylord, vil De komme denne vei?" sa han. "Jeg vil gjerne tale med Dem et par minutter, før De går videre." Saa vendte han sig med et bud til Lady Perth. "My-lady," sa han, "her er intet sted for Dem. Hvis jeg faar raade, bør De gaa ind i første klasses ventesal og opholde Dem der. Der ser De mindre til rædslene end her."

"Har det været en saa frygtelig hændelse?" spurte Lord Stair, og hans stemme lød saa merkelig fremmed som om den kom langt borte fra.

"Det værste jeg nogensinde har oplevd," var svaret.

En høi, mørk herre, iført en pels kom bort til dem.

"Doktor Orton — Lord Stair," lød den korte præsentation, og lægen saa med dyp medlidenshet paa den vakre, statelige mand som sat i vognen.

"Vet Lord Stair det?" spurte doktoren. Stationsmesteren rystet paa hodet.

"Jeg vet ikke hvorledes jeg skal faa sagt ham det," svarte han.

"Jeg kan bære en stor del," sa Lord Stair, "men jeg begynder at bli ræd. Jeg vet, hun var med toget, og jeg vet at hun er kommet tilskade. For himlens skyld, før mig til hende. Jeg har baaret alt hvad jeg kan bære — før mig til hende."

"De faar bruk for alt Deres mod, Lord Stair," sa lægen. "De maa ta Dem sammen af al Deres magt. Der er mange, hvis sorg nu i aften er likesaa stor som Deres."

"Si mig det værste," sa Lord Stair, "og jeg skal i himlens navn bære det."

De gik saa langsmed stationsmurene; den kolde, skarpe vind blaaste omkring dem og mørket var dypt og uigjennemtrængende.

"Si mig det værste," gjentok han, idet han tok av sig hatten og slod barhodet i blaa-sten og mørket. "Si mig det værste, jeg kan bære det nu."

"Det er det værste, Mylord," sa doktoren alvorlig.

"De mener —" han stanset brat.

"Jeg mener," sa doktor Orton med ærbodig alvor, "at Lady Stair er død!"

"Død!" Tusen stemmer syntes at gripe dette ord, og vinden hvirvlet det langt bort over den rødagtige horisont og over de mørke marker — langt, langt bort.

Nogen kom med en stol og han satte sig paa den. Han visste ikke at hans hode faldt ned mot lægens bryst; han visste ikke at folk kom bort til ham og saa paa ham med alvorlig, venlig medlidenshet; han visste ikke, hvor mange lange minutter der gik,

før han vaaknet til bevissthet igjen med det ene ord bankende som kolleslag i sin hjerne. "Død — død —"

Saa fattet han sig med en voldsom anstrengelse; han stod rank og opreist og behøvede ikke længer de venlige armers hjælp.

"Jeg takker dere, mine herrer," sa han. "Det var et haardt slag, et frygteligt slag. Jeg kan bære resten. Min hustru er død — for mig til hende."

Men doktor Orton nølte.

"Jeg hadde tænkt at gjøre det, Mylord," sa han, "men jeg er ræd for, det vil bli for tungt for Dem. Lady Stair har faaet frygtelige kvaestelser. Kanske det vil være bedre, hvis en anden konstaterer, hvem hun er."

"Nei," sa Lord Stair, "jeg vil gaa selv."

Stemmene for hans ører var død bort og han hadde gjenvundet sin alvorlige ro.

I taushet gik de til det lange, triste venteværelse. Aldrig hadde det set tristere ut — det lange, kolde, uhyggelige rum med de bare vægger. Under et av vinduene stod et hvitt træbord, og paa det laa, dækket av et sjal, en kvindes døde legeme.

"Mylord, De maa ikke flytte sjaled," sa lægen. "De kan ikke gjenkjende den stakkars dame — hun er blit saa frygteligt forbrent. Der kan ikke være nogen tvil om at det er Lady Stair — denne pung blev fundet hos hende —" i Lord Stairs haand laa han den pung, han kjendte saa godt. Saa vedblev han: "Og dette ur og kjede blev fundet paa hendes dragt."

Hvor godt kjendte han ikke disse ting! Der kom mange andre ting frem som han gjenkjendte som sin hustrus.

"Kan De kjende igjen hendes dragt?" spurte lægen.

"Nei, men det kan min søster, Lady Perth. La hende komme," sa Lord Stair.

"Vil det være forsiktig — kan hendes ner-ver taale det?" spurte doktoren.

"Ja," lød Lord Stairs korte svar.

Endnu som i en drøm hørte han de spørsmål der blev henvendt til hende. Hun kjendte kjolen — en enkel, sort silkekjole som hun hadde set i Lady Stairs garderobe for faa dager siden, og hun kjendte den sorte jakken som Lady Stair saa ofte hadde brukt — og hun kjendte smykken — der kunde ikke være nogen feiltagelse. For at yde hende retfærdighet maa det sies, at hun ønsket det, hun hadde gjort denne dag, for ugypt — hvis det hadde været mulig. Hun sa noget om de ringer, Lady Stair hadde baaret, men doktor Orton sa til hende saa skaansomt som mulig, at de hænder som hadde baaret disse smykker var frygtelig kvæstet.

"For en frygteligt hændelse!" utbrøt Lady Perth. Hun gos og skaly over hele legeom.

"Hendes naade var vel paa vei til byen?" spurte lægen, og Lord Stair svarte: "Ja." Saa vendte han sig til søsteren:

"Thamer," sa han, "la det forbiganne være glemt og dødt. Det er det samme hvorledes eller hvorfor hun forlot hjemmet — det har litet at si nu — saa skal hun bli ført tilbage med al mulig ære — og du maa ikke tale et ord om det forbiganne."

Lady Perth var vel tilfreds med at indgaa et kompromis med sin samvittighet og love alt hvad han ønsket, og saa blev der gjort forberedelser til at føre liket av Marguerite, Lord Stair, hjem.

XXIII.

Det var den 23. december — en klar, stille dag. Vintersolen skinte paa den hvite,

frosne jord; de mørke efeuranker hævet sig mørkegrønne mot den lyse bakgrund, himlen var blaa og uten skyer — det var en dejlig, straalende vinterdag, og paa denne dag skulde Marguerite føres hjem — over den hvite, frosne landevei, gjennem den prægtige park, hun hadde holdt saa meget av, gjennem det nydelige hus som ikke hædte været det lykkeligste sted for hende, op i det elegante, luksuriøse værelse, hvor hun hadde graat saa bitterlig.

De la hendes lik paa sengen med den fine kniplingsgardin; de dækket det med hvide roser, med alle de dejlige blomster der fandtes. Hele huset var opfyldt af sorg og jammer.

En gang blev der spurtt efter kammerpiken Phæbe Askern, men ingen visste noget om hende. Nogen sa, at hun var løpet bort, da hun fik høre hvad der hadde hændt, andre at hun var reist med Lady Stair og var blit dræpt ved samme ulykkestilfælde. Ingen tok sig særlig af det. Lady Perth kom tilsidst til den slutning at piken sandsynligvis var forsvundet med nogen av sin frues penger og juveler. Hvad Lord Stair angik, saa husket han i sin dype smerte aldeles ikke denne pikes eksistens. Tjenes-tefolkene talte indbyrdes om det; de hadde ikke brydd sig meget om Phæbe, hun vilde aldrig prate med dem; de fleste var av Lady Perths mening, at hun hadde benytet anledningen paa bedste måde og var forsvundet med hvad hun hadde kunnet faa fat i.

Lord Stair var altfor optat av sin sorg til at tænke paa hvad der skulde gjøres; han vilde aldrig ha tænkt paa Cyril Nairne; men det gjorde Lady Perth; hun vovet trods hans forbud, at gaa til ham.

"Douglas," sa hun, "du maa sende bud til Marguerites far."

Dette vækket ham av hans apati. — Hvad skulde han si til faren, hvem han hadde berøvet hans eneste og elskede barn? Hvorledes hadde han vogtet hende? Hvad hadde han gjort med hende? Hvad vilde Cyril Nairne si, naar han fik høre at hans unge, vakre Marguerite var blit dræpt paa en reise, hun hadde foretaget alene? Hvor daa-rlig hadde han ikke vogtet sin skat — den gamle mands eneste barn! Han saa paa sin søster med øine der var fulde av forvilelse.

"Thamer, hvad vil han si? Han elsket hende saa høit!"

"Det er ikke værre for ham end for dig," sa Lady Perth. "Han har mistet en datter og du en hustru. Du er den mest beklagelsesværdige av dere to."

Men før telegrammet naadde Inisfail hadde Cyril Nairne hørt den sorgelige begivenhet, hørt at hans vakre, unge datter, Lady Stair, var blit dræpt ved en jernbaneulykke paa reise til London.

Saa da han kom til Oakcliffe, hvor der hersket den dypeste sorg og fortvilelse, hvilte der fred over hans ansigt. Lady Perth tok venlig mot ham; nu behøvde hun ikke længer at lægge uvilje og uvenlighet for dagen; hendes rivalinde var død; nu kunde hun nok ha raad til at vise denne rivalindes venner en ædelmodig venlighed.

Lady Perth hadde aldrig før været sammen med en saa jevn, ædel og fin natur som Cyril Nairnes; hun forstod den ikke. Hun hadde ventet at den jevne mand vilde ha vist meget større overraskelse over husets glans og pragt — men han la ikke engang merke til det. Hun hadde trodd at hendes egen venlighed vilde ha gjort et dybt indtryk paa ham; men han talte med hende med sit sedvanlige, likefremme, naturlige alvor.

Hun fortalte ham hvor overvældet hennes bror var af sorg — at han hadde stængt sig inde og neglet at se nogen. Han min-

dedes sin egen sorg, da hans hustru var død.

„Jeg vet det og forstår det,“ sa han hurtig, „jeg skal ikke forstyrre. Det vil glæde mig at se ham, naar han blir i stand til at kunne tale med mig.“

Saa førte Lady Perth ham op i det værelse hvor den stille skikkelse laa mellem blomster.

Han knælte ved siden af sengen, og Lady Perth hørte ham mumle nogen ord av en bon; nogen faa taarer faldt paa de hvite blomster.

„Min Marguerite,“ hvisket han blidt, „jeg vilde saa gjerne ha set dig igjen.“

Saa reiste han sig op og stod en lang stund og saa paa det hvite kniplingsdraperi og de hvite blomster. Han talte om hende og hendes unge mor med saa enkle, likefremme, dype ord, at Lady Perth kom til at holde af ham og beundre ham.

Det forekom hende at han slet ikke hadde den følelse at denne stille skikkelse var Marguerite. For ham var Marguerite i Paradiset hos sin mor; der hvor ingen graat. De sang med straalende ansigter og luften bar til ham tonene af paradisets sang:

„O, paradis! O, paradis!
ei skal jeg vente længe,
alt synes jeg at høre englesangen
saa herlig til mit øre traenge.“

Den samme aften gik Lady Stair til sin bror.

„Douglas,“ sa hun, „hvor skal din hustru begraves?“

Han saa forbause op og hun vedblev:

„Paa grund av de særlige omstændigheder, under hvilke hun forlot sit hjem og fandt døden, vilde jeg anse det for rigtigst at hun blev begravet i Inisfail blandt sin egen familie.“

„Thamer,“ sa Lord Stair strengt, „du var aldrig særlig venlig mot hende — du har gjort dit bedste for at forgifte mit sind mot hende; men hvis du nogensinde mer sier et eneste nedskættende ord om hende, saa maa vi skiller for bestandig.“

Saa taug hun. Han vedblev:

„Min hustrus minde vil for mig altid være det kjæreste, det helligste, det mest dyrebare. Min hustru skal begraves der hvor alle kvinder av vor slegt sover den evige sovn — i familiegravstedet i Cliffe.“

Da, hun var stedt til hvile der, lød inskriptionen over hende saaledes:

„Marguerite, Lord Douglas Stairs elskede hustru som døde i sin alders nittende aar.“

Derunder stod ordene:

„O, paradis! O, paradis!
Jeg fri for synd vil være —
endnu paa jorden her som hist
i himlens lyse sfære!“

XXIV.

Det var forbi altsammen. Hvælvingen i den gamle kirke var lukket. Sorgen og opfidselsen hadde lagt sig litt efter litt. Avisen hadde skrevet sin sidste artikel om jernbaneulykken — offentligheten hadde diskutert saken paa kryds og tvers, og ulykken i Eastham tunnellen hørte nu fortiden til. Cyril Nairne var vendt tilbage til Inisfail — til sorg for Lady Perth og Lord Stair. De vilde gjerne ha beholdt ham hos sig; han var saa forskjellig fra alle andre — saa harmonisk, saa naturlig og likefrem, men han følte sig ilde tilmode i disse luksuriøse omgivelser. Han længtet efter den stille haven derhjemme og efter elven — han længtede efter den vante lyd af vindens susen mellem de store trær.

Saa meddelte Lord Stair at han ikke ville bo paa Oakcliffe længer; han kunde ikke holde det ut. Alt mindet ham om Marguerite; han saa hende overalt. Han besluttet at reise til utlandet; nedtrykt, sorgmodig, med hjertet fuldt af sorg og en bitter forlatthetsfølelse forlot han hjemmet og reiste ut for at søke glemsel. Om han fundt den — om mindet om hans vakre, blide unge hustru nogensinde forlot ham — det vil denne historie fortælle.

Saa blev Lady Perth igjen efterlatt i en som besiddelse af sleget Stairs gamle, prægtige familiebesiddelse. Hun var helt eneherskerinde igjen nu — den eneste forandring var barneværelset og lille Solstraale. Lord Stair hadde efterlatt sin datter til hendes omsorg; hun skulde ha hele opsynet med den lille pike og dermed var Lady Stair tilfreds.

Længe hørte man ikke fra Darcy Este, og da det endelig kom, var budskabet kort og sorgeligt. Han var død af klimatfeber uken efter sin ankomst til Indien, og Lady Perth læste denne efterretning med kolde, grusomme øine.

„Saa er altsammen forbi,“ sa hun.
Hun drømte litet om at først nu skulde det begynde.

Det var en decemberaften — ingen maane, ingen stjerner, intet lys paa den mørke himmel, intet lys paa den mørke jord — bare dypt mørke og en kold, bitende vind. — Lady Stair laa i nogen minutter i det vaate, visne græs, hvor hun var faldt om.

„Død i livet,“ gjentok hun atter og atter for sig selv. Saa gjennemsnedes hun av den bitre kulde. Hvad skulde hun gjøre? Hvor skulde hun gaa hen? Gid hun bare kunde lukke sine øine og dø, men døden kommer aldrig naar de ulykkelige kalder paa den. Efter en tids forløp, da hendes øine hadde vænnet sig til mørket, saa hun at maanen kastet et svakt lys overalt. Hun reiste sig op og saa sig omkring. Den skrænt,

hun var krøpet opover, var meget brat, og nedenunder den løp jernbanesporet; hun kunde i det fjerne se glimtet af rødlige lys; hun var endnu i nærheten av jernbanetunnelen og saa litt av det kaos som hersket der. Saa faldt det hende ind at jo før hun forlot dette sted desto bedre. Hun kjendte hverken vei eller sti, men tilsidst støtte hun mot et gjerde, hun klætret over det og befandt sig nu paa en eng.

„Hvis der ikke viser sig noget andet, saa kan jeg gaa omkring paa denne eng til det blir morgen, saa hun til sig selv. Hun begyndte at gaa fra den ene mark til den anden som et menneske der er et bytte for en frygtelig drøm.

„Mit hode smørter; jeg er for træt til at tænke,“ mumlet hun, og snart saa hun det første skjær av den gryende dag.

Hun var i nærheten av en liten by. Hun hadde vandret omkring hele natten, men hun kunde ikke si hvor langt hun hadde gåaet. Hendes tanke var fremdeles at komme til London. Man hadde engang sagt hende at det var det sikreste skjulested i i hele verden. Hun husket ikke at hun hadde gåaet omkring hele natten uten hvile og uten føde, og hun visste ikke hvorfor hun nu, da lyset begyndte at komme, hadde en fornemmelse som om hun vilde falde for hvert skridt hun tok.

Den lille by het Ling, og stationen laa utenfor den. Derfra kunde hun komme til London; men hun maatte skifte tog flere ganger, da det ikke gik nogen direkte forbindelse mellem disse stationer. Men det brydde hun sig ikke om. Hun kom vel tilsidst til London, og hun var saa træt at endog hvilen i jernbanekupeen forekom hende eftertragtesværdig.

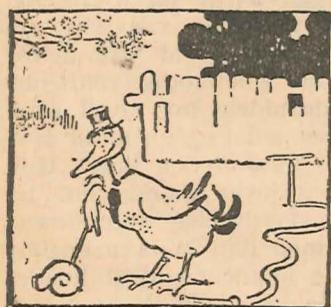
Marguerite kunde ikke siden huske hvor langt hun hadde reist den dag — hvor hun var og hvad hun gjorde — alle disse detaljer forsvandt helt fra hendes erindring. For hende var det som en lang drøm om at bli hvirvet omkring gjennem det kolde, mørke land.

Hun kom først til sig selv, da hun befandt sig paa en menneskefyldt perrong paa en Londoner-station.

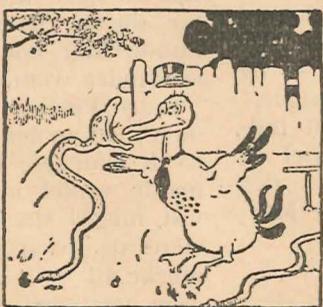
Hvor skulde hun gaa hen — hvad skulde hun gjøre, utmattet som hun var af mangfold paa føde, av sorg og træthet. Hun gik ind i de befærdede gater, hvor hun følte sig mer forladt og ensom end nogensinde før og hvor hun følte sig fristet til at rope højt om hjælp og barmhjertighed. Saa fik hun øie paa et respektabelt utseende hus, et avholdshotel, der vilde hun gaa ind og faa en kop te.

Men da hun hadde drukket teen, var hun for træt til at kunne røre sig. Hun tok et værelse og der blev hun i tre dager. Da hun endelig følte sig sterk nok til at gaa ned i den fælles dagligstue, var det første, hun

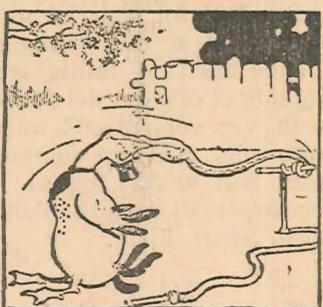
En liten historie om en and, en vandslange og en riktig slange.

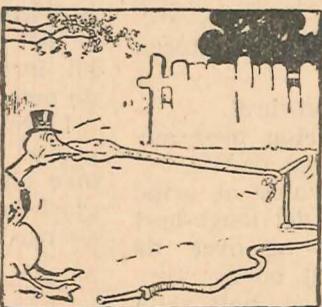
1. Mr. Andrik var ute for at spaser i sydvesten sonda spuds med floshat og spaserstok. „Er det ikke en smule som ligg der?“ sa han og pirket til nogen med stokken.

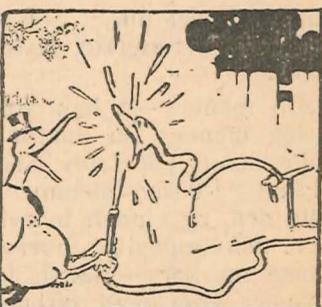
2. Det viste sig, at det ikke var nogen snle, men en veritabel slange — endda en meget snt og nærgående slange som tydelig viste at den ikke brydede sig om at bli genert.

3. Den gav dette tilkjende paa en for Mr. Andrik yderst ubehagel gaaende, idet den grep ham i nebbet og dreile ham rundt som en snurrebass, saa det gik rundt for denne.

4. Tilsidst blev det dog den gode Mr. Andrik for brogt, og den forsøkte at trække sig baklæns ut af leken, men slangen hadde staat halen om en vandkran og holdt godt fast.

5. Men netop dette blev Mr. Andriks redning, — uten at vite det aapnet slangen for vandet, og dette benyttet Mr. Andrik til at gi slangen et koldt styrtebad, saa den slap taket.

læste, beretningen om sin egen død og begravelse.

Hun glemte aldrig denne time; hver enkelhet fra denne time indprentet sig i hendes sind til hendes død — hvorledes vinter-solen faldt ind gjennem de smaa vinduer og faldt paa skraa henover det slitte gulv-teppe. Det var to andre damer i værelset; den ene skrev, den anden sat øiensynlig og ventet paa nogen. De hadde begge læst beretningen og hadde talt sammen om den. De saa paa hende og et svakt skrik undslap uvilkaarlig hendes læber.

„De læser vel om den frygtelige hændelse,“ sa den ene. „Det har gjort mig rent syk. Stakkars Lady Stair!“

Lyden av hendes eget navn forekom hende saa frygtelig uvirkelig.

„Jeg har aldrig i mit liv læst noget saa uhyggelig,“ sa den anden dame. „Hendes hode, ansigt og hænder var helt opbrændt. Hendes mand gjenkjendte hende bare paa ur og pung.

Hun læste videre med en taake for sine øine — læste om at hun var blit begravet i familiegravstedet i Cliffe — læste om at hendes mand og hendes far hadde overværet hendes begravelse — læste om at den medfølelse der var blit vist fra alle kanter. Kongen hadde sendt kondolence-telegram til hendes mand!

Nu var det ikke længer nogen frygt for skilsmisseproces, ikke frygt for at hun fik høre sin korte, sørgelige kjærighetshistorie prisgit til et overfyldt retslokale, ingen frygt for at Lady Perth skulde fortælle at den tapre officer hadde kysset hende til farvel; nu vilde han aldrig faa vite at deres fiende hadde iagttagt dem; han vilde bli skaanet for al smerte, al sorg, og hendes navn vilde forbli uten plet.

Som hun sat der med avisens i haanden, ayla hun ved sig selv et høitidelig løfte. Siden de trodte hende død, saa vilde hun forbli død for dem; de skulde aldrig faa vite at hun levde; hun vilde leve et liv for sig selv, og de skulde tro det de nu trodde, at Marguerite, Lady Stair, laa i familiegravstedet i Cliffe.

XXV.

Det var en straalende junimorgen med blomsterduft og fuglesang; solen skinte gyl-dent og klart og blomstene aapnet sine bæg-rer og fyldte luften med duft. Eketrærne paa Oakcliffe var fuldt utsprungne — enhver av dem var som et grønt kongerike for sig selv. De store grener strakte sig livskraftige ut til alle sider og hvert av de grønne blader var fulde av liv og spirekraft; fuglene flagret travle omkring i de løvfylde kroner, deres rede var bygget og solen skinte — hvad mer ønsker de smaa, glade fugler? Den nydelige, brede elv syntes denne dag fyldigere og klarere end ellers og skyggene faldt paa det dype vand ved Herons Pool, roser og liljer utfoldet sig likesom for sytten aar siden, da den gulhaarede Marguerite Nairne stod i deres midte. Det er gaat sytten aar siden den dag, da gravhævelingen i Cliffe lukket sig over Lady Stair.

Lady Perth var blit gift igjen. Hvor merkelig det end lyder, saa var det en mand som hadde været modig nok til at beile til hende. Efter den sørgelige begivenhet forblev Lady Stair i utlandet i syv aar, og i den tid blev den kolde, stolte kvinde kjed av det store, ensomme hus og det ensomme liv. Hun var endnu en statelig, imponerende kvinde og mange ansaa hende for en vakker dame. Hun møtte under et besøk paa Co-

wes sammen med Marquis de Holte, og saaidt det var mulig, forelsket han sig i hende. Marquis'en var en mand som hadde prøvd noget; han var enkemand med seks døtrer, og denne kjendsgjerning, som vilde ha hindret mange damer i at gifte sig med ham, gjorde netop den motsatte virkning paa Lady Perth.

Man kan forestille sig Lord Stairs forbauselse, da et brev fra hans søster kaldte ham hjem, fordi hun skulde gifte sig. Ethel var næsten otte aar gammel, og Lady Perth hadde engagert en meget velanbefalt dame som hendes guvernante. Det var ingen hindringer fra den side, det var intet at vente efter, saa at hans hustru kunde ta sig av hans døtrer, saa længe den varte.

Saa kom Lord Stair i begyndelsen af høsten, Lady Perth var gift og der begyndte et nyt liv paa Oakcliffe. Husets yndige, lille datter regjerte som dets herskerinde. Lord Stair tilbad hende; han helliget hele sit liv til hende, og Ethel fortjente al den omhu og kjærighet som blev ødslet paa hende.

Hun hadde vokset sig vakker, uskyldig og yndig. Hun var høi og slank som hendes mor hadde været; men mens hendes mor hadde været blond med gyldent haar og violblaau øine, hadde Ethel faat familien Stairs mørke skjønhed. Hendes haar var sort, hendes øine mørke og pragtfulde og hun hadde en uforlignelig deilig hud.

Hun var mer stolt og statlig end Marguerite Nairne hadde været, men hun hadde et ømt, kjærlig hjerte — hun var en aedel, høisindet pike med avsky for alt, hvad der var lavt og uædelt. Hun hadde faat en udmerket opdragelse. Lord Stair hadde sine egne synspunkter og meninger; han førte hende til Tyskland for at hun kunde studere landets sprog og musik, han reiste med hende til Frankrike for at hun kunde studere fransk, og han holdt de bedste lærere til hende. Da Ethel Stair hadde fyldt sit syttende aar, var hun i besiddelse af udmerkede kundskaper og talenter. Saa reiste Lord Stair med hende til London. Hun blev indført av Marquis de Holte, og alle mennesker var begeistret over hende.

Hun hadde saa mange tilbedere som der er dager i et aar; men denne stolte, unge skjønhed brydte sig litet om smiger og hyldest. Den beundrer, hun satte mest pris paa, var den ung e hertug av Neath som ikke hadde tænkt paa andet end hende fra det første øieblik, han hadde set hende.

Ethel hadde fra sin mor arvet en varm, lidenskapelig kjærighet til naturen. London med al dens glæder og forlystelser hadde slet ikke den samme tiltrækning for hende som Oakcliffe. Hun bad sin far om at reise hjem, da rosene begyndte at blomstre. Og denne junimorgen, da vor historie begynder igjen, hadde hun overtalt sin far som aldrig kunde negle hende noget, til at drikke kaffe ute paa terrassen.

„Far, nu skal vi ha os en fransk frokost,“ utbrøt Ethel, „kaffe, kaker og frugt.“

Lord Stair tænkte aldrig paa at negle hende noget eller gjøre indvendinger mot noget av hendes ønsker, hvor kaprisiose de end kunde være.

Det var en vakker scene — solen som skinte paa det lille bord med det fine, kinesiske porsellæn og det kostbare sølvtoi, den deilige, fristende frugt og den duftende kaffe.

Lord Stair laenet sig tilbage paa stolen for bedre at kunne nyde solskinnet og synet av blomstene.

Der var baaret en pen, liten kurvstol ut til Miss Ethel og hun pissiarde muñtert, mens hun drak sin kaffe.

„Far, jeg er saa glad i frugt til frokost,“ sa hun. „Disse vindruer ser ut som om de har fanget solskinnet.“

Bladenes raslen — den svake, fjerne lyd av elven — fuglenes sang — liljenes og roses duft — duften av det nyslaatte høi fra engene — alt dette var saa vakkert og vederkyægende. Lord Stair saa smilende paa sin datter og sa:

„En junimorgen i England er det deiligste i verden!“ Men Ethel saa ut over træerne og hørte ikke hvad han sa. Pludselig saa hun paa ham:

„Far,“ sa hun, „jeg skulde ønske, jeg kunde huske min mor. Jeg vilde ønske, jeg hadde kjendt hende.“

Hans ansigt forandret sig som altid, naar datteren talte om moren. Han mindedes, hvor ofte han hadde set hende her paa terrassen med Solen skinnende paa hendes gyldne haar og hendes vakre, rene, klare ansigt. Undertiden med lille Solstraale i sine armer og undertiden med Darcy Este ved siden af sig. Aa, det deilige, søte ansigt, hvis skjønhet hadde været skjult saa længe — hvad vilde han ikke ha git, hvis det nu hadde staat ved siden av ham.

„Far, hvad kommer det av at du ikke har noget billede av hende?“ vedblev Ethel.

„Du har alle mulige Ladyer Stair hængende paa væggene, men min mor, den vakreste av dem alle, har du intet fotografi av. Hvad kan det komme av?“

„Jeg vet det ikke,“ sukket Lord Stair. „Hun tænkte aldrig paa det og jeg heller ikke. Jeg hadde jo aldrig drømt om at hun skulde dø saa ung, Ethel.“

„Saa ung,“ gjentok den unge pike sorgmodig. „Knapt nitten aar — saa ung og saa vakkser. Endog tante Thamer som ellers aldrig roser nogen indrømmer at min mor var en af de yndigste kvinder i verden. Gid jeg hadde set hende! Elsket hun mig meget høit?“

„Av hele sit hjerte,“ svarte han. „Lille Solstraale var hendes yndlingsnavn paa dig. Hun benyttet aldrig noget andet navn.“

„Det maa være deilig at ha en levende mor,“ sa Ethel alvorlig. „Far, jeg kan ikke elske nogen høiere end dig, men det vilde være saa ganske anderledes hvis jeg hadde hat en mor. Jeg misunder alle unge piker der har en mor.“

„Jeg har gjort mit bedste for at erstatte dig tapet av hende,“ sa han blidt, og Ethel som var ræd for at ha bedrøvet ham gik bort til ham og la sine armer om hans hals; hun kysset ømt det endnu vakre ansigt der hadde mistet saa meget av sin kolde stolthet.

„Du har været hele verden for mig,“ sa hun. „Far, mor og ven. Jeg tror at kjærighet til far og mor er et medfødt instinkt. Jeg kan ikke huske mor; hvis hun levde og stod foran mig, kunde jeg ikke kjende hende — men min mor er allikevel endel av mit liv. Jeg tænker altid paa hende og utmaler mig hvorledes hun saa ut — og tænker paa hvorledes mit liv vilde ha været, hvis hun hadde levd. — Far,“ utbrøt hun pludsigt efter en pause, „tante Thamer har sagt til mig at jeg aldrig skal tale til dig om min mors død, at du ikke kan taale at tænke paa det, men jeg vil saa gjerne vite, hvorfor hun reiste til London alene den decemberaften — uten dig?“

Det var det spørsmål, han ikke kunde besvare — det spørsmål, han aldrig hadde kunnet besvare sig selv.

Hvorfor var hun reist? Hans tro paa hende var uforandret. I alle disse aar hadde hendes minde været skjønt og rent for ham. Han kunde ikke tro hendes egne ord mot sig selv.

Men han kunde ikke besvare dette spørsmål. Hvorfor var hun reist? Ethels mørke øine var fæstet paa ham og han visste ikke hvad han skulde si.

„Det var saa frygtelig,“ sa hun. „Hvis min mor bare hadde opsat reisen en dag, hvis hun bare hadde reist med et tidligere tog — ja, kanske hvis du hadde været med hende, hadde hun muligens levd endnu. Far, hvorfor reiste hun alene?“

Han maatte svare — men hvorledes? Hun hadde skrevet at der ikke var noget haab, ingen hjælp for hende. Hun hadde skrevet at hun heller vilde pines tildøde end gjen-nemaa en skilsmisseproces; han kunde ikke si datteren det, men han maatte svare.

„Jeg tror ikke nogen af os bestemt visste hvorfor hun vilde til byen; kanske hun hadde nogen indkjøp eller vigtige erend at besørge. Jeg var ikke hjemme, da hun reiste, og hun stod ikke paa nogen særlig fortrolig fot med tante Thamer.“

„Stakkars mor!“ sukket den unge pike. „Underliden har jeg en slik besynderlig følelse; jeg kan ikke befri mig for den tanke at hun er et eller andet sted i nærheten av os; naar vinden bevæger sig mellem rose-ne, hører jeg hende synge. Man har sagt mig at hun elsket Herons Pool — er det ikke merkelig at jeg holder mer av det sted end noget andet; jeg gaar næsten dit hver dag, for jeg har en sælsom følelse av at jeg er hende nærmere der end noget andet sted. Far — du skjærver jo!“

„Nei — det er morgenluften som er saa kold,“ svarte han.

Han la avisnen fra sig og reiste sig. Gode Gud! Hvor hele tragedier viste sig levende for ham — fra det første øieblik, da han hadde set det vakre, unge ansigt i koncertsalen og til nu, da hans datter spurte ham om den ulyksalige reisen. Aa, du vakre, sote Marguerite! Hvem kunde nogensinde si, hvorfor hun hadde foretaget den reisen — hvem kunde forsvare hende? Aa, vakre, sote, elskelige Marguerite!“

Lord Stair lænte sig over rækverket, hvor Marguerite hadde staat for aar siden. Ethel la ikke merke til hans smerte og hendes hurtige tanker svævet snart andre steder hen.

„Far, har jeg fortalt dig,“ sa hun, „at jeg har faat brev fra Inisfail og at det nye bedelius skal tas i bruk i næste maaned? Bedstefar sier at det peneste i det er et kor av engler som skal syng en velkomst til paradiset. Far, det er en underlig vermodig, men en vakker tanke. Han kan aldri huske mit navn ‚Ethel‘ — han kalder mig altid den tredie Daisy. Hans hustru

var den første, min vakre mor den anden og jeg den tredie. Der er for ham bare tre Daisy'er i verden.“

Saa gik hun sorgløst bort for at fore de hvide duer, mens hendes far med sorgens dype skygge over sit ansigt alter og etter gjentok navnet Marguerite for sig selv.

XXVI.

„Jeg kan ikke indse,“ sa hertugen av Neath, „hvad alverden har at gjøre med det. Vi elsker hverandre! Hvorfor skal vi tilbringe de bedste aar av vort liv med at vente paa hverandre? De sier at Ethel bare er atten aar. Mit svar er at hun vil bli den vakreste, unge hertuginde i landet! Vær rimelig, Lord Stair! Hvorfor skal vi vente?“

„Dere er begge saa unge,“ var det ængstelige svar. „Det er jo mulig at dere begge kan skifte sind.“

„Aa nei, Lord Stair, si ikke det!“ utbrøt hertugen utaalmodig. „Tror De der er en Ethel til i verden?“

„Nei, det gjør jeg ikke,“ svarte den ængstelige far, „men De maa ikke handle overilet. Et ulykkelig egteskap ødelægger livet, selv om det har de skjønneste utsigter. Dere er begge saa unge og dette er kommet saa pludselig. De kjendte ikke min Ethel forrige aar og nu kan De ikke leve uten hende.“

Forts.)

datene med baaten. Nu gaar gutten ut av baaten, en soldat tar plads i den og ror over til den anden side og gaar ut av baaten, som piken nu ror tilbage til soldatene. Dette gjentas, idet begge barna paany ror over til den anden ror over til de vendende soldater, av hvilke en ny mand hver gang alene ror over til den motsatte bred o.s.v. Det kræver altsaa ialt fire turer at faa en mand over, da der er 381 mand, maa baaten gaa 4×381 eller 1524 ganger frem og tilbage, for alle mand er kommet over elven, og barna befinner sig paa det oprindelige sted med baaten, nemlig paa elvens venstre bred.

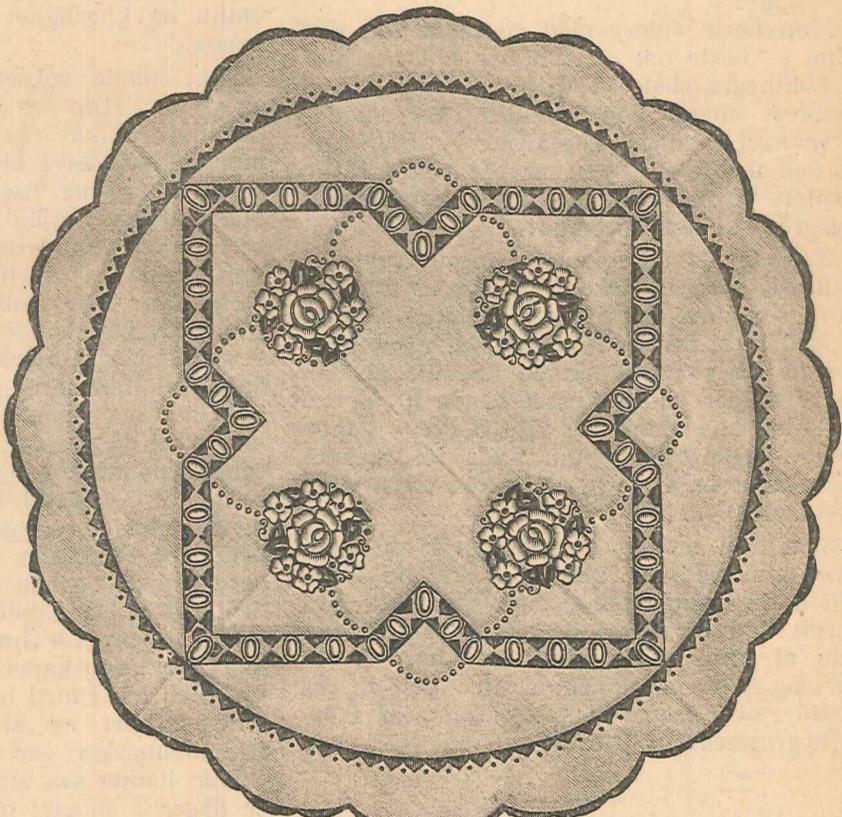
146. De berømte mænds navnunderskrifter: Navnene paa de berømte mænd som har skrevet de treten underskrifter, er følgende: 1. Voltaire. 2. Nicl. Coper-nicus. 3. W. Gladstone. 4. Robespierre. 5. F. Liszt. 6. Martinus Luther. 7. Napoleon. 8. H. Heine. 9. Marat. 10. John Milton. 11. Johan Keppler. 12. Byron. 13. Walter Scott.

147. Hvem kan læse albanesisk: „Det er for sent at lære at svømme, naar vandet gaar i munnen.“

43de haandarbeide.

Bordduk.

Den nydelige, praktiske bordduk svarer til puten i bladets nr. 42. Broderiet som er holdt i hvitt og en

Løsninger paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 40:

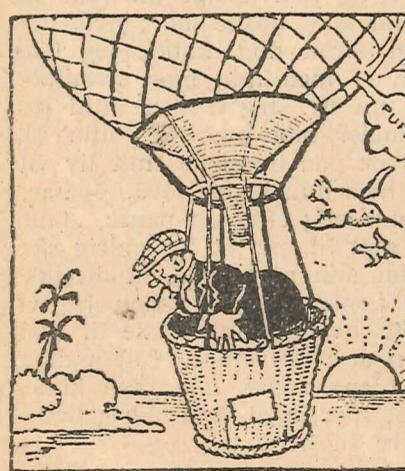
145. Soldatene som skulde over elven: De to barn ror først over til den motsatte bred. Piken trær ut av baaten, hvorefter gutten ror tilbage til sol-

pen blaa farve, tar sig overmaade stilfuldt ut paa det grove, gulaglige lerret. Bordduken er 60 cm. stor.

Materiale: Paataget bordduk, garn, pris kr. 12,00 gjennem „Nordisk Monster-Tidende“s broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingseddelen findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

En luftskipper bør altid være snarraa dig.

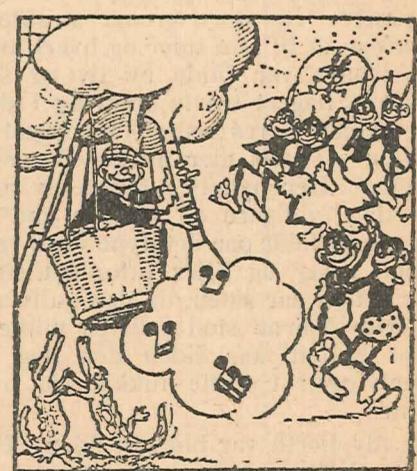
„Mange mennesker er saa ræd for at gaa op i luften!“ tankte Mr. Brown, idet han i sin ballong for en let bris gled henover land og hav. „Og saa er sandheden den, at der er ingen steder man er saa sikker som i luften!“ Handede Mr. Brown dengang ant, at en maake netop da holdt paa at stikke hul i ballonghylset, var hans utalelses formodentlig faldt litt anderledes.

Den før i saa høie toner lovpriste sikkerhet forvandlet sig nemlig nu som ved et trylleslag til en avgjort usikkerhet, og med rivende fart dalte ballongen ned paa en av øerne i Det kannibalske hav. Men ved et tilfælde, som kunde ligne en tanke, faldt ballongen ned paa nogen bambusrør, hvor den blev hængende med kurven et stykke over jorden i sikkerhet for krokodiller etc.

At Mr. Brown var i sikkerhet for krokodiller var jo udmerket. Men hvis der nu kom kannibaler — hvad saa? Ut-sigten til en liten kannibalvisit var slet ikke saa liten, — fra sit ophøjede stade saa Mr. Brown allerede et utvalg av disse ikke helt tiltalende medskabninge nærme sig. Nu gjaldt det, om lurhet kunde ta kampen op med kannibalsk kraft!

Mr. Brown var oiensynlig manden som var situationen voksen! Ved hjælp af én og enkle redskaper fik han i en fart omdannet et af bambusrørene til en flette, og da han ikke var uten kjendskap til flettespil, begyndte han at spille paa skotsk „sækkepipe“ med den virkning paa de vilde, at disse, som var meget musikalske, øjeblikkelig hengav sig til dansens glæder og glemte al spise Mr. Brown!

Prinsessen med guldhaaret.

Et czechisk eventyr.

Böhmens frigjørelse fra Østerrike og etablering som uavhengig czechisk-slovensk republik står som en av verdenskrigens mange og store omvæltninger. I merkelig grad har dette frugtbare og på mørker i rike land bevært sin natur og eiendommelighet. Dets befolkning utgjøres av czechene, som er den eldste av alle nulevende slaviske nasjoner, hvad dens litteratur også bærer tydelige vidnesbyrd om. Den er preget av en høist naiv poesi, som forlener den med en egenartet charme. Særlig gir det sig uttrykk i de gamle sagn og legender hvorpaas vi her banger et slaaende eksempel i eventyret „Prinsessen med guldhaaret“.

Der var engang en konge, som var saa klok, at han endog forstod alle dyrenes tungemaal. Denne sin visdom hadde han faat paa følgende maale:

En dag kom en gammel kone og gav ham en fisk med de ord:

„La den koke, og naar De har spist av den, vil De forstå alt hvad dyrene sier, saavel de i luften som paa jorden og i vandet.“

Kongen blev meget glad over at kunne erføre hvad ingen anden visste. Han gav den gamle konge betaling og påla sin tro tjener Georg at tilberede fisken med den største omhu og servere ham den til middag. „Men,“ tilfoide han, „du maa la dig lagt og ikke smake den mindste bit av fisken, for gjør du det, er du dodsens.“

Denne ordre satte tjeneren i den største forbauselse, og han kunde ikke ta være at spørre sig selv, hvad grunden vel kunde være til, at ingen maahte spise av denne ret. Han betraktede fisken noie og utbrøt:

„Aldrig i livet har jeg set make til fisk, men jeg kan ikke fatte, hvad galt det skalde være i at smake paa den.“

Da fisken var ferdig, tok han et lille stykke, og i samme øieblik hadde han faat det i munnen, hørte han en surren i luften, og nogen ord gjenled i hans ører:

„La os bare smake paa en smule!“ Han saa sig om til alle sider, men oppdaget bare nogen fluer som floi rundt i kjøkkenet. I det samme var det en høis stemme i gaarden som spurte:

„Hvor skal vi gaa hen?“

Svaret lod:

„Til møllerens bygaker.“ Georg størel i den retning, hvorfra den mystiske samtale kom, og fik da øye paa en gaas, som anførte en flok gjæs.

„Aha!“ tænkte han, „nu forstaa jeg hvilken egenskap den underlige fisk har, som min herre vilde ha for sin egen mund alene.“

Da kongen hadde spist middag, befalte han Georg at sadle to hester og ledde sig paa rideturen.

Da de kom forbi en gron slette, begyndte Georbs hest at vrinske:

„Hor, bror, jeg føler mig saa let idag, at jeg godt i et eneste sprang kunde sætte over fjeldet derborte!“

„Jeg og saa!“ svarte kongens hest, „men jeg bærer en stakkars olding, som vilde falde av og knuse hjerneskal en.“

„Saa meget desto bedre, om han døde,“ sa Georgs hest; „istedenfor en mimrende olding vilde du da faa en ung, kjæk ryter.“

Ved at høre denne samtale kunde Georg ikke la være at smile i smug; kongen la merke til det og spurte om grunden:

„Jeg kom bare ganske tilfeldig til at tænke paa noget morsomt, Deres majestat,“ gav tjeneren til svar.

Kongen hadde imidlertid fattet mistanke baade til tjeneren og hestene og skyndte sig hjem til slotet.

Ved tilbakkemosten sa han til Georg:

„Gi mig litt vin, men vogt dig for at skjænke bægeret for fuldt. Flyter den en eneste draape over, gir jeg mine skarprettre ordre til at ta dit hodel!“

Idet han uttalte disse ord, floi der to fugler foran slotsinduene. Den ene forfulgte den anden, som hadde tre guldhaar i nebbet.

„Gi mig dem!“ ropte forfolgeren. „Du vet det er mine!“

„Nei, aldeles ikke, jeg har selv fundet dem!“

„Men det var mig som saa dem faldet da prinsessen redte sig. Gi mig de to, det tredie kan du beholde!“

„Nei, ikke et eneste!“

Det kom til kamp mellem de to fugler, og i stridens hete faldt et haar med metalklang til jorden. Georg blev saa optatt av synet, at han glemte bægeret, saa en draape vin dryppet paa gulvet.

Kongen, som nu forstod at tjeneren

Da kongen gav Georg befaling til at hente et bæger vin, kom der to fugler flyvende forbi slotsinduet, den ene forfulgt den anden.

hadde bedraget ham, blev fryg'elig vred og sa:

„Din skurk! Du burde do, eftersom du ikke har adlydt min befaling, men du skal bli benaendet hvis du bringer mig prinsessen med guldhaaret, for jeg vil gipte mig med hende.“

Hvad andet hadde nu den stakkars Georg at gjøre for at redde sit liv, end at begi sig ut paa en lang og farefuld reise? Han lovet kongen at dra avsted og hente prinsessen, skjønt han hverken visste hvor eller hvorfledes han skulle finde hende.

Georg sadlet sin hest og red paa maa og faa, til han kom til en skog, hvor det endnu brændte i et baal som nogen gjælgergutter hadde foratt. Gnistene derfra truet med at antende en nærliggende stor mauerhue. I forfærdelse flygtet maurene og arbeidet tippert med at føre sine smaa, hvile egg med sig.

„Hjælp os i vor nød, gode Georg!“ jamret de, „og la ikke os og vore smaa-barn dø!“

Rort stanset Georg hesten, steg ned og slukket ilden.

Mange tak, gode mand, og hvis du skulde bli ilde stedt, saa kald paa os; kanske vi til gjengjeld kunde være dig til nytte.“

Han drog videre gjennem skogen og lik oie paa to smaa ravneunger, som var faldt ut av redet og skrek ynklig efter mat.

Uten betenkning hoppet Georg av hesten, tok sin kaarde og dræpte den, for at de smaa ravneunger kunde faa noget at spise. Lykkelige takket de ham og sa ved avskeden:

„Kommer du nogensinde i nød, saa kald bare paa os, og du kan være sikker paa at vi skal komme dig til hjælp.“

Georg begav sig nu videre tilfots, og da han hadde vandret længe, kom han til et stort vand, hvor to mænd stod i heftig trætte om en gulfisk, som de begge gjorde fordring paa som sin.

„Jeg skal forlike dere,“ sa Georg til dem. „Sælg fisken til mig, jeg skal betale rundelrig, saa kan dere dele pengene.“

Derved var maendene velfornele og gav ham fisken, som han straks slap ut i vandet. Lynsnart stak den tilbunds, men kom snart op i overflaten og saa ved avskeden:

„Naar du har bruk for mig, kan du kalde paa mig, og du kan stole paa at jeg nok skal komme og vise min tak-nemlighet.“

Fiskerne spurte nu Georg, hvor han skulle hen.

„Jeg er ute for at hente en brud til min gamle herre. Hun heter Zlatovlaska, men jeg vet ikke hvor hun er at finde.“

„Er det ikke andet, saa kan vi gi dig oplysning om hende. Prinsesse Zlatovlaska er datter av den konge, hvis gospalads du ser derborte! Vi skal føre dig derborte.“

Georg drog selvfolig straks avsted til slotet og bed uten omsvøp om prinsessens hånd for kongen, som hadde sendt ham.

„Han skal faa hende,“ sa kongen, „men paal belingelse av, at du i tre dager kan utføre de tre hvert jeg paalægger dig. Men idag kan du hvile dig efter reisens anstrengsler.“

Næste dag sa kongen til ham:

„Min datter med guldhaaret hadde en dragt med indvædede, kostbare perler. Væven gik istykker og alle perlene trillet ned og forsvarde i det hoig græs herutre paa sletten. Gaa og find disse perler, men der maa ikke manglne en eneste.“

Georg gik straks bort til den vide og uendelig lange slette og ledte og ledte, men fant ikke en eneste perle. I sin vaande utbrøt han:

„Aa, om nu mine smaa maurer var her, saa kunde de kanskje hjælpe mig!“

„Her er vi!“ lød det fra alle kanter, og en herskare med maurer kom ilende.

„Befal over os! Hvad ønsker du?“

der du hende, kan du ta hende med dig.“

Fuldstændig raadvild stod Georg og betragtet de tolv tilhyllede prinsesser. Da hørte han en svak summen: „Gaa fra den ene til den anden, saa skal jeg gjøre tegn til dig, naar du er ved den rette.“

Opmuntret fortsatte Georg sine undersøkelser og stanset pludselig ved et vink fra fluen:

„Dette er Zlatovlaska!“ sa han. I det samme reiste den ulpekte prinsesse sig, lot støret falde, og hendes gyldne haarlokker viste sig som en strøm af solstråler.

Kongen gav sin datter et utslyr som det sommer sig for en dronning, og Georg som kongelig beiler forte hende med sig til sin herre, der ved synet av Zlatovlaska gav ordre til at paaskynde bryllupsforberedelsene saa meget som mulig. Men Georg mottok han med disse ord:

„Du tilvendte dig lumselig hemmeligheten med dyrenes sprog, og derfor vilde jeg først la dig hænge og lægge dit lik ut som bytte for rovdyrne, men nu har du tjet mig saa godt, at jeg vil forandre din straf. Du skal halshugges og saa begraves med al den honnor som tilkommer de høieste officerer.“

Da skarpretteren havde fuldhydet den likesaa grusomme som uretfærdige dom, bad prinsessen om at faa tilstaat Georgs lik, hvilket den forelskede olding ikke kunde avslaa hende.

Med egne hænder bestenket Zlatovlaska liket med nogen draaper fra de to flasker med det vidunderlige resultat, at Georg gjenopstod straalende av ungdom og skjønhed.

Da kongen saa Georg staar der yngre, vandrere og kraftigere end for, vilde han ogsaa forsøke at bli forrygnet. Han gav derfor ordre til at la sig halshugg og derefter bestenke med livsens vand. Hans ordre blev adlydt, men da det ikke var tilstrækkelig av livsens vand tilbake i flasken, var og forblev kongen død.

Georg blev derfor utropt til konge, giftet sig med prinsessen med guldhaaret og regjerte sammen med hende i mange år.

Hvorledes man gjor papir „magnetisk“.

„Hvis man spor nogen, om de kan faa en magnet til at ta op et stykke papir, vil de fleste sandsynligvis svare nei — papir er jo ikke magnetisk og kan heller ikke bli det, — det vel du enhver. Sier man saa, at man selv kan faa magneten til at tiltrakke papir-

gen, som den gav Georg.

Kongen roste i høje toner den dygtighet og punktlighet, hvormed han havde utført sit andet hvert, og gav ham saa det tredie med disse ord: „Hvis du vil at jeg skal gi din herre min datter med guldhaaret, maa du skaffe mig noget av livets og dødens vand, som vi har bruk for.“

Georg, som aldrig hadde hørt tale om livets og dødens vand og langt mindre hadde anelse om, hvor det var at finde, gik paa lykke og fromme aysted.

Da han tilslut kom til en mørk skog, utbrøt han i sin fortvilelse:

„Hadde nu bare mine ravnner været her, vilde de kanske ha kunnet hjælpe mig!“

Pludselig lød det kra, kra, kra oppe fra luften. Det var to ravnner som dukket op og sa:

„Her er vi til tjeneste. Hvad ønsker du?“

„Jeg maa ha noget av dødens og av livets vand, men er ikke i stand til at finde det.“

„Det skal vi nok finde! Vent bare et øieblik.“

Som sagt, saa gjort! Litt efter vendte ravnene tilbake med hver sin lille flue i nebbet. Den ene indeholdt livsens, den anden dødens vand.

Lukklig over sit nye held drog Georg den korteste vei tilbake til slotet. I en skog, han kom igjennem, saa han et utsprent edderkopspind, hvori der hang en flue, som edderkoppen netop hadde dræpt. Georg heldte etpar draaper av dødens vand paa edderkoppen, som faldt ud om. Deraa stænket han litt av den anden flue paa fluen, som østeblikkelig utfoldet sine vinger og floi henrykt bort, idet den summet i hans øre:

„Ved at opvække mig har du skapt din egen lykke. Uten mig vilde du aldrig ha været i stand til at kjende prinsessen med guldhaaret mellem de tolv systerne, du snart blir stillet overfor.“

Fluen hadde talt sandt, for da Georg hadde opfyldt den tredie betingelse, lovet kongen at overlate ham sin datter Zlatovlaska, men tilføide:

„Du maa selv se at finde hende.“

Dermed forte kongen ham ind i en stor sal, hvor tolv nydelige unge piker sat ved et rundt bord. De bar alle etet, hvitt stor, som fuldstændig dækker deres hoder, saa intet øie var i stand til at aane deres haarfarge.

„Du maa selv se at finde hende.“

Dermed fortalte kongen til de tolv piker:

„Paa papiret staar . . . (konstpause) . . .“

„. . . vil han neppe bli motet,“

og spændingen vil være tilstøt i latter, — et bevis for, at konststykket har virket efter sin hensigt.

Tankelæsning.

Tankelæsning er ikke nogen let kunst at øve, naar det skal være rigtig tankelæsning som man ofte ser de dygtige tankelæsere udføre. Men følgende lille „tankelæsning-kunst“ kan sikret enhver udføre.

En af sejkapet skriver noget paa et stykke papir, og „tankelæseren“ maa naturligvis ikke se hvad der skrives.

Læg det saa ind i en tyk konvolut og forseg den godt!“ sier „tankelæseren“, „jeg skal da om et øieblik si hvad der staar paa papiret!“

Alle stirrer sandsynligvis forbausest paa den lille „tankelæser“ og følger spændt hans bevægelser, naar han derefter tar konvoluten, lagger den paa gulvet og stadig under fremsigelsen af forskjellige hjemmelagde trylleformularer, højtidelig sætter sine fotter paa konvoluten.

Men naar „tankelæseren“ derpaas med hoi røst proklamerer: „Paa papiret staar . . . (konstpause) . . .“

„. . . vil han neppe bli motet,“

og spændingen vil være tilstøt i latter, — et bevis for, at konststykket har virket efter sin hensigt.

Onkel tegner og fortæller.

Lise og Tom pynter op til ære for de nyforlovede.

1. Gusta: „Idag kommer de nyforlovede herut. De vet jo at Lises tante er blit forlovet med din leitnant. Derfor skal du ha denne fine sloife paa, Jens, saa de kan se at vi gjør ære av dem!“

Jens: „Men passer den til uniformen, Gusta?“

2. Lise: „Gusta sa vi maatte pynte op til ære for de nyforlovede. Hun gav Jens en deilige sloife paa. Vi maa ogsaa pynte op, — hvad skal vi finde paa?“

Tom: „Se, Lise, her staar en høte fuld av maling. Jeg synes ikke, der er noget der pynter slik som ny maling!“

3. Lise: „Aa, det er deilig, saa skal Fido aller først gjøres fin. Han er jo altid den første som farer mot de fremmede. — Flekker hist og her paa hans hvite pels vil se glimrende ut!“

Tom: „Fido, du ligner snart en kongelig hund! Nu mangler vi bare at male din lille halestump!“

4. Fido: „Dere kan tro nei, nu har jeg faat nok! Mal eders egne næser, det vil vist ogsaa more de fremmede!“

Lise: „Aa, han slap fra mig, det lille utske!“

Tom: „Vi skal nok finde paa noget andet! — Skal vi ikke male din dukkes kinder?“

5. Lise: „Nei, Tom, det vil vist ikke klæde hende — Men havestolen her! Den ser saa kjedelig ut! Den skal males baade paa ryggen og paa sætet.“

— Nei, hvor der gaar megen maling till! Skynd dig ned i garagen og hent en ny høtte; jeg saa, der stod en som var fuld av maling!“

Tom: „Her er den! Smør bare godt paa, Lise!“

6. Lises tante: „Kom, saa skal jeg vise deg haven. Derute finder vi ogsaa barna som længer efter at hilse paa deg!“

Tantens forlovede: „Ja, kjære, la os gaa. — Hvor her er nydelig!“

7. Lise: „Nei, vil du se, Tom, tantes forlovede har sat sig paa havestolen som vi netop har malt saa fin! Nu ødelægger han den, den er jo slet ikke tørt! — Nei, at tante har forlovet sig med et slikt avskum!“

8. Lise: „Uhu-hu, tante, din forlovede er en slem mand, for han har sat sig paa vor deilige havestol, som vi netop har malt saa pent, og nu har han spoleret den!“

Tanten: „Aa nei, Lise, det kan ikke være sandt!“

9. Lise: „Kan det ikke være sandt, tante? Se bare paa stolen. Den er nu saa styg, saa styg, og den skulde se likesaa pen ut som Jens' sloife!“

Leitnanten: „Blaas i stolen! Det er værre med mig, — jeg ser ut som en løvfrosk paa min splinterne uniform!“

En liten dampbaat.

Av 2 a 3 cm. tykt træ skjæres ut et stykke av form som en baat (a fig. 3). To opstandere (b b) skrues fast med skruer gjennom a. I hvert underne skjæres huller, passende til en rund blikke (kjelen). I den ene side av kjelen slas eller bores etpar små huller (1 mm. i diameter) ved siden av hverandre. Endvidere bores et større hul til påsydning av vand. Dette større hul kan lukkes med en almindelig kork, idet farren for en sprængning er meget liten, naar bare en liten sprællampe benyttes. Men bedre er det at kjøpe en liten fjærbelastet sikkerhetsventil, som loddes i bullet. Lukket paa øksen (kjelen) maa loddet tæt paa.

Oventil paa opstanderne bores huller (leier) til akselen. Til aksel kan anvend-

des en strikkepinde. To stykker blikplate klippes og böes, som vist paa fig. 1. Der klippes i hver plate to snit (c c og d d) til en dyble av halve platebredden. Platene kan nu skytes sammen (se

paa forsiden av den forreste opstander heftes et litet stykke blikplate foran leiehullet, saa at akselen kan hvile mot dette under propellens eller skruens fremdrift.

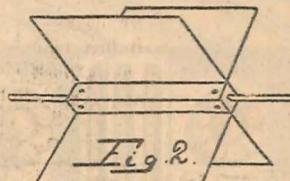
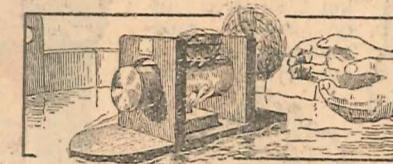
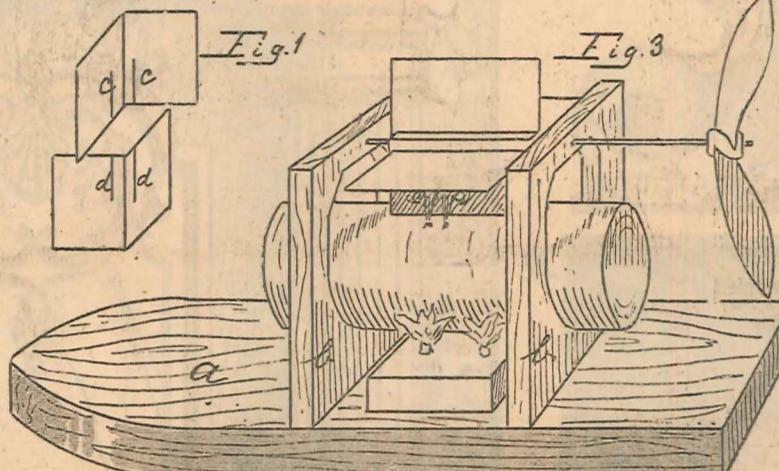

fig. 2) til et firevinget møllehjul. I hver ende av den firkantede kåna, som dannes av platene, indsettes en firkantet trækork, der fastgøres med nogen små stifter eller skruer, som tillike straffer akselen og holder denne fast.

Paa den bakerste ende av akselen anbringes en luftpropel af træ eller blik. Under kjelen anbringes en liten sprællampe, bestaende af en flat tilkæske, hvis lok er forsynt med etpar vækter av bomuldsgarn. V. A. J.

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Ved hver opgave faar 1 løser 5 kroner som lommepenger og 2 løsere 2 kroner hver.

Alle indsendte løsninger henligger ulest indtil den 3. novbr. — Den paa denne dag ved hver opgave først utlagte, rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 155.

Hvor mange hvetekorn skulde kong Shehram gi Sessa Ebn Daher?

Det fortelles, at oppfinderen av schakspillet, en indier ved navn Sessa Ebn Daher, av sin konge, Shehram, fikk lov til selv å velge sin belønning for den gode oppfindelse. Sessa Ebn Daher bad da om han kunde fåa det antal hvetekorn som uttryktes ved følgende beregning: Han skulde først ha 1 hvetekorn for det første felt paa schakbrettet, dernest 2 for det følgende felt, 4 for det tredje felt, 8 for det fjerde felt, 16 for det femte felt og saaledes stadig

dobbelt saa mange for et følgende som for det foregående felt, helt op til bretts 64. felt. Tallet blev derpaa beregnet; men kongen erfarte nu til sin forbauselse, at saa mange hvetekorn fandtes der ikke i hele hans store rike. Hvem kan noigast regne ut hvor mange hvetekorn det blev?

Om lommepenger ved denne opgave se foran i denne avdeling, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Løsningene paa opgavene i dr. X-avdelingen i nr. 40 findes i dette nummer av bladet side 20.

Løsningene paa opgavene i det e nummer offentliggøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepenger i bladets nr. 46.

Lommepenge-opgave nr. 157.

Logograf.

1. 9. 2. 11. 5.

Hvis nogen er tilbørlig til mig, da hør et raad; tel allid til tyve, før du går frem til daad!

3. 12. 4. 2.

Jeg bygges tidt paa hoie og steile fjeldes vind. Dog ofte maa jeg søkes i læ for regn og vind.

7. 13. 10.

Fra sorte sky jeg kommer og er dog ren og hvit. Men ofte blir jeg grumset, naar det er gaat en tid.

9. 10. 1.

Paa havets bund jeg findes, er ikke sjømands lyst, for min skyld maa han ofte utstaa saa haard en dyst.

2. 11. 5. 13.

Vi alle vet, man fandt mig en gang paa jorden før, nu er jeg forsvundet, og lukket er min dør.

En balancekunst.

Man tar først en avis og stiller den opreist paa gulvet, som det ses av det lille hosstaende bilde. Ryggen av avisen bor ikke være høyere enn 15–16 centimeter over gulvet. Saaløfter man den venstre fot bakut og griper om den med den høye haand, mens man med den venstre haand tar om sit venstre øre. I denne stilling hopper man nu frem imot avisen, og naar man er kommet den tilstrækkelig nærm boier man sig ned og prøver paa at ta avisen op med munnen, idet man passer paa ikke at flytte nogen av haandene, men stadig holder den ene om foten og den anden om øret og hele tiden staar paa et ben. — Kan man ikke selv utføre dette lille kunststykke, som undertiden kan volde besvær nok, kan man iafald more sig med at la sine venner og bekjendte forsøke sin lykke.

5. 6. 7.

Har to ting i verden du set, som helt det var, da kunde du faa præmie, den sak er ganske klar.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13.
Ja, efter mig har verden nu sukket længe snart. Mon nogen dog tænker, jeg kommer i en fart?

Om lommepenger ved denne opgave se foran i denne avdeling, — om dr. X-konvolutter for barn se under „Besvarelsene“.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 40:

Opgave nr. 145: Helene Pedersen, Hammerbrogt., Hønefoss, 5 kr.

Opgave nr. 146: Bobil Knutsen, Tønsberg, 5 kr.

Fleire indsendere har paa sine løsninger undlatt at skrive navn og adresse og derved avskaaret dr. X fra at sende dem premier. — Husk at skrive navn og adresse paa hver løsning! Flere løsninger kan godt sendes i samme konvolut.

Besvarelsene maa være dr. X ihånd for 3. november, og brever med løsninger adresseres saaledes:

Til dr. X., (nr. 43),
„Allers Familie-Journal“,
Kristiania.

Indsendere som i denne uke vedlegger frimerker faar tilsendt konvolut nr. 46: Dukkestuemøbler i løvsagbarheide.

N.
De to halvdelene av topstykket N—N
(se også side 32 i dette nr.),

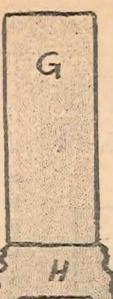
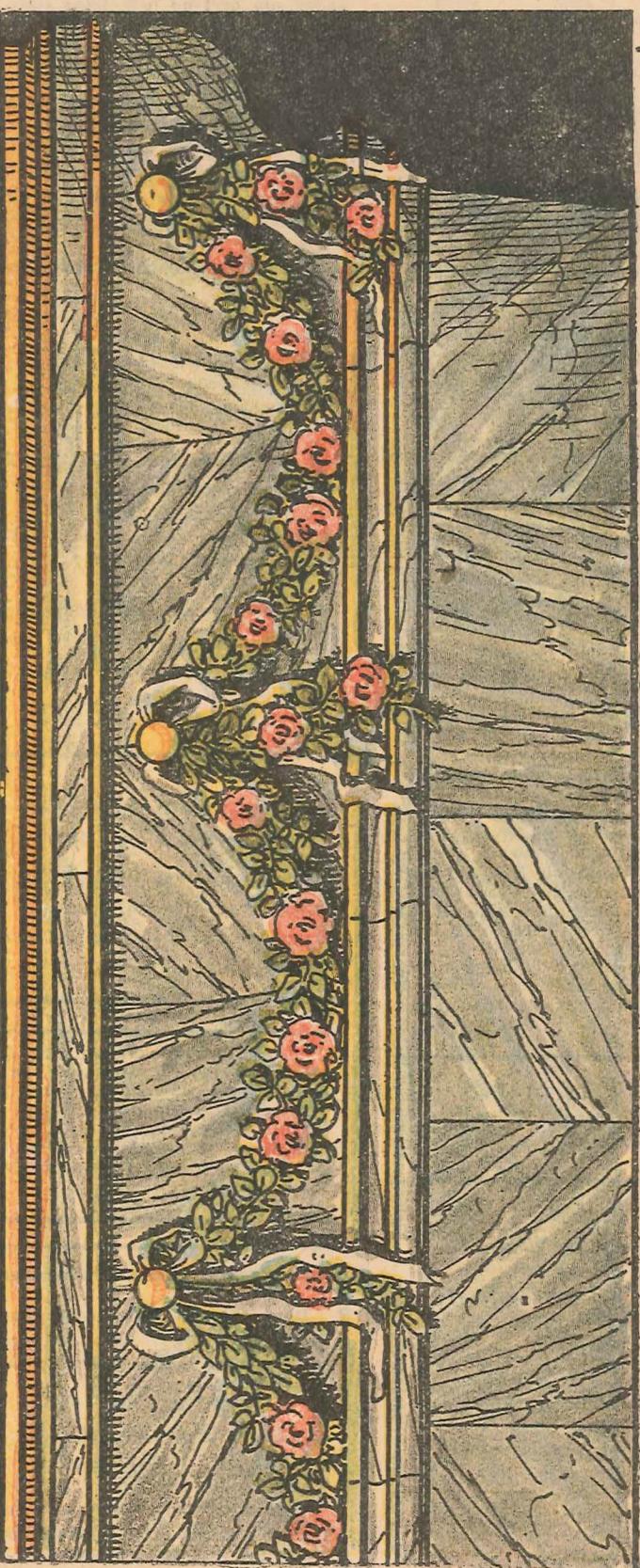

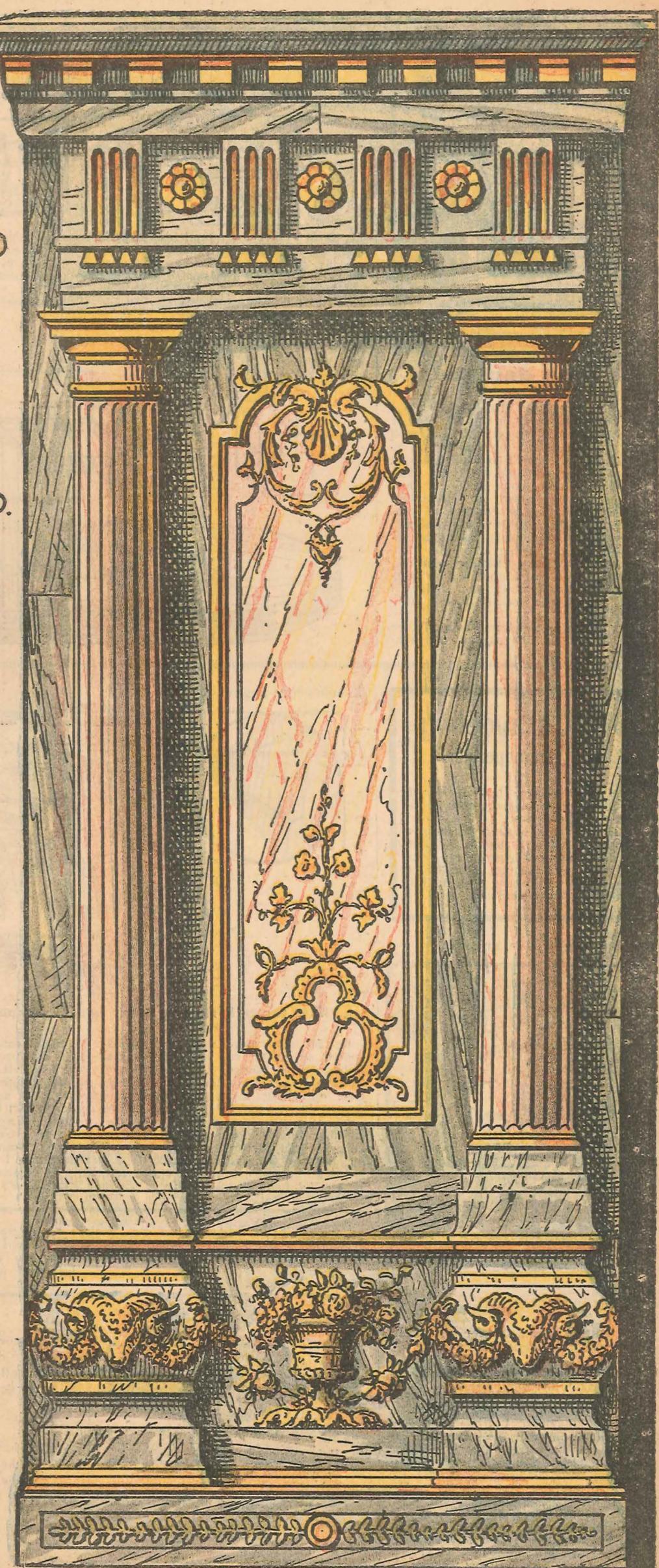
Fig. III

klæbes sammen på et stykke 1 m,
saa de kommer til at utgjøre et hele,
hvoreflest topstykket skjæres ut
og sættes med haengsler fast på
overstykket J—K.

Fig. IV

D.

Sammenlægbart dukketeater med dekorations-magasin: Halve fotstykke, halve topstykke og heire sidefløi av prosceniet. (Se forørig side 2 og 32 samt forklaringen etc. i foreg. nr. av „Allers Familie-Journal“.)

Hvorfor er De syg?

Fordi legemet mangler elektrisk kraft. —
Elektricitet er liv!

Ved det nylig opfundne elektriske „Sirius“-bælte tilføjes legemet en stadiig, nojagtig afpasset elektrisk strøm, hvored ny kraft erholdes. Sundhed, livsmod og arbeidslyst vender tilbage.

„Sirius“-bælten er konstrueret efter de allersidste medicinske iagttagelser. Det har tør-elementer, er absolut renslig og strax færdig til brug. — Intet kluds med eddik o. l.

„Sirius“-bælten er det bedste lægemiddel mod nervositet, overanstrengelse, sovnlosheid, rheumatisme, nervegit, daalig fordoelose, ryg- og mavesmerter, bronchit, astma, hjertelidelse, o. s. v.

„Sirius“-bælten har en enestaaende smertestillende evne. Vi hitsætter nogle af de os uopfordret tilsendte takkeskrivelser, der beror hos os til eftersyn:

Det „Sirius“-bælte, som jeg kjørte av Dem for en tid tilbake, har virket storartet paa min sykdom — saa medfat som jeg var. Jeg har for forsøkt to forskjellige andre bælter, men de har ikke hjulpet mig det mindste, medens Der s. „Sirius“-bælten er det sojdeste og bedste som noget kan være — og tillike det ødeste lægemiddel som finnes i verden. Det gir ivsmod og nye krafter tilbake. Etter saa man e aars frygtelige lidelsel og anfektsler, saa har jeg Deres storartede opfndels, „Sirius“-bælten — næst min Gud — at takke for, at jeg nu er neget bedre. Gid at mange stakkels lidende maatte faa forsøke Deres nyttige og storartede opfindelse.

Tafstund, Post Aalesund 31. oktober 1918. Johan E. Tafstund.

Det jeg har mottatt et elektrisk bælte fra Dem er et par måneder siden, v/1 jeg med glæde sende Dem nogle ord tilbake, at bælten var til stor hjelpe mir. — Jeg har ikke kjent det mindste end i maven i den sidste tid. — Jeg har sende Dem en hjertelig Tak for bælten som De sendte mig.

Grosnes, 4.-11.-1917.
Æ b. Lauritz Sørensen
Myrlandsbaug, Ipbostad.

Undertegnede tillater sig herved at frembringe sin hjerteligste tak for de av mig ifjor ved julietten mottagne „Sirius“-bælte. — Deres bælte har rakt mig en hjælpende haand mot mine hjerteafald. — Jeg lide av hertefel, og under virkning af bælten føler jeg godt i hjertet og laa det uregelmæssig; men jeg begyndt at bruge D're arede bælte ha det gået st dig remover med i h'ibredelse. — Jeg føler mig nu frisk, doet og andet afstand har jeg frems les; men de er ganske lette, næsten ufølsomme.

Bodø, 28.-9.-1918.
Deres taknemlige
Oskar Lund.
Adr. Pol. tibetj. Lund.

„Sirius“-bælten koster 25, 35, 50 eller 75 kr. efter utforelsen og strømstyrken. — De to sidste er desuden forsynet med strømregulator. — Forsendes med bruksanvisning mot post-opkvar eller forskudsbelægning fra Norsk Elektrisk Bælte Co., Keysersgt. 1, Kristiania. — Opgiv Livmaa.

Det bælte, som jeg bestilte til mig i vaarene 1918, har hjuljet over al forvenning, da jeg var aldeles knust af nervegit, saa jeg ikke fik ligge — ikke s. ikke eller sta i ro, da mit hele legeme var som i en luie bare av smerte; men efter 8 dages bruk av „Sirius“-bælten var smerten næsten opphort og etter 3 ukers bruk var jeg fuldstændig helbredet, saa jeg kunde begynde at arbeide igjen, hvo for jeg talker Dem paa det hjerteligste og skal anbefale Dem paa det bedste til hvem som helst.

Nakvik pr. Nordre Hamaroy, 11. 1918.
Ærbædigst. Gerh. Danielsen.

Da jeg for 3-4 maaneder siden har m'iat et „Sirius“-bælte, vil jeg ikke undlade at nævne min hjert ligste ønske for samme. Jeg er a'deles fri for smerten i underlivet, som eg har plaget af i flere aar. Jeg vil anbefale bælte paadetbeds e.

Min far, som i 20 aar har været plaet av nerve igt og andre sykdomme beder ogsaa om at faa sig tilsenet et „Sirius“-bælte til kr. 50. 00. Liveden 88 cm.

Collen, Lyng eidet, 1919.
Ærbædigst Sigurd Lokertsen.

„Sirius“-bælten koste 25, 35, 50 eller 75 kr. efter utforelsen og strømstyrken. — De to sidste er desuden forsynet med strømregulator. — Forsendes med bruksanvisning mot post-opkvar eller forskudsbelægning fra Norsk Elektrisk Bælte Co., Keysersgt. 1, Kristiania. — Opgiv Livmaa.

Blomsterløk. Pragsamling Nr. 1.

Denne samling blomsterløk er det fñeste og mest utsgøte sortiment. Hvert løk er prima kvalitet, alt reddes e sorter og præktigste farver. Gruppen indeholder: 4 kjæmpe-hyacinter: 1 vit, 1 rosa, 1 blaa, 1 violet, 9 til ipaner: 3 hvide, 3 røde, 3 gule, 3 rosen-t-lipaner: ilkerosa, 3 t orange-narcisser: hvide, 3 solvkronene-narcisser: solvhvide, 10 kjæmpe-crocus: 5 hvide, 5 purpur, 12 hyacinter: 3 hvide, 3 røde, 3 blaa, 3 viollette.

Pris 7 kr. 85 øre.

Kulturanvisning medfølger gratis. Illustreret prisfortegnelse sendes gjerne. GARANTI: Sendinger, som ikke fuldt ut til edsstillere, tas tilbake til fuld pris og beløpet tilbakebetales. Kjøpere, som selv ønsker at vælge sorter og farver, henvises til nedennævnte:

Blomsterløk til grupper.

Gruppe nr. 3: 12 hyacinter: 3 hvide, 3 røde, 3 blaa, 3 gule, 12 rosen-tulipaner: 3 hvide, 3 rosa, 3 røde, 3 gule.

Pris 4 kr. 90 øre.

Gruppe nr. 4: 15 hyacinter: 3 hvide, 3 rosa, 3 røde, 3 blaa, 3 gul, 15 enkelte tulipaner: 3 hvide, 3 rosa, 3 røde, 3 gule, 3 viollette.

Blomsterløk. Samling Nr. 2.

Dette sortimentet herlige blomsterløk vil alle utvile fuldkomne på ægtblomster. Indhold: 2 kjæmpe-hyacinter: 1 vit, 1 rosa, 6 tulipaner: 3 røde, 3 gule, 3 trompet-narcisser, 5 kjæmpe-crocus, 6 hyacinter: 3 blaa, 3 viollette.

Pris 3 kr. 95 øre.

Hyacinter 3 st. 1 st. til glas. øre øre

Tulipaner, 3 st. 1 st. enkelte. øre øre

Tulipaner, 3 st. 1 st. dobbelte. øre øre

Hyacinter 3 st. 1 st. til potte. øre øre

Narcisser, 3 st. 1 st. trompet. øre øre

Crocus, 3 st. 1 st. storblomstr. øre øre

Hvit. 30 12

Blaa. 30 12

Purpur. 30 12

Stribede. 30 12

Orange. 30 12

Snehvite. 65 23

Renrosa. 65 23

Mørkrode. 65 23

Lysblaau. 65 23

Mørkblaau. 65 23

Rød, gul rand. 65 23

Guldgul. 50 18

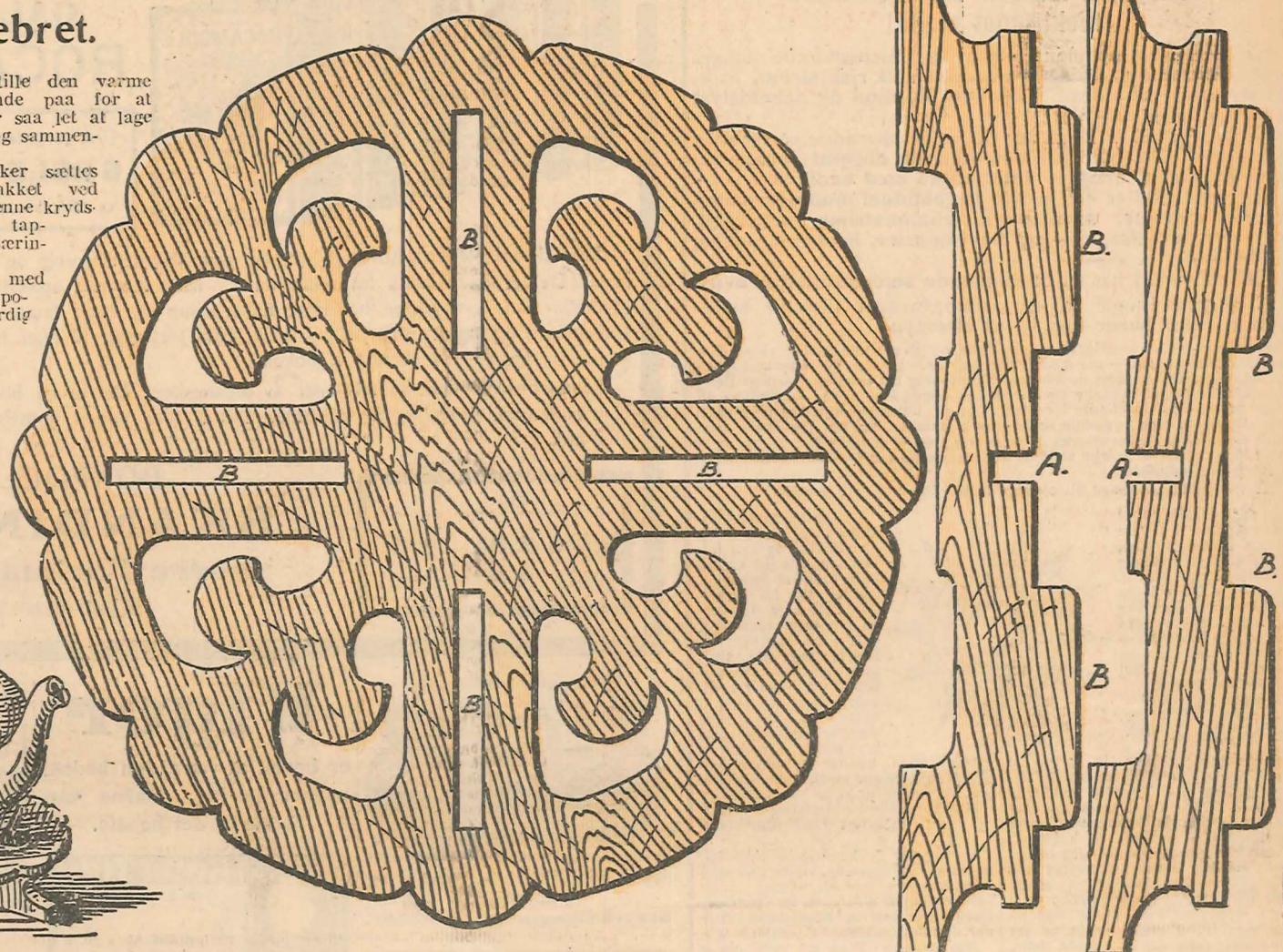
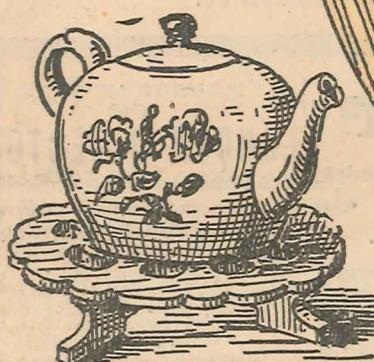
Rød, gul rand. 65 23

Et kandebret.

Dette bret til at stille den varme tekande eller kaffekande paa for at skaane bord og duk er saa let at lage og saa enkel i form og sammenstning som mulig.

De to lange fotstykker sættes ikors sammen i hakket ved A-A, og ovenpaa denne krydsfot lægges platen, saa tapperne gaar op i utskjæringerne B-B.

Stryk den saa over med litt fernis eller litt politur, og brettet er færdig til bruk.

Vor Undervisning

foregaar i Deres fritid i Deres eget hjem og har følgende hovedfordel fremfor almindelig undervisning:

1. Korrespondenceundervisningen er tilgjengelig for alle.
2. Eleven undervises i sit eget hjem i sin fritid, saaledes at han ikke forsømmer sit daglige arbejde.
3. Eleven er uavhengig av kamerater.
4. Undervisningen passer for alle, uanset bopæl, alder og livsstilling.
5. Undervisningstiden kan tilpasses efter den enkelte elevs anledning.
6. Al undervisning meddeles skriftlig, saaledes at eleven til enhver tid har alt hvad han har lært, for haanden, og derved har anledning til at repetere på egen haand.

Desuten vil vi minde om at **Norsk Korrespondenceskole** nu bygger på 5 aars erfaring, — at skolen har de dygtigste lærere og de **eneste lærlere i landet** som gjennem erfaring har indsigt i korrespondenceundervisning — samt at såvel vore elever som lagfolk yder vor skole den mest utorbede holdne ros og anerkjendelse.

Vor undervisning er nu delt i 4 avdelinger:

A. Merkantile avd.:

Leder: Skolens direktør.
Dobbelts bokholderi.
Norsk handelskorrespondence.
Handelsregning.

Skrivning med rundskrift.
Stenografi.
Norsk I. Norsk II (ny rettskrivning).

B. Tekniske avd.:

Ledere: Ingenørerne Eugen Lund og Einar Olafsen.
Praktisk regning. Konstruktions- og
Matematik. Projektionstegning.
Mekanik. Fagtegning for tømrermænd.
Bygningslære. " murere.
Elektricitetslære. " snekkere.
Maskinlære. Bygningstegning.
Maskintegning.

C. Sprogavd.:

Leder: Overl. cand. mag. M. Gran og cand. mag. A. Steen.
Engelsk sprog. Engelsk } handels-
Tysk sprog. Tysk } korre-
Fransk sprog. Fransk } spondence.
Norsk I. Norsk II (ny rettskrivning). Tysk stil.
Norsk II (ny rettskrivning). Engelsk stil.

D. Landbruksavd.:

Leder: Agronom Birger Ree.
Jordbrukslære I.
Jordbrukslære II.
Husdyrlære.
Havebrukslære.

Norsk Korrespondenceskole

har saaledes noget at byde **alle**. Det vil derfor sikker interessere alle mænd og kvinder i landet at se hvad vor skole har utrettet i de forløpne aar, og hvad vi nu kan tilbyde av moderne og praktisk undervisning til rimelig pris. Vor nye store prospekt og plan for 1919—20 med vedlagt ill. aarsberetning sendes enhver paa forlængede gratis og franko. (Benyt hosstaaende rekvizition eller send et brevkort).

Korrespondenceundervisning passer utvilsomt for alle uanset alder eller livsstilling. Utvidede kundskaper gir utvidet livssyn og større livsglæde. Det vigtigste av alt er dog dette: **Kundskaper er den eneste vei i vore dage, hvis man vil nå frem til social position og økonomisk uavhengighet.**

Norsk Korrespondenceskole, Kristiania.

Direktør: Ernst G. Mortensen.

Kontor: Handelsbygningen, Drammensveien 22-24. Boks 447.

**Skriv derfor i Deres egen interesse
:: efter prospekt og plan straks. ::**

Rekvizition.

Herved utbedres Norsk Korrespondenceskoles illustrerte prospekt og plan 1919—20 (6. skoleaar) samt 5-aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn.....

Adresse .....

Kalypin-pastiller A. L.

er et virksomt og behageligt middel mod irritation i aandedrætsorganerne. Renser halsen, letter slimavsondringen og gjør stemmen klar og sterk.

Faaes paa Apotekerne.
Apothekernes
Laboratorium.

Specialité:

Tilvirking av rullestole, selvkjørende vogne og trehjulede cykler. Illustrert prisliste gratis mot 36 øre i post. Rullesolsfabriken, Kristianstad, Sverige.

Uhrmaker
VERLI
Armbandsuhre.
Lommehuere.
Akersgt. 26, ved Carl Johansgt. Christiania.

Vaseline-Chesebrough

For ind- og udvortes brug; i barnekammeret er den uvurderlig og for toiletet et nødvendigt hjælpemiddel henhørende paa ethvert toiletbord.

DER ER FORSKJELLIGE PRÆPARATER—nogle for huden, sprukne hænder etc.; andre for reumatisme, nervesmerter og lægning af skiaar og saar; andre igjen for at give haaret et friskt og glinsende udseende; faktisk talt, intet husapothek bør være uden et assortiment af disse specialiteter.

Handelsmærket "VASELINE" findes paa hver æske og flaske.
CHESEBROUGH MANUFACTURING CO.,
42, Holborn Viaduct, London.

Lilleborg

Kjerne-sæpe
tilfredsstiller selv den
mest kræsne husmors
fordringer til en god
vaskesæpe.

Sportsartikler
for vinter- og sommersport.
Geværer og Ammunition.
Fabrikation af de anerkendte
Thor- og Diamant-Cykler.
Motorecykler.
Forlang katalog over de artikler, der
interesserer Dem.

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

For Tunghore!

Herr A. A. i. h. skriver ordret:
Horetatlen har hos mig glem underverter. Jeg er som myft og ved neppa, hvoredes jeg skal gi min glade utryk over, at jeg kan høre din satteste samtaale.

Yed Tunghorighet
Nat. stor. ex 21 pløbner's (eneopfinden)
lovl. best. horetrakt mund-
varig. Neppa hundt t øret
bæres den med utmerket resultat
ved ørejent, nervos og ledelse
o. s. v. Tufinde i brent.
Vrautie tafftræsler. Pris 8 kr. 2 sil.
15 kr. Optusning gratis. Hovedsorlende:
E. M. Müller, München II,
Brieffach 30 D. 18. For caartige
estertige advarer! —

Husmødre kjøp
Fredr. Hvedings
norske
pudsemiddel
Blankolin
bedste eksisterende pudse-
middel for messing og alle
blanke metaler.
Under overskriften
"Et udmerket pudsemiddel"
skriver bladet "Urd":
Sjeldent har kobber- og mess-
singtoet skinnet som nu, da
vi bruker Fredr. Hvedings
flytende pudsemiddel
Blankolin. En tube er rigtig
dri.

Tangin mot Gigt
Tangin mot Ischias
Tangin mot Lumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apothek

Bang & Tegner & Co.
Medicinske
Sæber
Exemsæbe

Nordisk Musikforretning A/S

Avd. 1

Sogaten 2, Christiania. Tlf. 16834.

Norges
største spesi-
cialforretning
i trækspil.

Egte
HB' Gera
Trækspil

Billigste priser.
Katalog sendes gratis.
Brukte trækspil kjøpes og tas i bytte.

DUX til Gillette Blade

Komplet
i etui
kr. 10,00

over
18,000 i bruk

Hvis ikke tilfredstillende etter 8
dages prøve tilbakebetales beløpet.
FORSENDES PORTOFRITT
Hovedagentur for Norge:
Marc. Hansen & Einar Clausen A/S

Vaagsalm. 3, Bergen
Sportsfolk!
Skriv til
Frithjof B. Aaberg
og forlang
Prisliste over
Ski, Skipaabindinger,
Skøiter, Kjælker,
Lommelykter m. m.
"Smart" Cyklefabrik,
Møllergt. 41. Tlf. 9180. Kristiania.
Telegr. adr. "Smarteyken".

— 172 —

"Allers Familie-Journal's Sykurv."

UKENTLIGE TILSKAANE SILKEPAPIRMØNSTER TIL DAME- OG BARNEGÅRDEROSEN
Skriv navn og adresse paa nedenstaende blanket og send den, tillike med 15 øre i frimerker, til "Allers Familie-Journal", Storgaten 49, Kristiania, og De vil pr. post portofritt, motta nedensættende snitmønster utklippet i silkepapir, ferdig til bruk.

Kjole til smaa piker paa 1-3 aar.

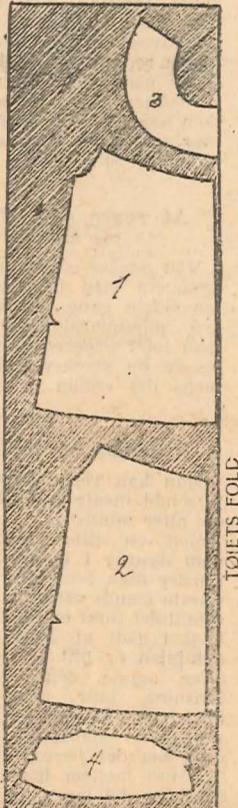

Denne lille, fikse kjole er pynnet med gennembrutte border el-
ler hulsfald. De temmelig vide
hangedeler rynkes før de føies til
det runde bærestykke, hvortil og
saa de håvlange klokkeærmer slutter sig. Kjolen knappes i ry-
gen. Der bruges 1½ m. stof af 90
cm.s bredde. Monstret bestaar,
som bill. viser, af 4 deler:

- Fig. 1. Forstykke.
- 2. Ryg.
- 3. Bærestykke.
- 4. Årme.

Ved tilklipningen lægges mon-
steret langmed stoffet, saa at
forstykkets og bærestykkelets midte
ligger langmed stoffets bret.

Bestillingseddelen paa
Sykurv nr. 43 Pris 15 øre.

Ab. Utydelig skrift volder felekspedition!

Din gudstjeneste.

En mand hadde den våne hver
søndag morgen, naar kirkeklok-
kene ringte, at si til sin hustru:
„Gaa du i kirken og bed for os
begge.“ Konen var et religiøst
menneske, og det var en stor
sorg for hende at hun maatte
gaa alene, at hun og manden
ikke hadde samme opfatning paa
dette for hende saa betydnings-
fulde omraade; men hverken
bonner eller formaninger for-
maadde at indvirke paa hen-
des mands tankegang. Saa gik
hun søndag efter søndag alene i
kirken og bad for dem begge.

Saaledes gik det i flere aar.
Da hadde hendes mand en nat
en underlig drøm. Det forekom
ham at hans hustru og han var
døde og stod nolende foran
himlens port. Saa kom omsi-
der St. Peter, som lukket op
porten og lot hustruen komme
ind, idet han sa: „Du maa gaa
ind for dere begge to.“ Døren
blev lukket, og manden maatte
 bli utenfor og han var dypt for-
tvilet over dette. —

Næste søndag gik manden med
sin hustru i kirken, og fra nu

av var der blit tændt et lys i
hans indre og veien til hans Gud
og Frelser laa lys og klar for
ham. Ikke en eneste søndag vil-
de han undvære den glæde, han
nu hadde lært at kjende; han
forstod sin hustru og lakket Gud,
som gjennem en drøm hadde
ført ham til sig. —

Den som her paa Jorden al-
drig kan finde veien til Guds
hus, kan jo vente at doren til
det himmelske hjem lukkes for
ham. Den som aldrig bekym-
rer sig om Gud, mens han van-
drer her i timeligheten, tor
ikke haabe at Gud vil bekymre
sig om ham i evigheten. Sok-
derfor Gut med al din flid
mens du vandrer her paa Jor-
den. Finder du ham, slipper
han dig ikke og han vil da
verne dig i tid og evighet

Klokken slaar,
tiden gaar,
evigheten os forestaar;
la os da bruke den kostbare tid,
tjene vor Herre med al vor flid,
saa skal vi nok komme hjem!

ERNEMANN
CAMERAS

anses for uovertræffelige. Vore stædige Bestræbelser for yderligere at fuldkommengøre selv de allerbedste Modelle retfærdiggør denne Tillid og gør enhver Kober til en overbevist Ven af vort Fabrikat. Erholdes gennem alle Forretninger for Fotografske Artikler. Prisliste gratis.

ERNEMANN-WERKE A.G.
DRESDEN 269.

Fedora Sæpen
gjør teinten ren og klar, hals og hænder hvite og myke!
Parfumerie
Sælges overalt. J. Graarud, Bergen.

Pingvin Læderolje
holder brunt og sort skotoi mygt.

F. Paulis Liljemelkcrème

er navnet paa den av damer saa høit skattede crème, der altid har vist sin vidunderlige evne til at beskytte huden mot kulde og veirforandringer.

PARFYMERI F. PAULI A/S,
KRISTIANIA.

Alf Bjerckes
MALERVARER

— 170 —

Naar man reiser med barn. Det kan være en ren plage at komme ind i en jernbanehus, hvor der er mindre barn som ved sin øro, støt og sine evindelige spørsmål gjort tiden dobbelt uutholdig i de gjerne i forvejen overfyldte jernbanekupper. Jeg har ofte beklaget det forældre som har maattet foreta lange reiser med sådanne urolige og ofte usikkelige barn, og jeg har lagt merke til at de ofte har hat vanskelig for at skjule sin ærgrelse, naar barna har gjort det for broget for dem og deres medreisende. Egentlig er der ikke saa meget at berøbre barna som ikke er vant til at sitte stille længe av gangen, og barn har jo ikke den evne længe at kunne fordrive tiden med passiar, saaledes som de voksne kan det.

Men da jeg nu i sommer vendte hjem fra mit ferieophold, kom jeg til at kjøre i kupé med en mor som hadde 4 barn med sig i alderen fra 4-10 år. Jeg gos ved tanken paa at skulle reise sammen med dem hele den lange dag, men jeg hadde den glæde at reisen sammen med denne familie forløp hurtig og hyggelig, og da vi skiltedes ved aftenstid kunde jeg med sand et takke mor og barn for hehageligt reiseselskap.

Denne mor hadde nu ogsaa en udmerket maate at beskjæftige sine barn paa. I sin haandkuffert hadde hun etpar billedbøker, nogen smaa ark papir og flere blyanter, og desuden en pose som indeholdt alskens smaalapper, garn, naal, silkebaand, bordester, stramai og litt brodergarn. Alle fire barn, baade gutter og piker, fik hver sit lille haandarbeide, og det var morsomt at se alle de smaaing der efterhaanden blev færdiglaget af de smaa litte hænder. Den yngste hadde sin dunk med sig og den hadde bare en baderdragt paa sig, og moren saa at nu maatte de sy klær til den og hun forte selv an; hun sydde det nydeligste undertøj, men gav harna stadiig smaa haandarbeider at utføre. De sydde paa blonder, anbragte smaa pynteborder av heks- og kjedesting, sydde biendelbaand og knapper i og

de moret stig kongelig; men moren var livet og sjælen i det, og det var hendes opmuntrende tale og morsomme paafund som holdt barna isænde.

Naar guttene blev kjede af at sy, fik de tegne eller skrive. Den ældste var saa flink til at tegne og han kunde efter hukommelsen fremtrylle de huser og pene steder samt de forskjellige slags dyr, de hadde set i ferien, og ogsaa det gav anledning til munter pludren mellem barna. Imens blev dukkens garderobe fjorden. Efterst undertøjet var sydd, fik den baade kjole, forklaue og hollænderhue paa sig, og den lille sleser var henrykt over hvert litet klæsplag som blev færdig.

Jeg mener derfor at mange mødre som maa foreta lange reiser med sine barn kunde gjøre sig reisen baade lettere og behageligere, hvis de forslo den kunst at gi barna litt at beskjæftige sig med undervis. Den er jo ogsaa andre ting end som, f. eks. smaa spil (pusle- og sammenlægningsspil), kulørte blyanter, hvormed de koloreerer de smaa, billige malerhefter, man kan kjøpe hos papirhandlerne, perler (ikke fine) til at trække paa traad, men først og fremst billedbøker, papir og blyant. Mens barna er saaledes beskjæftiget, blir der tid for moren til at læse litt og først og fremst til at betragte de forbigående landskaber.

Hjemmet.

Gamle tylsblonder og kniplinger

Mange damer har nydelige gamle blonder liggende som de ikke har villet kassere, men som paa den anden side faar lov til at ligge unytlig hen. Man tar dem kanske frem en gang imellem, glæder sig over de fine, gamle monstre, men lægger dem atter med et suk ned i æsken, fordi der er for mange huller i tyllen, til at de kan brukes. Stopningen ser heller ikke pent ut paa kniplinger, der er ialtfald bare faa som kan gjøre det saa godt at de

„Perfekt“ Haarfjerner.

Ingen engelsk, fransk eller tysk dame optræder med lange haer paa haken, en mer eller mindre udviklet bart under næsen — eller med en bar, lodden arm. Herimot bruger de „PERFEKT“ Haarfjerner, der sieblikkelig og smertefrit tar alle generende haer, hvorev en utseende blir uanet mere tiltrækkende og forsøjnnet samt mindst ti år yngre.

Vi har eneretten til fabrikation og forhandling af dette verdenskjendt præparat her i Skandinavien. — „PERFEKT“ garanteres uskadelig. Bruksanvisning medfølger. Pris kr. 4,00 for stor portion.

„MACKO“-balsam

er en undergjorende hude-eme, der fjerner hudorm. finner og and n urenhed i huden. — Den er det eneste, virkelig probate middel mot flasdanelse og delav folende haaraflal. Den gør grov hud fløjtig og fin. — Den er utmerket mot den plagsomme hukløe og rod, irriteret huden, og den er det bedste middel mot saare, ophovnede og omme hænder og fotter. — „MACKO“-bat am indeholder kun de reneste og mest velgjordende stoffer. Pris kr. 3,50 og 5,00 pr. krukke.

„VENUS“-ansiktsbad

er et førsterangs skønhed middel, der indtrængende anbefales baade gamle og unge. — „VENUS“-ansiktsbad er det bedste midel mot røaab ek huden eller for sterk ansiktsfarve. — Det emelsker og bevarer en smuk, fin og frisk teint langt op i aarne. — Det hindrer huden fra at bli slap og poset og motarbeider rynker. Pris kr. 3,00 pr. flaske.

Videre anbefales „LILLIELMELK“-crème, brilliant til daglig p' eis av hender og ansigt. Efterlater ingen fettglans. Pris kr. 2,50. — „D. Schweitzers Svedepudder“, verdsberørt mot arm og føtsved, leveres i store, elegante stødaaser. Pris kr. 2,50. — „KALI-CLOR“-tandpasta, hvorev opmaaes p' lehvi e tænder. Pris kr. 1,20. — Vort bekjendte „Rosen-Pudder“, der gør huden ferskenfarvet og blødt. Pris kr. 2,25 pr. portion o. s. v.

Ethvert av ovenstående midler, der er fremstillet ved vor Specialfabrik for skønhetspræparer eller hjemført fra utlandets bedste firmaer, erholdes hos vores forhandlere eller direkte fra os til anførte priser — utenbys mot postopkrav eller forskud betaling med tillæg af porto:

„JANUS“, tekn.-kem. fabrik (tidl. Morseagenturet), Rusløkvn. 12, Kr. a.

Tegn Deres forsikring!

„NORSKE LIV“.

tilvirkedes og forsalges fra Bergs Bolag, Eskilstuna. Sk. iv eft. katal. og prisliste.

— 171 —

ikke skjæmmer blonden; men hvis man legger tyd under istedofor at stoppe dem, kan man hurtig og let utbedre gamle blonder og knipinger, saaledes at de efter kan benyttes. Hvis blonden har en mængde smaa huller, tilraades det at lægge fin tyd fuldstændig under den og forbinde kantene med smaa kastesting. Til faa, enkelte huller legger man bare et stykke tyd under hvert hul, det maa være ca. en halv centimeter større end hullet, og syr det med smaa forsting fast under blonden. Ved grovere blonder som kan laale at slives er det endnu lettere at foreta reparations. Likesom ved gardiner pastryker man smaa fuglede tydlykker over hullene og presser dem saa siden godt fast; men dette maa naturligvis gjentas for hver gang, blondene blir vasket.

At rense og opfriske sort silkttoi.

Man vasker silkttoiet flere ganger igennem med sort kaffe og tilsetter sidste gang en liten smule oplost gummirabikum. Saalænger man tojet over en snor for at dryppet p' og stryker det paa vrangen, mens det endnu er fuglig.

Rensning af hvitt skindtoi.

Man kan rense hvitt skindtoi paa følgende maate som ikke skader det det aller mindste:

Med en file som man dypper i benzinfjerner man først det værste smuds efter at skindtoiet først er blit hanket godt ut. Naar det igjen er blit torlt efter denne benzinfjerning, gnir man med haendene indidel saakaldte alabastergibs, saa det trænger helt ind mellem haaren, lar det ligge litt og hanker derefter skindtoiet og ryster det. Hvis det endnu

ikke er ganske hvitt, gnir man det endnu en gang dygtig ind med gibsmes senere bankes og rystes af. Tilsidst hørster man skindet med en fuldstændig ren børste. Hvis skindtojet ikke er altfor medtal, vil det bli som nyt efter denne behandling.

Hjemmelaget veirglas.

En liten veiprofet kan man selv lage sig paa følgende maate: Paa en smal flaske holder man en oplosning af 8 gr. kamfer, 2 gr. salpeter og 2 gr. salmiak i 60 gr. alkohol. Mot tort veir blir denne væske helt lys, ved forandring viser der sig smaa stjerner i midten og ved storm opstaar der fuldstændig bævnelse af de forskjellige ingredienser.

At rense korsetter.

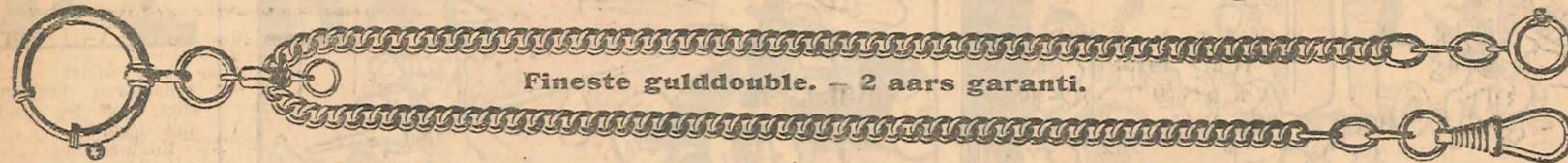
Det er ikke nødvendig at ta ut fjerene af et korset og vaske det, fordi det er blit litt smudsig. Man kan udmerket godt rense det med en dot sykeval som man dypper i salmiakvand. Mens det endnu er fuglig, strør man et tykt lag gibsmel over og lar det ligge saaledes utbredt i nogen timer. Derpaa hørster man gibspulveret bort og korsettet vil være aldeles propert og rent.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeidet nr. 43

Pris kr. øre.

For beløp under kr. 2,00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnenten.

Hvorfor betale 200 kroner for et guldur og 75 kroner for en guldkjede.

Fineste gulddouble. — 2 aars garanti.

Vi er ved hjælp af vores usædvanlig gode forbindelser og indkøp i meget store partier i stand til at levere Dem et egte 14 karat guld-plaque-ankerur, fint efterset og regulert samt en 14 karats guld-double-kavallerkjede for tilsammen kr. 13,50 + porto. — Vore ure og kjeder er en kvalitetsvare, der ikke kan sammenlignes med hvad der i almindelighed utbydes. Gør et forsøk, og De vil forhaves over, at det er muligt for os at levere til denne billige pris.

Et egte 14 karat guld-plaque-præcisions-anker-ur med springkapsel, fint avtrukket og regulert.

Dette ur er neppe til at skjelne fra et egte guldur, som man i butikkerne betaler med flere hundre kroner, idet det har nøjagtigt samme udsigts og er udstyret med fineste 36 timers ankerverk.

Vi gjør Dem opmærksom på, at dette ur i enhver butik sikkert vil koste mindst 25 kr. Har De derfor bruk for et ur, bør De ikke betænke Dem. Her er en enestaaende lejlighed, hvor De kan erholde et virkelig elegant og nøjagtiggaende lommearbejde langt under prisen.

Internationalt Magasin,
Dannebrogsgade 1.
København B.

Den ovenfor avbildede gulddouble kavallerkjede er i udsigts nøjagtig som en fin guldkjede og dertil holdbar i aarevis, enhver vil kunne se, at dette tilbud er enestaaende fordelagtigt.

Ur og kjede sælges kun samlet.

A. F. J.

BESTILLINGSSEDDEL

indsendes til

Internationalt Magasin,
Dannebrogsgade 1. København B.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav det averterede gulddouble-ankerur og gulddouble-kavallerkjede til en samlet pris af kr. 13,50 + porto.

Navn .....

Adresse .....

Sandheten om Hämoes Haar-Kultur!!

Haaret tiltar i vekst, glansfuldhed og skjønhed, og man fritas for at benytte løse fletter og bukler.

Opfinderen er tilkendt grand prix, Paris, og guldmedalje, London. Af medlemmer i priskomiteen skal nævnes de herrer: L. Hartwig, professor i kemi, Dr. Fa Viéera, generalkonsul, Hs. excellence P. Romanos, græs ambassadør i London.

Fremvindes fuldstændt smukke øjenbryn, et kraftigt, blankt og smukt haar paa hodet i forbavsende kort tid, samt det smukkeste fuldkjæg og overskjæg.

Hämoes Haar-Kultur farver ikke!

Anvendelig baade for lyst og mørkt haar. Skjeldannelse og haarfald ophører straks, og kulturen virker derefter som lindrende føde for haar- og skjægrødder.

HÄMOES HAAR-KULTUR har følgende egenskaper og er derfor idealt af et haarmiddel.

Rensrer straks hovedbunden for skjæl. Gjør haaret glansfuldt og blødt. Farver ikke, men gir haaret dets naturlige farve efter 10 dages bruk. Anvendelig baade for lyst og mørkt haar. Indeholder ikke fedtstof, men en kemisk tilsetning, saa haaret ikke blir tørt og knækker. Er absolut alkoholfri, desinficerende og uskadeligt. Fremstilles kun af opfinderen personlig, saaledes at enhver forfalskning er utelukket.

Fru Fabrikant M. C. uttaler sig: Jeg har fra liten pike haft et sjældent smukt, lysblondt haar, der desværre spaltet og faldt af i store mængder, saa jeg til sidst som tusinder andre måtte bruge forlorne bukler. Jeg har forsøkt næsten alle de midler, som findes, saet de største specialister, alt uden resultat, og tankede med sorg paa den dag, jeg ikke ville ha mere haar paa hodet. Min fortvilelse var ikke mindre, da det samme viste sig at være tilfældet med min lille 7-årige pike. Som den druknede klæmmer sig til halmstæret, vedblev jeg at forsøke, indtil jeg endelig, dog uten noget resultat, tilfældet stillt derfor, forsøgte Hämoes haar-kultur. Jeg har nu brukt dette vidunderlige middel i 3 maaneder og vil attestere, at mit haar nu fremtræder i sin naturlige fylde, glansfuldhed og skjønhed. Alle beundrer min datters og mit haar, og jeg er gjerne overfor twilere til tjeneste med at vise samme frem. Jeg anbefaler alle damer at seke til at få naturligt haar istedetfor de kedelige løse fletter og bukler.

Hr. I. H., Kristiansund skriver til os: Den tilsendte haarkultur har virket forbausende hurtigt; efter 14 dages bruk begyndte haaret allerede at vokse frem igen. For 7 aar siden begyndte mit haar at falde af, og jeg blev tilslidt fuldstændig skaldet over hele hodet. Alle hittil forsøkte midler har været uten resultat. Saar hørte jeg om Hämoes haar-kultur og dens forbausende evne til at frembringe haar. Jeg købte en flaske, og resultatet er, at haaret mylder frem paa hodet. Send mig snarest 3 flasker haarkultur og for 1 kr. pulver til haarsvask. Kr. 9,50 følger indlagt.

Fr. L. N., Glomfjord, skriver: Da jeg er vel fornøjet over den forbausende hurtige virkning af Deres haar-kultur, bedes De sende 8 fl. samt for kr. 3,00 pulver til haarsvask.

Fr. K. J., Storebælt, skriver: Da mit haar efter 2 mdr. bruk av Deres haar-kultur har til at baade i tykkelse og længde, bedes De sende mig 3 flasker og 7 pulver.

Hr. A. B. F., bager, Valdres, skriver: Har nu snart brukt den første flaske. Allerede faa dage efter, at jeg begyndte, holdt haarfaldet op, og likeledes blev alt flas borte. Nu har jeg brukt det i 3 uker, og da nye haar begynder at spire frem. Send venligst en flaske til.

I byer, hvor firmaet endnu ikke er indført, antas forhandlere.

Hr. V. L., Limesund, skriver: Da min broder og jeg nu efter bruken af en flaske av Deres haar-kultur ser stor virkning, da haar-

afvaldet er stoppet og haaret mygt, bedes De sende mig 2 flasker pr. omgangen.

Fru sibsrøder F. L. skriver den 5. marts 1916: Jeg sender Dem min hjertelige tak for Deres haar-kultur, der virker utmerket. Jeg har brukt mange sorter haarrand, men haarfaldet er blevet værre. Nu er mit haar tykt, og al haarfaldet er sluttet, saa jeg er aldeles begeistret for Deres kultur.

Helt skaldet!

Hr. E. K. Bo pr. Reseyhamn, skriver den 27. 1. 1917: Jeg mistede jeg alt mit haar, saa jeg var aldeles skaldet, ligesom frost i ansigtet havde forårsaket store, bare flækker i sjægget, saa der ikke var tegn til skjæg, hvilket var forfærdelig stukt. Jeg henvendte mig til en specialist, men fik til syar, at der intet midler fandtes til at gjængi haar eller skjæg. Jeg forsøgte da Hämoes haar-kultur, en stund efter, at jeg begyndte at bruge det, begyndte først haaret at mylde frem, derefter skjægget som fine dun paa de bare flækker, efter 5-6 maaneder var baade haar og skjæg som for, ja haaret baade tykkere og kraftigere end det var tidligere, saa nu er her intet mere, som minder mig om, at jeg har været skaldet, der er her mange, som kan bevidne, hvorfor jeg føler trang til at sende Dem min bedste tak.

Miss Evelyns hemmelighed fjerner rynker
Pris 3 kr. — paa en nat. Pris 3 kr.

Prisen er kun pr. flaske 3,35.

6 flasker sendes portofrit.

Betopet kan også indsendes i frimerker. Faas kun i generaldepotet samt hos nedenstående autoriserede forhandlere:

Kristiania: Marth. Jacobson, Grænse 17, Parfumeriet G. Lunde, Egertorvet, samt de fleste Parfumerier. Bergen: Parfumeriet I. G. Jørgensen. P. Koch. C. Kindt. I. Graarud. Bon Marche. Bergens Farvehandel. Joh. M. Arnesens Farvehandel. Bendix M. Hjelle A. S. Trondhjem: Einar Lehrs Parfumeri, Nordregt. 11. Stavanger: C. M. Engelse, Bredgate 7. Haugesund: Arnold Johnstad. O. J. Hansens Parfumeri. Aalesund: Cand. pharm. Trygve Vogt-Svendsen. Anna Ellifsen. E. H. Slyngstad. Hønefoss: Barber Andersen & fra Jenny Andersens Frisørsalon. Frederikstad: Hagbarth Jacobsen. A/S Propaganda, Brogaten 13. Fredrikshald: Nina J. Torpum. Sarpsborg: Ernst Jacobsen. Moss: R. Frisenfeldt. Moss Parfumeri. Kongsberg: Solveig Amundsen. Drammen: P. Pedersen & Berg. Sandefjord: Kitty Jacobsen. Horten: Hans I. Iversens Elft. Tønsberg: Knut Spæren, Løveapoteket. Larvik: Marie Sølsbergs Parfumeri. Porsgrunn: A. H. Lycke. Porsgrunds Drogery og Parfumeri. Skien: Skien Drogery og Farvehandel. Frederiksvern: Arent Søhøjning. Risør: K. O. Boswick Farvehandel. Arendal: Bjarne Strøm. Love-Apoteket. Gustav Thorsen. R. Hjardemaal. Emil Schonse. Kristiansand: Sanitäres Frisørsalon. Sandnes: Dagmar Balchen. Rjukan: A/S Rjukan Varelager. Rjukan Glasmagasin. Barberm. L. A. Abrahamsen. Kristiansund: Kristiansunds Drogeriforretning. Molde: Ellen Flekstad. John Sandberg. Søvjetjelma: Sulitjelma Koop. Selskap. Mosjøen: Stengel Brandth. Cand. pharm. Alfr. Svendsen. Harstad: Harstad Farvehandel. Tromsø: Tromsø Parfumeri & Drogeriforretning. Tromsø Farvehandel. Berntsen Farvehandel. Vardø: Vardø Farvehandel.

As Hämoes Generaldepot for Norge, Skippergaten 14.
Telf. 3270. Kristiania.

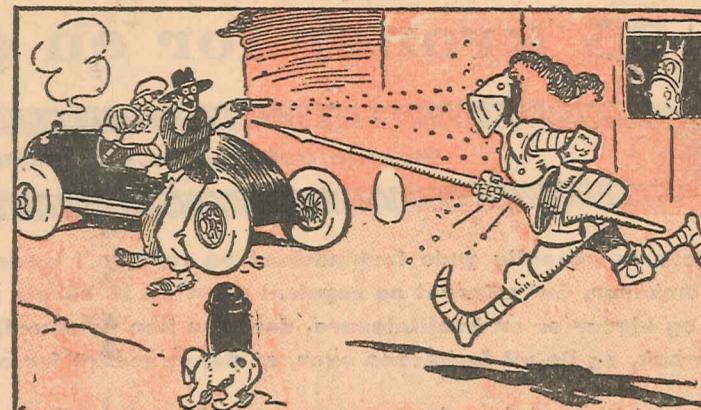
Hämoes Haar-Alkoholfri.

6 flasker sendes portofrit

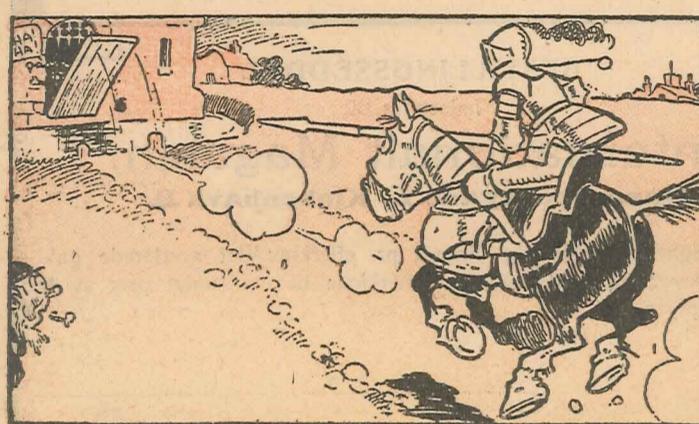
Hvorledes fæstningen blev indtagt.

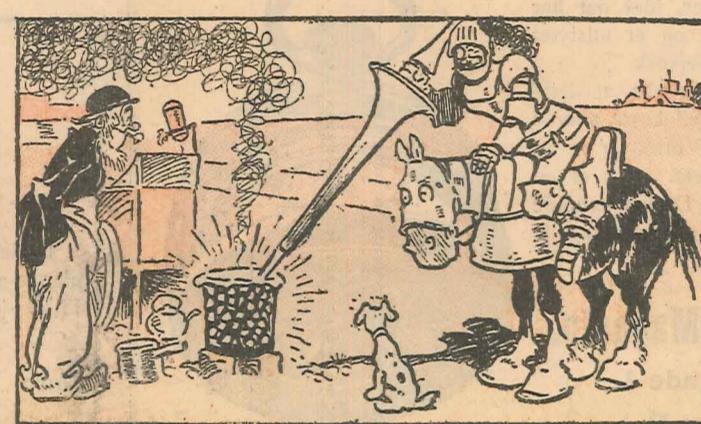
1. „De fleste vil sikkert ryste vantro paa sine kloke hoder, naar man fortæller, at man i vores moderne tider kan komme til at opleve hændelser, som si aende minder en om middelalderens forlængst henfarne tider. Ma saadet — det nu — jeg har selv haft en saadan oplevelse. Jeg saa en dag etpar maskerede røvere overfalden en ældre herre. Gieblikkelig for jeg ind til en nærboende antikvitethandler og kjøpte mig en middelalderlig ridderdragt.

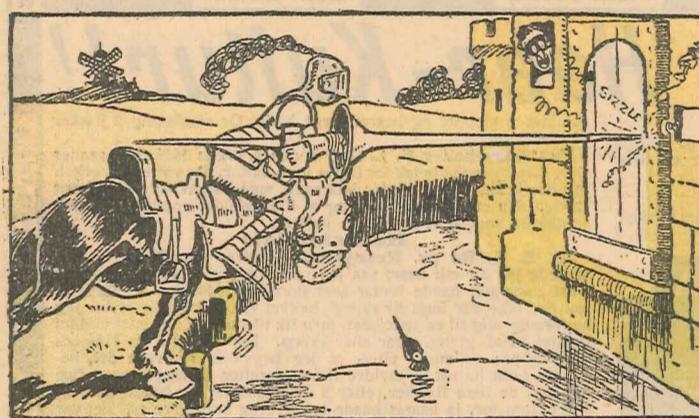
2. Klædt i panser og plate og med nedslaat visir gik jeg uorfærdet los paa røverne med mit lange turneringsspyd. Lisse var naturligvis af er gættede moderne monstre forsynt med revoler, og da de saa mig dukke truende frem i landskapet, zapnet den ene af dem straks i den mot mig. Men kulene prellet av mot mit panser, og det he'e gjorde mig ikke mør, end om det hadde været eter man skjot paa mig med! Stor forfærdelse hos røverne!

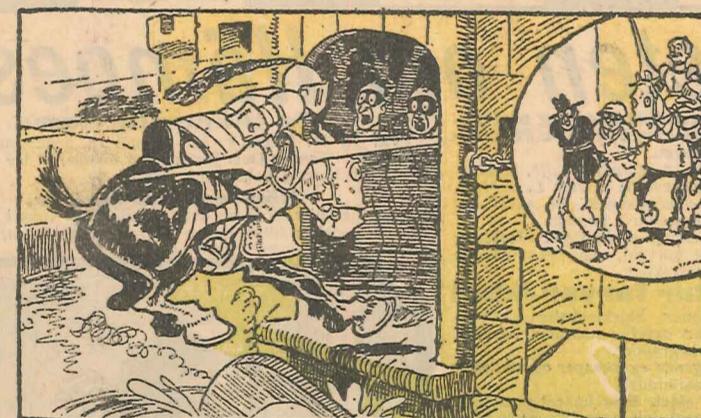
3. Nu var døse imidlertid forsynt med et andet moderne hjælpemiddel, nemlig et automobil, og i denne satte de straks avsted, saa hulig hjulene kunde snurre, bortover landevejen, over vindebro og like ind i en gammel borg, hvor de naturligvis ikke havde noget at gjøre. Men hvad gjorde jeg? I en fart fik jeg fat i en vældig gænger, som netop stod parat i en stald — hvi ket lykkelig tilfælde — og i fuldt firsprang satte jeg efter røverne.

4. Men saa var det jo vindebroen! En vindebro kan som bekjendt trekkes op, og dette benyttet røverne sig selvfolgt lig av, saa jeg maatte pent bli utefür. Naa, tænkte jeg, du skal nok komme ind i borgen allikevel. Saa red jeg bort til en gammel mand, som jeg hadde set underveis. Han stod og solgte varme jordnotter og hadde god fyr paa maskinen, og her fik jeg ganske gratis varmet min lansespids, saa den blev het hvitglørende.

5. Saa for jeg i rasende galop tilbage til borgen, — det gjaldt om, at lansespidsen ikke blev kold imens! I kongens og retsfærdighedens navn, luk straks op! ropte jeg. Men det var ingen som gjorde mine til at lukke op. 'Godt,' sa jeg saa til mig selv, 'saa er det heldig at jeg selv har en nøkkel som passer til laasen!' Derned satte jeg den gloende lansespids imot vindelroen, som jo nu agerte dør. Røverne begyndte al bli hete om ørene.

6. Det hadde de saamen ogsaa grund til. For det varte jo ikke længe, for jeg hadde brændt laasen ud, saa doren gik op. Nu satte min vældige gænger i et sprang over borggraven og like ind i borgen, hvor røverne gieblikkelig overgav sig paa nade og unaade. Det var et stolt gæblik i mit daadrike liv, da jeg litt efter i triumf bragte de to forbrydere fanget til det sted, hvor deres videre skjæbne skulde avgjøres.

Smaapluk.

Ung digter: „Har redaktøren kost mit digt, som jeg sendte ind i gáa?“

Kontordamen: „Jeg vet ikke bestemt ... men han er syk og har maattet ligge i hele dag!“

Herren som faar haaret klippet: „Au ... tok De ikke et stykke av øret?“

Frisoren: „Jo, hr., en ubetydelighet ... (trostende) ... men ikke saa meget, at det vil skade hørselen!“

Landliggeren som blir barbert: „Opholdt her paa landet og den gode, kraftige kost har rigtig gjort mig godt.“

Barberen: „Ja, det kan jeg sel. De blor ganske anderledes rikeig nu, naar jeg skjærer Dem, end da De første gang blev barbert hos mig.“

Bokan i resa (til en ung frue): „Her er en kokebok, som jeg absolut kan anbefale ... Den er forfattet av jomfru Hansen, og saa har den et tilag bu om, hvorledes man kurerer fordeilsesbeværligheter!“

Fruen: „Næste aar feirer vi vort solvbryllup!“

Herren (spydig): „Du mener vel, at du feirer dit 25 aars regningsjubileum!“

En fin skose. „Frøken, med Dres' stemme passer De fortinlig til filmskuespillerinde!“

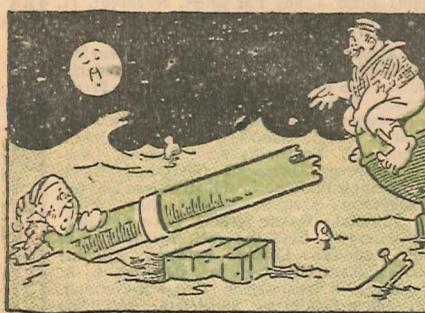

Doktoren (ryster på hodet): „Min kjære herre, jeg kan ikke hjælpe Dem!“

Patienten (forskrekket): „Hvad sier De? Jeg ulykkelig!“

Doktoren: „Nei, jeg beklager meget ... men De er fuldkomment frisk.“

En strek i regningten.

Skibet var strandet. En af mandskabet svomte omkring i vandet med en knækkel mast under den ene arm. Mastens anden ende svævte oppe i luften og syntes likefrem at indbyde til at ta plads paa den, for her var da tort.

Lætmats Jack, som var temmelig tyk og vægtig av en lætmats at være, kunne ikke staa for denne indbydelse. „Det er akkurat en plads for mig!“ sa han og hoppet ut paa den i luften svævende ende av masten.

Men da masten ikke var spikret fast i luften, sank den ende hvor Jack tog plads ned i vandet, mens manden som før var i vandet nu kom op i det tørre, idet masten kom til at vippe over en drivende pakkasse. Tablaa!

S. H. Lundh & Co. A/S Kristiania.
Trondhjem.

FORSØK TRYKKNAPPEN TWINITY.
TWINITY, en ny og forbedret trykknap fra U. S. A.

TWINITY vil gjøre bedre tjeneste end nogen anden trykknap.

TWINITY er garantert ikke at ruste eller tape sin farve, og har en uslitelig fjær, som ikke slappes ved bruk.

TWINITY har avrundede kanter, og skjærer ikke töjet, kan ikke ødelægges af strykejern eller rulle.

TWINITY vil tilfredsstille alle behov, da den utkommer i 6 størrelser—i 2 farver, sort og hvidt, paa et smukt utstyrkt kort.

Hvis Deres kjøbmand ikke har TWINITY paa lager, send os hans navn samt 1 dollar i amerikanske penge eller international postanvisning, og vi vil sende Dem portofrit 4 kort (eller 144 TWINITY trykknapper) i sort og hvidt.

FEDERAL SNAP FASTENER CORPORATION
25-29 West 31st Street Dept. GG New York, U. S. A.
Telegram adresse—Effeseffco Newyork All codes

Benyt den billige markkurs!

Alle slags musikinstrumenter

av bedste kvalitet.

Violiner, celloer, guitarer,
lut, mandoliner,

Træ- og blikblæseinstrumenter fra egen fabrik.

Rikt illustrerte prislisten gratis.

Jul. Kelnr. Zimmermann, Leipzig.

Vi bruker Nordström & Due's

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

Det Norske Livsforsikringsselskap
FRAM A/S
overtar alslags livsforsikring også med
ukentlig præmiebetaling.

Damer! bruk kun

"Queen"

Sanitetsbind.

Fraas o eraf. — E. grøs & en detalj.
Daniel Olsen. — Kristiania.

1ste klasses Lommelamper

med 33 m/m. linse. Kompl. kr. 3.50. — 5 stk. do. kun kr. 12.50! — 5 batterier, 1ste kl. kr. 5.00. **NB.** Alt frit tilsendt. Efterkrav + 35 øre.

Olaf B. Anseth, Kristiania.

Livsforsikrings-Se'skabet

BRAGE

Specialitet:
Bedre
harmonikaer.

Wilhelm Lanka,
Oera Reu-s. Tysk. 7.
Harmonika fabrik.
Prisl. gratis o. franko.

!!! Skjønhet !!!

har oftest en større magt end rikdom, siger en af verdens største vismaend Aristoteles. Utenom den naturlige formandelse, er hudpleien det vigtigste af alle midler til at opnå og bevare skjønheten. Et i alle dele ideelt middel er Lady-Cream. Ved ständig bruk av Lady-Cream opnåas en fin og frisk ansigtsslud, paa samme tid elastisk, myk, klar og ungdommelig. Den findes intet andet skjønheitsmiddel, som forener de bedste egenskaper paa hygieinens område med en saa straalende skjønheitsvirkning som Lady-Cream. Foresendes overalt mot postopkrav + porto eller forsikringsbetaling i portioner a kr. 3,00 og 4,50.

International Kemisk Institut,
Kristiania. Holbergsplads 7.

Centralbanken for Norge

Kapital og fonds kr. 67,500,000,00.

Indskud mottas paa sparebankvilkår, 6 maaneders opsigelse og „Hjemmebanken“ til høieste rente.

Hovedkontoret er: Toldbodgaten 20.

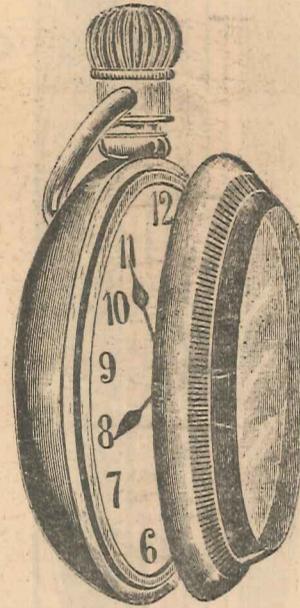
Filialer: Brogaten 11 og Sofienberggt. 6.

Hjemmebankens bøsser utlaanes gratis mot 5 kr. i indskud.

Jernbaneuhret „Rex“.

Værdi 20 kr. sælges for kun 12 kr. 15 øre.

Kapslerne er til at skru av og paa, derfor er uhret **aldeles støvfrift**.

Saa fremt De ikke er fuldt ut tilfreds med uhret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.

Om dette uhr har der været en saadan rift, at vi hittil ikke har kunnet skaffe det hjem fra Schweiz saa hurtig, som vore kunder har indsendt ordrer paa det. — Hvorfor? — Jo, man faar ingen andre steder end hos os et saa enestaaende godt og holdbart uhr til ovennævnte pris. Uhret er fint forsøvet, for- og bakkapselen er til at skru av og paa, derfor er »Rex« aldeles støvfrift og desuden forsynet med et egte Præcisions-Schweizerverk, og vi gir paa dette uhr vor allerlængste garanti for god og sikker gang, nemlig i hele 5 — fem — aar. Hvert uhr blir naturligvis forinden avsendelsen omhyggelig efterset og regulert.

Vi har i den senere tid solgt flere tusind stk. av dette utmerkede uhr, og at vore kunder har været tilfreds med uhret, beviser de mange mottagne taksigelser og efterbestillinger paa baade to, tre og flere uhr fra folk, som for har faaet „Rex“-uhret og nu ønsker at skafe venner og bekjendte samme fortrinlige uhr. Vort forraad vil snart igjen være utsolgt; vil De derfor sikre Dem uhret, da opset det ikke til imorgen, men indsend nedenstaende bestillingsseddel endnu i dag.

BESTILLINGSSEDDEL til A. F. J. Rex
VAREMAGASINET A/S
KRISTIANIA.

Undertegnede ønsker sig tilsendt pr. efterkrav ... stk. av det fortrinlige Jernbaneuhrt »Rex«, der skal leveres mig til den billige pris av 12 kr. 15 øre pr. stk. plus porto (2 uhr sendes portofri). Der garanteres for god og sikker gang i 5 — fem — aar, og jeg forbeholder mig ret til at returnere uhret og faa mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen ikke skulde være fuldt ut tilfreds.

Navn .....

Adresse .....

Husk paa den punkterte linje at angive, om De ønsker et eller flere uhr.

FORLANG

„VOLTA“

varme-
apparater
hos Deres
installatør!

Altid bedst
og
billigst.

Gammelt Kobber, Messing,

Aluminium m. m.
kjones til høie priser. Kristiania
Kunst- & Metalstøberi, E.
Poleszynski, Øvre gate 7 og Kon-
gensgate 29^a. Telef. 16703. Ved fore-
spørsel oppgi kvantum.

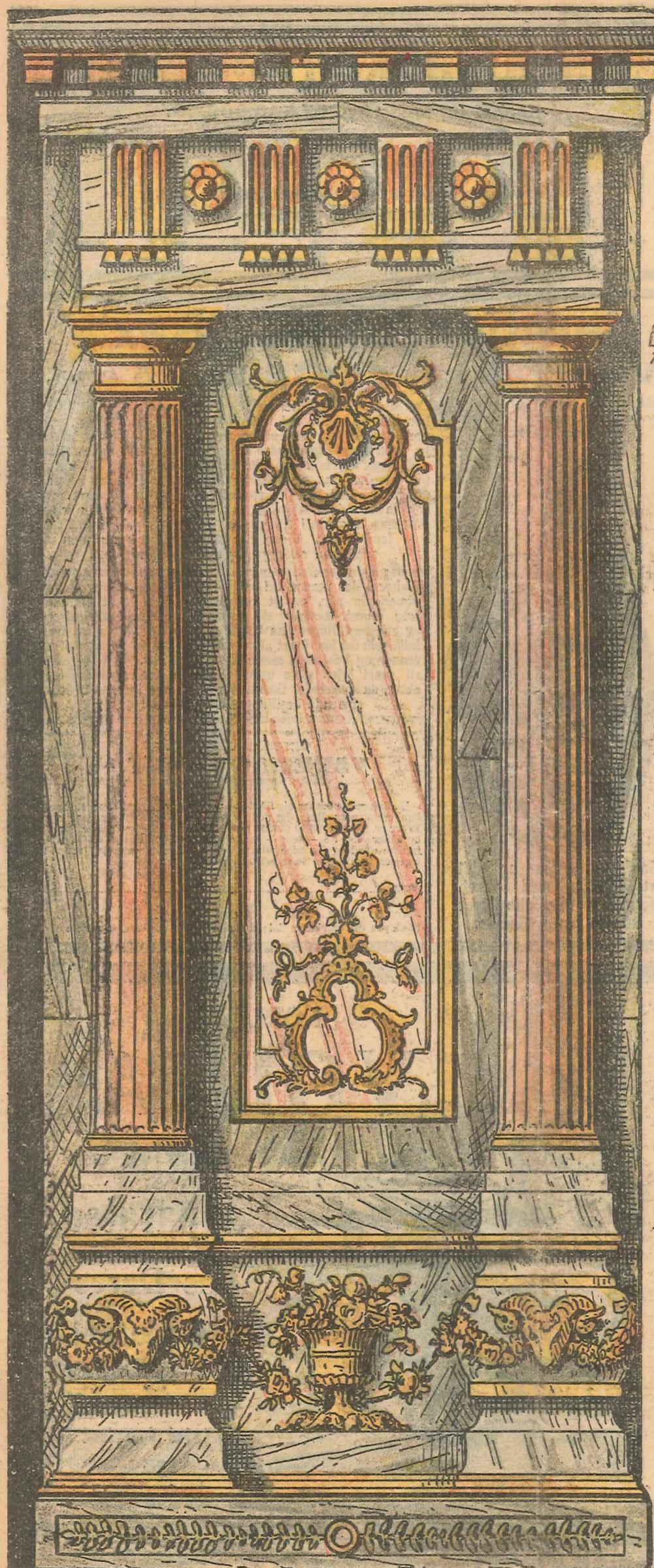
UR
alle Slags, samt kjeder og
juveler kjøpes billigst hos
NORDISKA STAALVARU-
LAGET, HALMSTAD. Forlang
richt illustr. p. iskurant, som
sendes mot porto.

NORSKE KJØBMÆND

Forsikringsaktieselskap,
TELEFON 265825

SJO

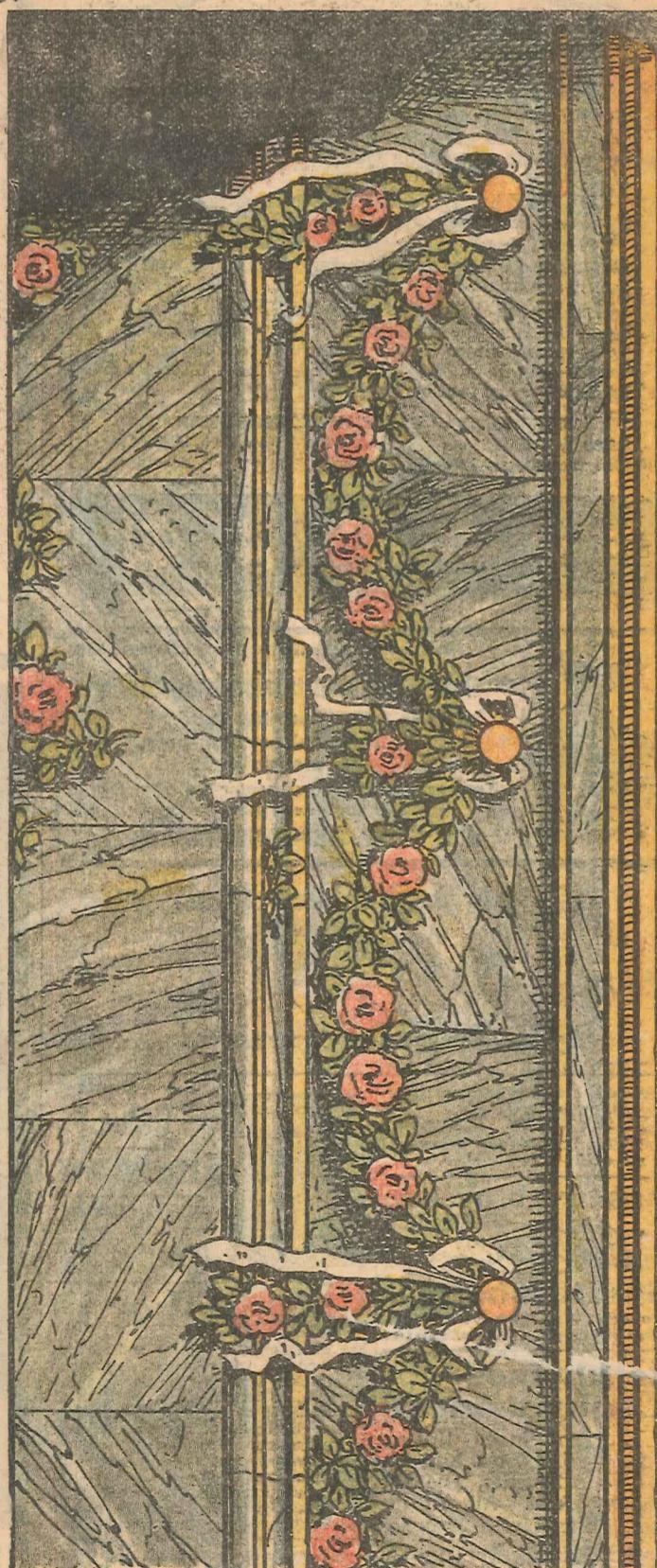

E.

N.
Stykken E og G (se ogsaa side 24 i dette nummer) limes paa træ sammen med sine respektive fotstykker, stykkene F og H, og kommer til at danne de to sidefloier, høire og venstre sidefloei av proseniet. (Se fig. III.)

C.

Sammenlægbart dukketeater med dekorations-magasin: Halve fotstykke, halve topstykke og venstre sidefloi og proseniet. (Se forøvrig side 24 og 2 samt forklaringen etc. i foreg. nr. av „Allers Familie-Journal“.)

Utgitt og trykt av A/S „Allers Familie-Journal“s trykkeri, Storgaten 49, Kristiania.